

Christopher H. Wearmouth - Halálnak született

A szerafista vulaghar története

A Pyarron szerinti 3684. esztendőből

A KRÓNIKÁS MEGJEGYZÉSE:

Az alább következő tanúvallomás a shadonszerte csak a Hideg Világ Küldötteként közismert, veszedelmes alvilági figura kivégzése előtti éjjelen jegyeztetett fel. A feljegyzéseket a Küldött diktálása alapján az Inkvizíciós Szék által kirendelt védőügyvéd készítette a nagyvilág és az utókor okulására, mindazonáltal az írnoknak nem tiszte ítélni a szavak igazságtartalma felett. A sors úgy hozta, hogy a krónikás ezekben az utolsó órákban egyben gyóntatója és lelki pásztora is volt az elítéltnak, amíg végigkövette a feloldozáshoz és az üdvösséghez vezető keskeny ösvényen, s ezért talán a kelleténél nagyobb bepillantást nyert annak megkérge-sedett lelkébe, és szembeötlő idegensége ellenére is közelebb került mély gyarlóságához.

Mint a titkos történelemben jártas olvasó számára az bizonyára közismert, a Hideg Világ Küldötte - fiatal kora ellenére is - az egyik legnagyobb fenyegetésnek bizonyult, amely az évtized első felében megkörnyékezte az Egyisten birodalmát. Az országszerte szájról szájra terjedő pletykák és szóbeszéd szerint, a Küldött a legsötétebb feketemágiában és egyéb tiltott, a klérikus dogmatika által szentségtelennek és istengyalázónak tartott tudományokban volt jártas, és nem mindennapi szellemi képességeit a birodalomszerte kiterjedt hálózatokkal rendelkező alvilági testvériségek, és romlósszekták egyesítésének érdekében kamatoztatta. A titkosszolgálati jelentések, az egyházi-, és a világi per alatt felvett jegyzőkönyvek tanúsága szerint a Küldött, a nyugati határvidék féldomíniumainak egyikén át érkezett az országba, és pályája kezdetén letelepített nekroszerafista nomádok, illetve Gorvikból bevándorló ranagolita hazaárulók segítségére támaszkodott hatalmi bázisa kiépítésében. Tevékenységére csak valamivel később figyelt fel a közvélemény, amikor is - az utcai legendák és az alvilági informátorok elbeszélései szerint - felküzdötte magát, a kétes értékű „legrangosabb shadleki klán” címre pályázó, Halak klánfőnöki posztjára. Ezután kapcsolatokat és képviselőket épített ki klánjának országszerte, a triátus ítélethozói alakulatainak és az egyházi boszorkányvadász mozgalmaknak minden erőfeszítése ellenére is. Érdekeltségei és ismeretlen indíttatású hatalmi tervei hamarosan már a királyi székváros nemesi udvarainak életére is árnyékot vetettek, ezért mind a Második Arc Testvérisége, mind a Titkos Inkvizíció rejtett akciók sokaságával kísérelte meg felkutatni a klánfőnököt, elfogása és elítéltetése érdekében. Ám hiábavalónak bizonyult a számtalan gyalogáldozat. Az elkeseredett nyomozás és a ravasz intrikák ellenére, a Küldött nyomában járó vadászskopók egy kerek esztendővel később sem jutottak közelebb prédájukhoz. A hírszerző ágenseknek még azt sem sikerült kétséget kizáróan kideríteniük, pontosan melyik város, melyik klánmenedékházában van a székhelye e rejtőző alvilági figurának. Egyesek Irganóra, mások Shadonra, megint mások egyenesen Tela-Bierrára, az egyházatyák városára gyanakodtak. A Küldött személye körül gyűrűző botrány pedig már már elviselhetetlenné növekedett.

Végül a P. sz. 3683. esztendő őszén, Szent Revis havában váratlan fordulat állt be az ügyben. A Hideg Világ Küldötte, egy örökké természetellenes árnyékokba burkolózó, kivehetetlen arcvonású, rekedt figura ugyanis az egyik fogvacogtató hajnalon önként jelentkezett a Fényességes Trónus Lovagrend királyvárosi rendházának kapujánál, és azonnal az ítélszék elé szállítatását kérte. A döbbenet annál is nagyobb volt, mivel ez közvetlenül az után történt, hogy egy biztosnak vélt, a Küldött elfogására - külszági kalandozók bevonásával - állított csapda kudarcot vallott. Miután a kirendelt jogtudorok és az ügyben illetékes kamarillabizottság által előcitált tanúk kétséget kizáróan bizonyították a Küldött - akinek valódi neve sem ekkor, sem később nem került napvilágra - személyazonosságát, rögvest összeült mind a világi, mind az egyházi ítélszék. Hamarosan egymástól függetlenül mindkettő halálos ítéletet mondott ki a vádlottra, olyan főbenjáró bűnök alapján, mint: kémkedés, lázadásra való felbujtás, koronaellenes összeesküvés, eretnokség, boszorkánymesteri mágiában való jártasság, szerafista paktum kötése, többrendbéli gyilkosság, illetve lélekpusztító bűbáj alkalmazása. A Küldött szemmel láthatóan zokszó nélkül fogadta a vádpontokat, sőt, egyes vélemények szerint megkönnyebbülni látszott, mikor kitűzték a közeljövőben végrehajtandó autodafé időpontját, akárha valami iszonyatos teher előli végső menedéket látna az exterminátusban.

E dokumentum jelentéktelen személyű lejegyzője csak a tárgyalások második felében kapcsolódott az ügybe, mint az örökké árnyékokban rejtő Küldött egyházi védőügyvédje és jogi, illetve lelki tanácsadója. A védőügyvédi posztot nem kényszerből, inkább belső indítatásból fogadta el, abban a hitben, hogy még korának legalantasabbnak, leggonoszabbnak vélt embere is megérdemli a lehetőséget, hogy bemutassa nézőpontját, és indítékaira fény derüljön. Bár ez a tényleges esettel, a Küldött alvilági tevékenységével kapcsolatban nem történt meg, de a Hideg Világ Küldötte - aki kifogástalanul beszélt a shadoni nyelv bíbor dialektusát - azon az estén mégis magához hívatta azt az embert, akit - jobb híján - legközelebbi bizalmasának hívott, mondván, egy olyan témával kapcsolatban kíván nyilatkozni, amely már régóta foglalkoztatja az ispotályok messzeföldön. híres gyóntatópapiját azaz jómagamat...

Köszönöm, Fra Celestius, hogy eljöttél!

Ülj csak oda, az étkekkel teli tálcát tartó asztal mellé, én már nem fogom elfogyasztani ez utolsó vacsorámat. Valahogy elment az étvágyam ma éjjel.

Tudom, nem lehetett könnyű átjönni az ispotályokból e siralomház falai közé. És tisztában vagyok vele, már így is sokkal többet tettél értem, mint érdemeltem volna, amikor próbáltál közbenjárni az érdekemben, hogy alkalmasint bakó alatt, vagy gyorsan ölő mérge áldozataként végezzem az elevenen megégetés helyett, de hidd el, magam sem bánom, ha máglyán hamvasztják el a testem. Ha az inkvizítor uraknak van egy kis esze, még azt a kevés hamut - ami megmarad belőlem - is széthordatják a széllal, ahogy ígérték. Így legalább biztos nyom nélkül múlik el hiábavaló és szégyenletes életem. Ki tudja, talán a klérusnak igaza van, s az exterminatus folyamata valóban kipurgálja lelkemből a létezésem bűnét, s legalább halálom után üdvösségre érdemesít. Ha ugyan van lelkem egyáltalán.

Nem azért hivatallak tehát, hogy még egyszer beszélj az inkvizítor urakkal.

Krónikás tudományod keltette fel érdeklődésemet. De kérlek, vigyázz a szavaimat tartalmazó fóliánsra, és rendkívül óvatosan válogassd meg azokat, akik böngészhetik, mert ha a papok megtalálják nálad, külön máglyát szentelnek föl neki, és akkor vallomásaim hiábavalóak voltak.

Nem, atyám, nem arról a paktumról fogok beszélni, amit a Sötétség Lakóival kötöttem. Az olyan tudás, amit halandó embernek nem szabad birtokolnia. Oly korszaka volt az az életemnek, melyet szeretnék felejtetni és feledtetni.

Már megbékéltem atyám Istenével, és elfogadtam, az utókor számára az lenne a legjobb, ha emlékem sem maradna. Sokáig én is azt kívántam, bárcsak soha meg sem születtem volna, de most, hogy csupán ez az egy éjszaka van hátra életemből, úgy érzem, mégis beszélnem kell valakivel, mielőtt a vesztőhelyre kísérnének. Nyomot kell mégis hagynom magam után, amire évezredek múltán is emlékeznek ezen a síkon. Nem! Nem magam miatt kívánom ezt: ha csak rólam lenne szó, könnyű szívvel a sírba vinném minden titkomat, életem nyomorúságos emlékeit. Elvégre a Kárpiton túl úgyis van, aki emlékezzék. Ám akkor az utókor nem ismerné Inuit, emléke elveszne velem együtt, mintha sose létezett volna, míg másokat - nála kevesebbeket - századokkal később is megénekelnek a dalnokok. És amikor erre gondolok atyám, úgy érzem, ez iszonyatosan fáj, és ha nem mesélnék róla, ha nem lennék emlékének megjelenítője, az lenne legborzalmasabb bűnöm mind közül.

Hisz ő volt az a nő, akit még egy magamfajta szörnyeteg is szeretni tudott. Ő volt az egyetlen, aki értelmet adott az életemnek. Az ő emlékéből fogok erőt meríteni a lángok perzselő agóniájában, és nem a Kárpiton túl, a Hideg Világban várakozó gazdáim dermesztő leheletéből.

Magamról elég annyit elárulnom: a raganok között születtem, azon a földszávon, amit ma Fekete Országútnak neveznek kietlensége és emberi életre alkalmatlansága miatt. Anyámat sosem ismertem, meghalt, mikor megszülettem. Azt, hogy akkor már az apám sem állhatott mellette, csak onnan tudom, hogy még élek. Tudja atyám, nálunk népi hagyomány, hogy mikor egy anya meghal a szülésnél, a gyermekét is vele kell ölni, amennyiben túlélne a világrajövetelt. Persze a mindenütt bölcsességet kereső Krad-lovagok máig sem értik, miként alakulhatott ki ilyen kegyetlen szokás egy hajdan szilaj, a túlélést mindennél többre becsülő nomád népnél, még ha e népet le is telepítették időközben. Igaz, e bölcs lovagok elfeledkeznek arról, hogy valaha a Fekete Határ mögül törtek ki elődeink, s ott az adókat ma is vérben, velőben mérik nemesfém és termény helyett.

Engem az öregedő bábaasszony vett magához, majd északra menekült az előítéletek elől, és új lakhelyünkön, a Városállamokhoz tartozó Hidir'g Kuldban már, mint özvegy, saját későn született gyermekét egyedül nevelő asszonyka mutatkozott be. Nem tudom, mit gondolhatott szegény fejével, amiért így áthágta az ősi szokásjogot, és magára haragította a szellemeket. Tán egyedül érezte magát, hisz meddő lévén sosem lehetett férje, és úgy hitte, az ősök hallgatták meg az imáit, mikor kunyhójába vezették a nincstelen, senkinek sem hiányzó, szerencsétlen asszonyt, aki egy élő és egészséges gyermeket hagyott rá. Erről persze csak a halálos ágyán beszélt nekem, akkor is kurtán, kérdéseimre makacsul összeszorított szájjal válaszolva, amikor elvitte a tüdővész tizenkét esztendővel később. Abban az évben, amikor előzőnlőtt minket a kráni sereg.

Tudja atyám, mi, akik a Fekete Határ tőszomszédságában, az U'Cheoli havasok lábától keletre elterülő, a Keskenypusztá szájából nyíló síkságokon élünk, mindig is tudatában vagyunk a veszélynek, hogy bármikor kicsaphat ránk a khatif hadurak valamelyike, bármely, csak általuk ismert okból. Ám az efféléről szóló híradásokat úgy fogadjuk, megtörténésük lehetőségével csak úgy számolunk, mintha természeti csapásokkal állnánk szembe: akár a pusztákat végigtaroló futótűzzel, a szántókat végigverő jégesővel, vagy a fákat kidöntő szélviharral. Kivédeni nem tudjuk, és szerencsénkre oly ritkán következik be, hogy a legtöbben közülünk egy életet leélhetnek anélkül, hogy valaha is dolguk lenne a khatifokkal. De a pokol tornácán eltöltött élet, a tiltott mezsgye közelsége óhatatlanul árnyékba vonja szívünket, megmérgezi álmainkat, s bár hangosan soha nem mondjuk ki, életünk úgy telik, akárha egy lecsapni készülő hóhérpallos pengéje lebegne a fejünk fölött. Ezért külön hangsúlyt fektetünk az ősök szellemeivel való szövetségre, jóindulatuk elnyerésére, nehogy megharagudjanak ránk, és engesztelhetetlen dühükben elfelejtsenek idejében ómeneket küldeni a közelgő vésről.

Amikor azonban a birodalmi légiók és ork segédcsapataik előzőnlőtték a világot a Dúlás esztendejében, minket semmilyen előjel nem figyelmeztetett, egészen addig, mikor már a határainkban álltak a zord bércekből alászálló fekete seregek. Az Államszövetség határától ennyire nyugatra nyoma sincs mentalisták kiépítette fürkész-hálónak, mely a határokat átlépő ellenséget észlelné, s riasztaná a közeli településeket: eljött a futás ideje. A sámánok

Eleven Zotgejt-tudatának, az adott vidéken élő összes sámán szellemének összekapcsolódásából született üzenetközvetítő-, és riasztórendszernek mifelénk közel kétszáz esztendeje nem volt idézőmestere: a pusztá öregsamánja megharagudott ránk, egyszerű népekre, valami rejtélyes okból, és elzárkózott egykori tanítványai elől a közeli lópban, Gruthban. Nagysámán nélkül az Eleven Zotgejt magját adó Összellemet nem lehet megidézni, a mentális háló pedig használhatatlan Összellem nélkül. Így csupán az önálló akarattal bíró szellemekben bízhattunk, akik ezúttal cserbenhagytak bennünket. Úgy hiszem atyám, az én életem, a pusztá létezésem lehetett az a bűn, amely halálra íteltette az alföld csaknem összes lakóját, és eltöröltette még a létezésük emlékét is, településeik romjaival együtt.

Igen, atyám, hiszem, mert másban hinni, abban, hogy pusztulásunk nem volt egyéb, mint teljességgel értelmetlen, a történelem vak szeszéjéből, az istenek gonosz tréfájából következő hiábavaló pocsékolása az élet szentségének, nagyobb kint jelentene lelkemnek, mint amit el tudnék viselni.

A fergeteg áttaposott rajtunk minden részvét és kegyelem nélkül, akár a málhásállatok a patáik alatt rekedt férgeken. Még csak nem is mi voltunk a hadjárat célpontjai, csupán útba estünk.

Emlékszem atyám, könyörtelen élességgel emlékszem arra a tavaszi napra, mert az ősök büntetéseként kitörölhetetlen kristálytisztasággal égett elmémbe a kép, amikor először pillantottam meg őket. A falu határában, az ugarföldeken legeltettem a közös bivalycsordát, mikor a verőfényes, felhőtlen délutáni égen váratlanul fekete füstfellegek magasba szökő oszlopaiba lettem figyelmes arra felé, ahol az Ördögnyelv hegységének keleti nyúlványai az égre merednek. Hogy megnézzem, mi lehet az, felkapaszkodtam egy közeli, évszázados platánfa lombkoronájába. Eltartott egy ideig, míg olyan magasságba másztam, ahonnan a sűrűn növő zöld levelek takarásából kikémlelhettem a hosszan elnyúló pusztára, és a panorámát lezáró, a szomszédos falu birtokában levő dombokra, de balsejtelemtől elszorult szívvel láttam, ahogy az eget elborító sötét fellegek azon is túlról erednek, szinte összefüggő falat emelve a nyugati horizont elé. Ekkor hallottam meg a fa körül bókászó, addig békésen kérődző állatok ideges bögését, és vettem először észre az ütemes hajladozását az ágaknak, és az ezt kiváltó, egyre erősödő, bár egyelőre még gyenge remegését a földnek, ami mintha a föld szívének dobogása lett volna. Tudtam, ilyesmi előidézésére csak valami hatalmas, széleseben közeledő tömeg

képes, ami végzetes események bekövetkeztét jelezte. A hátam mögül, a falu házai felől kórusban harsanó, egymással versengő kutyaugatás szólamait hozta a szél.

Azután, ahogy a távoli dombhajlatokat figyeltem, váratlanul magasba nyúló kopjafejeket, és három sarlós birodalmi címerrel díszített zászlórudakat, filigrándíszes hadijelvényeket pillantottam meg előbukkanni a dombok túloldaláról, mint ahogy a vízszint alól felmerülő búvármadarak bukkannak fel a habok közül. Majd leszédültem ijedtemben a kilenc láb magasból, amikor a nyújtózkodó jelvényeket követve mattfekete páncélos, ördögös fenevadakra emlékeztető hátasaikat kihívóan táncoltató idegenek emelkedtek elő az általam már belátható dombtetőre, és végeláthatatlan sorokban vágató csatlósaikkal, egekbe szálló porfelhővel a nyomukban megindultak az irányomba.

A félelem valóban természetfeletti képességeket adhat az embereknek, mert én olyan gyorsan kúsztam le a fa felső ágairól, hogy rendes körülmények között nyakamat szegtem volna, most mégis sértetlenül értem földet, hogy fürgén a falu felé vegyem az irányt. Ehhez meg kellett kerülnöm az egyre közeledő lovasság vágójától remegő föld dobogásától megzavarodott, egyre idegesebben mocorgó, ide-oda forgoló gulyát. Ahogy azonban a közeledők zaja egyre hangosabb lett, és a vágómarhák egyre ingerültebben kezdtek bögni a fülem mellett, rádöbbsentem: minden igyekezetem dacára sem fogom tudni időben elérni a falut, hogy figyelmeztethessem az atyafiakat a közelgő veszedelemre. Ráadásul hamarosan kiérek az embermagas bivalyok takarásából, és akkor engem is megpillanthatnak a közeledő khatifok, és elsöpörnek a jószágokkal együtt.

Belátom atyám, akkor és ott nem is jutott az eszembe a hősénekekbe illő virtuskodás, nem vágytam szembeszállni a szökőárként özönlő fenevadak seregével, csak az járt az eszemben, hogy minél előbb félreálljak a közeledők útjából és elbújjak valahová, ahol még maguk az Istenek sem találhatnak rám. Ha emiatt bárki az irháját féltő gyáva cenknek nevezne, javaslom, nézzen előbb egy szál magában, fegyvertelenül farkasszemét egy közeledő lovasrohammal, amit ráadásul a démonok ivadékai indítanak ellene. Hanem ekkor került utamba az ugar melletti parcellákat tápláló öntözőcsatornák kútja, és én hirtelen riadalmamban gondolkodás nélkül feléje vettem az irányt, hogy a vederbe, és az azt felfüggesztő láncba kapaszkodva aláereszkedjek a mélybe, ahol nyakig a jéghideg vízbe merülve a khatifok biztos nem vesznek észre. Hangos csattanással csapódtam a vízbe, ahogy a csörlő aláeresztett az akna sötét mélységeibe, és csak azután kezdtem el mérlegelni, mekkora hibát követhettem el azzal, hogy egy kiút nélküli menedéknek számító kútba vettem magam. Úgy emlékszem, még a nyelvem legvégét is elharaptam a becsapódáskor, könnyeimmel küszködve kellett megbirkóznom a fájdalommal és a számba gyűlő sós ízű vérrrel, miközben belecsobbantam a jéghideg vízbe.

Máig nem értem, miként bírhattam ki odalent oly sok ideig, vacogva a hidegtől és a rettegéstől, miközben elkékvült kezeim elgémberedtek a kapaszkodástól és fogaim össze-összekoccantak a félelemszülte remegéstől, de kerek két napot várakoztam odalent a kút mélyén. És mondom neked atyám, olyan pokoli két napot még senki sem élt meg azok közül, akiket ismersz, mint én akkor. Mert bár számításom bevált, és a kútba senki még csak bele sem pillantott, de odalent talán mégis iszonyatosabb volt a felszínen elvonuló hordák minden megmozdulása, a tudat, hogy semmivel nem befolyásolhatom a történéseket. Mert látni ugyan nem láttam a krániákat, de hallottam minden felszíni lépésüknek, elvetemült gáztettüknek a visszhangjait a mélyben, és ez elég volt, hogy lázálmos víziókat, hagymázás fantazmagóriákat okozzon nekem mind a mai napig, ha megpróbálom elképzelni őket.

Először a pokoli ménjeiken vágató lovasságot hallottam, amint megállás vagy lassulás nélkül keresztülgázol az általam őrizetlenül hagyott állatokon. A kút falából földdarabok és kőszilánkok hullottak a nyakamba és a már amúgy is fodrozódó vízbe, ahogy az egész határ megremegett a vágató lábak ütlegeitől. A paták felverte por ködként szitált a kút szájánál, a dübörgés szinte fülsüketítő volt. Ebbe csak időnként zavart bele egy-egy marha fájdalmas halálhörgésbe fúló böge, ahogy a monstrok - lassítás vagy kerülő nélkül - áttapostak rajtuk. De a legijesztőbb mégis az volt, hogy a förmedvény hátrasok lovakra jellemző nyerítés helyett farkas vonításához hasonló üvöltéseket és medvemorgáshoz hasonló horkantásokat hallattak. Ekkortájt kezdte valaki félreverti a tűzjelző kolompot a faluban, ami nagy riadalmat okozhatott a kutyák ugatásától már valószínűleg amúgy is éberre vált gazdák és családjaik közt.

Aztán valahol odafent felhangzottak a harci kürtök hadjelei, és a következő pillanatban a kút mindaddig a szállingózó por ellenére is világosan ragyogó száj a felett elsötétült a világ, hangos sivítással és suhogással telt meg, ahogy valakik ezernyi nyílveesszót - köztük szurokkal és naftával égő darabokat - küldtek az útjára a

dombok irányából, feltételezhetően átlóve a lovasok feje fölött, a roham megállítására készülődő falut véve célba. Majd több száz torokból szinte egyszerre felhangzó észveszejtő üvöltözés, halálsikolyok, jajveszékelés és kétségbeesett óbégatás távoli hangjai jutottak el hozzám, a lángra kapó tarló sercegésével és az égő házak recsegés-ropogásával együtt. A csataterre változott falu felől szálló hangok között voltak olyanok is, amelyekről el sem tudtam addig képzelni, hogy emberi torokból jöhetnek ki hasonlóak. A felszálló füst, és a menet közben a kút mellett elszáguldó lovasok felverte por egyvelege végleg elhomályosította a napot. Az artikulátlan hangok többsége azonban rövidesen tragikus hirtelenséggel elhalkult. Ekkor már tudtam: a falunak nincsenek túlélői.

Majd váratlanul az íjászokat szállító harci járművek döcögésének hangjai szűrődtek le hozzám. Ezek már lassú, majdhogynem kényelmes tempóban követték az előbb rohamra indult lovasságot, tudván, úgyszintén már miért sietniük. Ezeknek a kocsiknak és az őket követő málhásállatoknak az átvonulása tartott a legtovább, hisz nemcsak aznap, de a mészárlást követő éjszaka alatt is folytatódott, míg a továbbra is parázsló tüzek hamis hajnalpírba vonták az általam a mélyből látott világ szeletét. Utóbb végiggondolva, a harci járművek közt lehetnek társzekerek és hadtápot szállító kocsik is, hisz túl sokáig tartott az elvonulásuk.

Végül, amikor láttam, senki sem lassít azért, hogy engem szemügyre vegyen a kút mélyén, odaszíjaztam magam a lánchoz. A végkimerültségtől és az elcsigázottságtól elgyötörten el-elszenderülgettem egy fertályórácskára, percekre, hogy aztán lidérces álmaimból egy-egy hirtelen fenti zajra, hátborzongató vinnyogásra riadjak. A tudóm már szűrt a nyirkos levegőtől, amibe égett hús, rothadás, ürülék és más meghatározhatatlan szagok bűze vegyült. Könnyíteni magamon csak ugyanabba a vízbe tudtam, amiben én is rejtőzködtem. Enni előző reggel óta nem tudtam, ami talán áldásos is volt, hisz valószínűleg úgyszintén felöklendeztem volna félelmemben és undoromban mindent. Mindezen túl, őszintén megmondom, máig nem értem, miért nem fagytam halálra odalent. Rettegésemben halkan suttogva-énekelve az ősökhoz fohászkodtam, üres, jelentés nélküli mantraként sorolva az imákat, amik megnyugtató ismerősként kötöttek múltam, egykori otthonom örök, biztonságosnak vélt közegéhez, a hirtelen ellenségessé és tébolyítóan idegenné vált, összeomlott világgal szemben.

Már hajnalodott, mikor lázálomszerű delíriumomból újfajta zajok riasztottak: egyenletesen menetelő, szinkronban lépegető gyalogosok felvonulásának a zaja. Lépteik ütemét hangos harci dobok indulója vezérelte, minden dobütésre mennykőcsapásszerű robajjal vágódott egyszerre a földhöz a tízezernyi páncélba bujtatott talp, kisebb földrengést okozva. Szinte magam előtt láttam a vének meséiből ismert, obszidiánszerű élővérthe és éjszínű acélba bujtatott, kifejezéstelen zordságot mintázó, szemrés nélkül a világba tekintő maszkokkal takart arcú khatif figurákat, ahogy a halálos fenyegetés eleven szobraiként hosszú, szabályos sorokban vonulnak kelet felé. A meglóduló fantáziaképek hatására a rettegés újabb hullámai csaptak át fölöttem.

Késő délutánra járt az idő, mikor hangjuk kezdett elhalkulni, jelezve távolodásukat, és én fogvacogva döbbsenem rá: a fölöttem elvonuló hadak tagjai nem lehettek emberek, hisz minden pihenő és megálló nélkül vonultak már egy napja folyamatosan, és ezt az iramot még a mi, hagyományosan szívósnak titulált népünk legfegyelmesebb tagjai sem bírnák tartani. Magamban már azért fohászkodtam, így vagy úgy, de legyen vége a fönti sáskajárásnak. Szinte elviselhetetlen vágyat éreztem a kútaknából való kimászásra, szerencsére azonban rettegésem erősebbnek bizonyult, és még hosszú ideig odalent várakoztam, biztosításra várva, miszerint több ellenség nem jön.

Félelmem megalapozottnak bizonyult, mert a következő órában újabb tömegek érkeztek sereghajtóként a légiók nyomában: vad, zabolázatlan csőcselék, barbár ork hordák követték khatif uraik lábnyomait, mint a dögevők a ragadozókat. A fejem fölött hullámokban átcsapó pusztítás ezúttal különösen ocsmány formát ölthetett, mert hallottam, amint a csak hús megemésztésére képes, örökké vérszomjas félemberek elismerő kurjongatással a világ tudtára adva torz gusztusukat, ocsmány csámcsogással vetették neki magukat a kút körül a földbe taposott állatok dögeinek. Amit népem mondáiból tudtam az orkokról, az alapján úgy véltem, nem járhattak különül a faluban hagyott tetemek sem, a vadak nemigen tettek különbséget hús és hús között. Hogy a kutat miért nem használták ivásra, arról akkor csak találgatásokba bocsátkozni tudtam mindössze; talán az ősök óvó akarata rejtette el felépítményét primitív elméik elől, mert életben maradással tovább kívántak büntetni becsületben született földijeimnél, esetleg az emberállatok hitték úgy tévesen, hogy az előttük járó sereg megmérgezett minden kutat, ami az útjába került.

De bárhog is történt, a fenevadaknak nem jutott eszébe belepillantani a kútba, az előzőleg felprédált táj bűze pedig eltompíthatta a hírhedten kifinomult szaglásukat, így nem találtak rám. Mindenesetre a légiók emberfeletti igyekezetével szemben a szellős időközönként elvonuló szedett-vedett falkákban lődörgő, foghíjas soraikban lármásan csörtető, fegyelmetlenül kóborló bestiák átvonulása folytatódott az éjszaka folyamán is. Az embernek az volt a benyomása, valódi igyekezet hiányában az orkok hordái éppen csak haladnak valamennyit a sereg nyomában, nem érezvén igazi szükségét a közös ügy támogatásának. Menet közben harsány mulatozásra utaló kaffantások, torokhangú káromkodás, melldöngető pörlekedés, részeg kuruttyolás, böfögés és más zajainak jelezték: a lények a háborút nem is komor drámának, hanem víg kalandnak tartják.

Én továbbra is a végkimerültség határán, egyre erősödő klausztrofóbiával észleltem hol közelebbről, hol távolabbról felhangzó jelenlétüket a fejem feletti világban. Egyre fokozódott bennem a kényszer, hogy átadjam magam a pánik szülte indulatoknak, és kitörjek földmélyi veszteglésemből, s ha kell, pusztá kézzel rontsak rá a hallottainkat megszejtető, szenvedésükből hasznot húzó, kínjaikon mulató primitív dögevőket, még akkor is, ha utána engem is megölnek. De sokan voltak, atyám, túlon túl sokan ahhoz, hogy akár érezhető veszteséget okozzak nekik. Ha meg is próbáltam volna bármit tenni ellenük, az olyan lett volna, mint a szúnyog, amely nekitámad a bivaly irhájának, hogy kárt tegyen a behemót állatban. Félre ne értsd, atyám, ekkorra már nem is a halált féltem, hanem az értelmetlen halált, a fogcsikorgató tehetetlenséget, amiért szembeszállni sem tudok a mindent elpusztító áradattal. Így hát várakoztam kitartóan, miközben rettegésem fokozatosan acélkemény önfegyelem fékezte epekeszerű dühhé érett lelkemben.

Az égbolt zenitjén járó, vérvörösén égő első hold fénye világított be gyűlöletes vermem mélyébe, mikor újdonsült rettenettel vettem észre az újabb, ezúttal némán érkező borzalmat: a pont felettem ragyogó holdsarlót röpké pillanatokra kivehetetlen formájú, bőrhártyás szárnyú, de bizonyosan legalább megtermett ló nagyságú lények sziluettjei takarták el időről-időre, magasan az éjszakai égen repülve a földfelszínnel párhuzamosan. Közeledtük láthatólag az orkokat is készületlenül érte, mert mikor megérezték jelenlétüket, félbehagyták minden visszataszító cselekedetüket, és egy lényként vonítottak a holdat ugató kutyához hasonlatosan a csillagokba, messzire hallatszó, farkasüvöltéshez hasonló harci kiáltással bezengve a síkságot, miközben kerepelőket, dobokat, és fegyvereket ütöttek egyre gyorsuló tempójú, kapkodó ütemben egymáshoz. Csak e hátborzongató háborús induló visszhangjaira figyelve döbbsenem rá: több ezren lehetnek a környező pusztákban a fajtájukból, több ezer torokból szállt az égre a vérfagyasztó kihívás. Máig nem tudom, atyám, mik lehettek azok a szárnyaló iszonyatok, és mi célból szálltak akkortájt épp arra, de őszintén megmondom, örülök, hogy nem kell őket jobban ismernem. Így is kísértenek minden éjszaka rémálmaim mélyén.

Mindenesetre a portyázó orkok folytatták vándorlásukat keletre egészen a következő hajnalig. A felkelő nap első fényére már jobbára továbbálltak, egyre ritkábban, egyre távolabbról hangzott fel egy-egy elmaradva bitangoló banda távoli kóválygásának ricsaja. Csak a kísérő zajok elhalkulását követően, a néma hajnalt füelve ébredtem rá, milyen tökéletes is volt az átvonuló krániak által hátrahagyott teljes pusztítás; nem hallottam ugyanis a közelgő reggelt köszöntő megszokott hangokat: a madarak csiripelését, a tücskök ciripelését és a többi hasonlóan jelentéktelen, ám hiányában mégoly fájdalmasan fel tűnő dallamot. Nem halottam semmi mást, csak a szél surrogását a kihalt puszták felett.

És saját szívem zakatolását.

Végül elhallgattak az utolsó távozók észlelhető bizonyítékai is, és én egyedül maradtam a verőfényes nappali égboltnak a kút száján át a fejem felett látszódó szeletével. A tiszta eget lágyan fodrozódó báránnyal tarkították, ragyogó aranyként sütő napfény meleg sugarai cirógatták az akna falát, gyengéd szellők fújdogálták a felszín hamvait. Ahogy ott lenn lestem a kék eget, valahogy valószínűtlen rémálomnak tűntek az elmúlt napok eseményei. Mégsem bírtam magam rászánnia kimászásra, pedig erre már lázas, hurutos krákogással vegyes köhögésem, elgémberedett, fájó izmaim sajgása is sürgetett.

Már Napközépre járt az idő, mikor végre erőt vettem magamon, és megkezdtem kikászálódni a verem mélyéből. Hátamat a kút falának vettem, egyenesen kinyújtott lábaimmal időről-időre feszesen kitámasztottam magamat az akna magasában függve, míg a középén futó lánc segítségével felhúzódkodtam magam. Ma sem tudom egész pontosan, miként sikerült kimásznom visszazuhanás nélkül. Legnagyobb döbbenetemre, a felszín elérve egy földbe szúrt kráni hadijelvényt találtam a kút kávája mellett. Feketeacél feje három, körbe foglalt sarlót ábrázolt, a birodalom három alappillérenek - vér, velő, hús - szimbolikus

metaforáját. Ekkor ébredt fel bennem először a gyanú, miszerint talán épp evégett az elrettentő khatif monumentum miatt került ki engem mindvégig a vész, és nem a vakszerencsének köszönhetem túlélésemet. Ezen azonban akkor nem sokat töprengtem, mert a következő pillanatban tudatosult bennem a filigránfém szigillum résein túl elterülő panoráma. A táj, amit a szemeim elé tárult, a legvadabb rémálmaimon, legelkeseredettebb elképzeléseimen is túltett. A két napja még zsenén zöldellő veteménnyel teli földek most feltúrt, kitaposott, helyenként kiégett foltokkal tarkított kietlen vidéknek adtak helyet. Ebbe a földbe voltak most beletaposva a bivalyok összetört, kicsavarodott elrendezésű, tövig lerágottan sárgálló csontjai, amelyeken annyi hús sem maradt, amivel a döglegyek jóllaknának. Szinte fojtogatott a maró szag, amit az egykor itt tomboló lángok füstje és az átvonuló vadak ürüléke hagyott maga után. A fák, melyeknek egyikére pár napja még magam másztam fel, most lecsupaszított lombozatú, szenesedő csontujakként mutattak vádlón az égre, némelyik még ép águkról felkoncolt tetemek földi maradványai lógtak: sárgás csontok, vigyorgó koponyák, bőrfoszlányok, skalpok totemoszlopszerűen karóra feltűzött trófeái.

A falu felé közeledve még borzalmasabb látvány fogadott. Ahol egykor a takaros kis kertecskék és helyre, zsuppfedeles vályogházacskák emelkedtek, most csak csupasz tartógerendák maradványai meredeztek az égre. Közelebb érve láttam, néhol a sereg szó szerint elsöpört mindent, a romok úgy néztek ki, mintha egy szélvihar tépett volna szét mindent, hogy aztán a darabokat szanaszétjével hajigálja a környéken. Felismerhetetlen összevisszaságban feküdtek ott harapásnyomok díszítette, porcig rágott, kiszívott velejű emberi csontok; apró cserépszilánkok, csaknem elhamvadt ruhadarabok, kormos farönkök. A sírással küszködtem, mikor megpillantottam a helyet, ahol legutóbbi kenyéradó gazdámnak, a szolgabíró házának kellett volna állnia. Emlékezetem szerint ez volt az utolsó alkalom életemben, amikor fájdalomkönyvet ejtettem.

Kétségbeesett ürrel a lelkemben roskadtam a romok közé, mihelyt felfogtam, hogy a khatif tarolással minden és mindenki, amit, és akit addig ismertem, elpusztult, s vele egész eddigi életem végérvényesen semmivé vált. Mert hallottam én odalent a sikolyokat és a szívem mélyén számítottam már rá, milyen látvány fog fogadni. Mikor a kútból kimásztam, akkor féltem már attól, hogy valószínűleg egyetlen élő lelket sem fogok találni idefönt. De más a végzetet elképzelni, és más tudatosan feldolgozni a szemem elé táruló látvány nyújtotta bizonyosság kökemény, zsigerekbe maró valóságosságát. A fejemben mintha ezernyi hang kiabált volna, lelki szemeim előtt újra meg újra a falu egykori életének délibábszerű képei peregtek, a temetetlen halottak szellemének kétségbeesett, méltó megemlékezést követelő kísértéseiként. Fuldokolva kapkodtam a levegő kortyai után, pedig tudom sípolva vette azt a keveset is. Vagy az éhségtől, vagy az elmémre borulni készülő ájult ködtől, de tűszúrásszerű fájdalmaktól nyílt a vaksi homályba boruló szemem világa. A hideg vízben töltött időtől kiáztatott, kergesre cserzett, fagytól hámló bőröm elviselhetetlenül viszketett, reumás, csúzos láztól égett a testem, és fogalmam sem volt arról, hova mehetnék, vagy mit csinálhatnék a továbbiakban. Az inváziót túléltem, de csak azért, hogy most kicsapott kutya módjára haljak meg az egykor otthonomat jelentő kopár semmi közepén. Ott omlottam tehát térdre az araszvastagon lerakódott hamuban üresen magam elé meredve, és nagyon, de nagyon szerencsétlennek éreztem magam. Számat vetettem addigi életemmel, és tudtam, meg fogok halni, hisz a legvégső erőtartalékaimat is rég feléltem már.

Azzal a sokktól és a végkimerüléstől letaglózódva ájuláshoz hasonlóan mély álomba zuhantam, magzatpózban összekuporodva a kopár földön. Valószínűleg én lehettem az első a történelemben, aki elszenderült a Fekete Országúton.

A következő pillanat, amikor eszméletemre tértem, mégsem az Istenek Völgyében, hanem egy tábortűz fényének tűzkörében ért. Meglepődve észleltem, mindannak ellenére, amit átéltem, már-már természetellenesen kipihentnek és virgoncnak érzem magam. Ahogy felültem körülnézni, az éjszakai pusztát láttam a tűz fénykörén kívül, valahol az egykori falu határán túl, amelynek terméketlen kopársága még rettentőbbnek hatott így a sötétben. Megpróbáltam erőltetni a szemeimet, hogy felfedezzem, ki volt az, aki a tüzet gyújtotta, de közel és távol nem láttam egy teremtet lelket sem. A pillanatnyi tétlenséget arra használtam, hogy a furcsamód épnek és egészségesnek - habár továbbra is kétségtelenül mocskosnak - tűnő testem porcikáit vettem szemügyre, és fokozódó nyomással a gyomromban vettem észre, hogy valóban eltűnt az elmúlt napok minden megpróbáltatásának fizikai nyoma. Itt valami ördögösség volt munkálkodóban.

Balsejtelmem majdnem pánikba tört át, mikor hirtelen egy közeledő lovas patkódobogásának hangjait hallottam felharsanni közvetlenül a bal oldalamon az éjszakából. Bárki is volt a közeledő, nem láttam és nem hallottam jövetelét, mielőtt csak alig tíz méterre járt tőlem. Ahogy megpróbáltam kivenni az alakját a sötétben, egy megtermett csataméren lovagló nomád sziluettjét véltem kibontakozni az éj szakából, azonban az összképen sokat rontott, hogy mind a lovas, mind a ló szeme vörösen izzott a sötétben.

Egy pillanatra megfordult a fejemben az ötlet, miszerint el kellene rohannom, de rájöttem, ezúttal esélyem sem lenne a menekülésre. Akármilyen fajzat is a rejtélyes lovas, már bizonyította a szellemi világ feletti hatalmát, és ha feldühítem, nem csak az életemet, de a végső békémtől is megfoszthat. És... Igazság szerint a népem elvesztése után már csak valami furcsa űrt éreztem a lelkem mélyén ott, ahol korábban az egészséges életöszön és a félelem lapult. A falu romjait megtekintve már láttam a legrosszabbat, amit el tudtam képzelni, hogy az életben megtörténhet velem; elvesztettem mindent, amit elveszthettem. Mit vehet még tehát el tőlem az idegen?

Ráadásul, ha őt itt is hagyhatnám, hova futhattam volna az egész ellenségessé vált világ elől? Ideje volt higgadt férfifejjel szembenézni az életemet elragadni készülő erővel.

Azonban, ahogy a lovas beért a tűz fénykörébe, és elkezdett előtűnni az árnyakból a valódi alakja, hirtelen támadt óvatossággal vettem észre, hogy a jövevény egy khatif, aki az általam két napja már látott lószabású fenevadak egyikén utazik. Ahogy gyakorlott könnyedséggel leugrott a nyeregből és légies ruganyossággal elindult felém, szemügyre vehettem nem mindennapi külsejét is: a magas, izmos, ösztövére figura sötétre cserzett bőrből készült lovaglónadrágot és szőrmével bélelt bekecsét viselt hatalmas testén, vállára farkasprém szegéllyel ékesített utazóköpenyt vetett. Hátára rettenetes, skalpokkal díszített nyelű csatabárdot szíjazott, nyerge mellé hanyagul egy lófarkas kopját és egy tegez íjat rögzített.

De a legkülönösebb mégis az arca volt, ami mintha a kétarcú Kyelt ábrázoló istenszobrok torz utánzata lett volna. Mert ahogy a fény megvilágította arcának felém eső bal oldalát, egy - zsírral és viasszal fürtökbe rendezett - hosszú fekete haj át fagolyóbisokkal és csontgyűrűkkel varkocsba fogó, szakállas férfit láttam közeledni. Mellkasáig lógó szakállának szálait is faragott fagyöngyökkel fűzte csíkokba. Ellenben amint a fejét elmozdította, láthatóvá vált az arcának másik oldala is, és döbbenetesen vettem észre, hogy orra túlfelétől bőrét csupaszra borotválta. Se szakáll, se bajusz, se dús sörény, csak a kopasz, finom hegek erezte, érdes bőr. Mert a bőre bizonyította leginkább nem emberi mivoltát: ez a bőr ugyanis vaskos és szürke volt, akár az a drága, külhoni rinocérosbőr, amibe a káptalan jegyzőkönyveit vonták be.

A szemei azonban továbbra is lángoló vörös lidércfénnel égtek, és kimondhatatlan indulatokról regéltek, amelyek a jövevény lelkében tombolhattak. Ahogy határozott, energikus léptekkel a tűz velem átellenbe levő oldalához sétált, megfigyelhettem, járásában is elfojtott, őselemi erejű szenvedélyek visszhangja kísért, mintha bármely pillanatban szétvethetné őt valami belülről izzó düh. Mozdulatai sebességükkel, hirtelenségükkel, íveikkel, kőkemény önfegyelemmel lefékezett lendületű állandósult kapkodás benyomását keltették. Az idegen egész megjelenéséből valami vadállati brutalitás, nyers erőszak képze sugárzott, mint a megveszett nagyragadozók esetében, és ez önkéntelenül is óvatosságra intett vele szemben. A kegyetlen megjelenésű férfi némán leült egy köre a tűzzel szemben, és félreérthetetlen mozdulattal intett: én is kövessem a példáját. Ahogy a vöröslő lángok megvilágították aszimmetrikus kifejezéstelenséget ábrázoló démoni képét, és gyilkos indulattal teli szemei rám tekintettek, én hirtelen hideg verejtéket éreztem végigcsorogni a hátamon. Nem bírtam egy percre sem állni a tekintetét.

Szerencsére a jövevény nem húzta az időt szempárbajjal, hanem rögvest furcsa füveket halászott elő egy, a derékszíján lógó bőrtasakból, és ezeket a tűzbe vetette. A tűz először nagyot lobbant, ahogy az anyag táplálni kezdte, majd lelohadt, és zajos pattogással sűrű fehér füstöt kezdett eregetni, amelynek csíkjai furcsán organikus tekergőzéssel kezdtek kígyózni körülöttünk. A hideg is kirázott, mikor észrevettem, hogy a sűrű fehér füstfoszlányok némelyiké némán üvöltő emberi arcokat formáz.

Ekkor az idegen váratlanul megszólalt. Furcsa, artikulálatlannak tűnő hangokat adott ki magából, amelyek rekedten törtek fel a torkából, és engem valahogy a kösziklán csiszolódó rozsdás fémpenge által kiadott zajokra emlékeztetett. Hatásukra migrénes fejfájás nyílt a halántékomba, elhomályosodó tekintetű szemeimbe könny szökött, és orromból pár csepp vér kezdett csordogálni az elpattant erekből. Mielőtt látásom kitisztulhatott volna, az aromás füst csíkjai, mint valami fészkebe kúszó kígyó, elevenedtek meg és eredtek orrom és szájam

nyílása felé, hogy réseiken beszívódva a testem odújába, azaz a tüdőmbe szivárognak. Fulladozva, furcsán szédülve buktam orra, ahogy a forró, száraz füst a belsőmet kezdte égetni, és egy pillanatra úgy éreztem, mintha a koponyám mögött perzselő máglya lobbant volna. Ismeretlen, bizonytalan képek benyomásai villantak az agyamban, mintha hirtelen emlékezni kezdenék valamire, ami valójában soha nem is történt meg. A szemeim előtt hosszú percekig szikrák pattogtak, míg önkéntelenül előregörnyedve, a földön tenyerelő karjaimmal megtámaszkodva, öklendező fulladozással köhögtem fel a füstöt. Ekkor az idegen újra beszélni kezdett.

- Ich venadat si nua thars tu Maradus! Bennem a Birodalom felderítőjét tisztelheted! Quad sida tu grashrat nes dia khatiffata thrun! A te helyed a féregéltűek oldaláról felmagasztaltatott a vadászkapók közé! Ra mata isa thar nada ga sma khatif! Így mától a jog szerint te is a Kiemelkedettek közé tartozol! Hod nada'ga thar estua matho tu argath, tu urdath, tu medhath! Ugyanezen jog szerint enyém vagy húsodban, véredben, velődben! Guan nath nimata snethao san okaratho, dath athaknath nath! Békére és nyugovásra sem lelhetsz soha, ha nem engedelmeskedsz! Quada nat tu Dieur! Ez a Retteneteselek akarata!- felismertem a szavait, a retteget Fekete Nyelven, a hírhedt birodalmi khorsan beszélt, amit a legendák szerint démonoktól és az alapító aquiroktól tanultak valaha a Krán első emberi telepesei.

Persze most felmerül atyámban a kérdés, honnan ismerhette egy magamfajta suttyó parasztgyerek ezt az Ynevszerte féltve őrzött, csak a kiválasztott kevesek által ismert dialektust? És akár hiszi, akár nem, én is ezt a kérdést tettem fel magamnak, amikor először tudatosult bennem, hogy megértem a jövevény szavait. Ekkor sejtettem meg csak, mire volt jó az előbbi bűbája a füsttel! Ma, évek bölcsességével később és a seirafok szolgálatában eltöltött idő tapasztalataival gazdagabban azt mondanám, a nyelvet ismerő halottak szellemét köthette lelkemhez, hogy ők tolmácsolhassák szavait nekem. A fű, amit a tűzbe dobott, talán eme halottak sírjáról származhatott.

Persze akkortájt nem jutott időm ilyesmin töprengeni, mert az idegen nem vesztegette az idejét, rögtön a lényegre tért.

- Egy krathá magasztosult grashratot keresek, aki a határ innenső oldalán honos. A te feladatod lesz, hogy elvezess hozzá. A módszert te választod.

Mondandóját befejezve úgy nézett rám; mint aki egy érdekes rovar vagy egy eltaposott csigát méreget. De hidegen izzó tekintetének nyugalmát meghazudtolta a kidolgozott, ruha alól is elődagadozó izomzatát épp csak érzékelhetően rángató, testén végigfutó ideges remegés. Gyanítottam, csak nagy erőfeszítések árán tudja visszafogni kitörni kész dührohamát, amit a magamfajta alacsonyrendű élőlénnel folytatott beszélgetés fölött érzett ellenszenve kelt. Míg a nyilvánvaló fenyegetés felett érzett rettegésem elcsitult, zsibbadt zavarossággal kergették egymást fejemben a gondolatok, ezért eltartott egy percig is, mire felfogtam, hogy a thars3 választ vár. Tehát a szörnyeteg azért hagyott életben, mert egyfajta háziállatnak, thrunnak4 néz, aki kalauzolhatja őt a számára ismeretlen vidéken. Kurta kijelentéséből úgy tűnt, egy számára közhelyszámba menő munkát kellene itt elvégeztetnie velem, és úgy hiszi, én máris tisztában vagyok a részletekkel. Homályosan derengett nekem a mendemonda, miszerint a krániak valami vallásfilozófiai okból kifolyólag örök hadiállapotban élnek egymással és a világgal a határ túloldalán, ezért az évtízezredek alatt tökéjre fejlesztették a hatékony túlélésnek a végletekig lecsiszolt formáját. Társadalmukban folyamatosan öltre menne mindenki mindenkivel, ezért akárki pusztulásra van ítélve, aki gyengének látszik, és úgy tűnik, a felesleges fecsegés, a bőven kifejtett beszéddel együttjáró óvatlan elherdálása az információknak szintén gyengeségnek számít.

Óvatosan válogattam meg szavaimat, mert bár a szókincs a rendelkezésemre állt, de nem mindig tartozott hozzá egyértelmű jelentéstartalom, a pokol nyelvében túl sok volt az olyan fogalom, amit a békés tudatlanságban élő külvilág elképzelni sem tudott. Amit felfogtam a jövevény szavaiból, az is igen zavarosnak bizonyult, a grashrat szó a khorsban olyan élőlényt jelölt, aki a férgekhez hasonlóan megvilágosulatlan életet élt, és ebbe a fogalomba az állatokon kívül beletartozott minden ember is, aki a felsőbbrendű intellektus szabályai helyett az érzelmeire hallgatott. A krath szó jelentésében már nem voltam ilyen bizonyos, szó szerint „magvak tárolóját” értettek alatta, ezért akkor és ott úgy gondoltam, talán gabonátároló csúrt, esetleg virágcserepet értenek alatta. El sem tudtam képzelni, miként nézhet ki egy eleven virágcserep.

- Kicsit bővebb leírásra van szükségem a krath személyére nézve. A szavaid értelme túl általános. Pontosan ki is ez a krath és mi köze van a khatifokhoz?

A thars úgy nézett rám, mint aki pillanatokon belül a türelmét veszti. Kicsit nehezemre esett egy kirobbanni készülő tébolyult indulatoktól fűtött fenevad közelében nyugton maradni, de éreztem, ha a legkisebb elbizonytalanodást, vagy kihágást észleli önjelölt gazdám, rögvest szörnyethalok. Ahogy végigmértem, még azt is el tudtam róla képzelni, ez esetben pusztá kézzel tépne szét.

- A krath törékeny, mint a gabonaszál, mégis fontos szerepet tölt be, mert ő az egyetlen, aki magvat érlel. Hét napja az én magvaimat hordozza.

Kicsit hosszan tartott, de akkor végre megértettem. Hát persze, gondoltam, emlékszem egy ősi népmesére, amiben a határtúloldalát megjárt ragan bajnok becsületbeli kötelessége, nem törlesztett adóssága jeléül megfosztotta magát fél karjától. Ilyesféle áldozat lehet az idegen féloldalas kopaszsága is. Amíg meg nem találja, ami egykor az övé volt, most mégis elvesztett, szégyenben marad. Úgy látszik, becsület nélkül még Kránban is csak félig ember az ember. Vagy a khatif. Olyannyira meglepődtem, hogy hirtelen még az óvatosságomat is elfeledtem, és újdonsült tiszteletlenséggel fordultam a jövevény felé.

- Te egy nőt keresel!

Rádadásul a szavaiból azt hámoztam ki, a nő hét napja még a szeretője volt. Bár igazság szerint nehezemre esett bárki kívülvilágít is elképzelnem, aki egy ilyen kráni borzalommal hajlandó lenne összeszűrni a levet.

- Miért nem ezzel kezdted! Nálátok odahaza mindig tárgyként beszélnek az asszonyaitokról?

A khatif szeme dühösen megvillant.

- Értetlenségeket beszélsz! Nekünk odahaza nincsenek semmiféle „asszonyaink”!

Ezen önkéntelenül is jót mulattam.

- Már megbocsáss, de ezt nem hiszem! Miként maradhattak volna fenn az őseid, ha nem áll mellettük a gyengébb nem?

A kráni úgy nézett rám a vörösen izzó szemeivel, mint egy nyáladzó idiótára szokás.

- Az én őseim qua 'kudhok voltak! Ha továbbra is összevissza fecsegsz, ahelyett, hogy a feladatodra ügyelnél, kénytelen leszek a Leghatalmasabb Úr kegyelmébe ajánlani együgyű lelkedet! - ígérte csendes szelídséggel, szinte barátián suttogva, visszafogott vadállatmorgásra emlékeztető hangján a thars.

Hirtelen a torkomra fagyott a gúnyos vigyor, és egy nagyot nyeltem, miközben megújult hullámokban tört rám az undorral vegyes iszonyat, és hideglelős félelemmel pillantottam az idegenre, de nem a halálos fenyegetés miatt. A qua 'kudh szónak nem voltak ugyan pontos megfelelői a ragan nyelvben, de a fordító mágia a közeli jelentéseinek - rajban zümmögő méhek, serényen munkálkodó hangyabolyok, dögökre gyűlő legyek, enyves hálók, ízelt lábak és csattogó csáprágók - képeit hívták elő a tudatalattimból. Valahogy most egészen más megvilágításban láttam a khatif sűrke szaruhámmal fedett bőrének jelentőségét. Emlékszem, azon kezdtem el töprengeni, vajon melyik orcája lehet a teremtés, és melyik a pusztítás arca. Végül arra jutottam, az én szempontomból mindegy is; hisz egyik is, másik is a végzetemet jelenti. Ideje volt hát komolyan venni a feladatot, és higgadtan végiggondolni a lehetőségeimet.

- Akkor lássam, jól okoskodom-e! Mondandódból úgy vettem ki, egy törékeny, a mi földjeinken nevelkedett asszonyt keresel, aki a szeretőd volt hét napja. Akkor tehát te még jóval a légiók előtt érkezted ide, és úgy jártál-keltél közöttünk, mint az akolba settenkedett farkas a juhok között, de még a pásztoraink ebei sem szagolták ki a nyomodat. Unalmadban holmi etyepetyére támadt kedved, és csak az ősök tudják, miként, de rávettél egy környékbelit, hogy veled háljon. Az aktus után azonban a nőnek nyilvánvalóan megjött az esze, ezért megszökött előled, és mivel jobban ismerte a csúffátétel színhelyet nálad, elbujdosott még a bűbajod mindent látó hatalma ellenére is. Most vissza akarod szerezni.

A khatif mogorván bólintott.

- Miből gondolod, hogy egyáltalán még életben van?

A khatif kezei ökölbe szorultak.

- Ha halott lenne, azt érezném, azonban valami módon rejtőzködik előlem, és ezt nem tűrhetem. Te ismered az itteni viszonyokat, tudod, hová bujdoshat egy földönfutó, ha menedéket remél. Neked kell hát felkutatnod, és elém vezetned őt, vagy a Dieurokra esküszöm, a lelked a végítélet eljöveteleig fog kárhozottan kóborolni a köztes síkokon!

A halántékomon idegesen lüktetni kezdett egy ideg. A khatif már amúgy is démoni arcára, ha lehet, még pokolibb vonásokat rajzolt a kettőnk között lobogó lángok fölött vibráló délibáb.

- Egyáltalán, miért kell neked egy ilyen asszony, ha úgysem veszed gyakorlati hasznát? Miért keresed őt? Szeretetből biztos nem! Akkor talán féltékenységből? Birtoklási vágyból? Dacból? Bosszúból? - ahogy azonban a belső fénnel égő szemekbe vettem a pillantásom, hirtelen mindent megértettem, és magamnak válaszoltam meg a feltett kérdést:

- Nem, te nem vagy az a fajta, aki bármiben is az emberi érzelmeire hallgat. Azért keresed a nőt, mert valamikor a hatalmadban volt, mégis képes volt megszökni előled. Ezzel eleven bizonyítéka annak, hogy te sem vagy legyőzhetetlen, még a te hatalmadnak is korlátjai vannak. Sőt, már az is véteknek számít, hogy egyáltalán háltál vele. Ha a társaid megtudnák, milyen gyenge vagy, rögtön a torkodnak ugranának, és neked sem jogod, sem lehetőséged nem lenne védekezni ellenük.

A szolgabírónál eltöltött idő jó leckét adott nekem a gondolkodó lények kiismerése tekintetéből.

- Vigyázz, thrun, túl messzire mész! Nem tűrhetem el, hogy egy kiemelkedett lény, még ha csak most magaszkodt is fel, ilyen alaptalanul ócsároljon engem!

- Nyugodj meg, már mindent értek, titkod nálam biztos helyen marad!

De értettem én már ekkor mást is. Tudtam, ezek után akármilyen jól is végzem a dolgomat, mindenképp halál vár rám a khatif kezéből, mivel én is élő bizonyítéka vagyok gyengeségének. - Hol láttad utoljára a nőt?

Tudtam, nem származhatott a mi falunkból, egy ilyen botrányos afférnak látványos nyoma maradt volna, és már hallottam volna felőle a pletykás öregasszonyoktól.

- Meróa mellet, egy tanyasi pajtában, hét éjszakával ezelőtt...

Meróa gazdag falu volt kétnapnyi járófölddel északnyugatra tőlünk. A gazdagságát a felszín alól feltörő naftakutaknak köszönhette. Határában kezdődött el a környék legveszedelmesebb mocsara, a vármegyényi területet átfogó gruthi láp. Szántam a szegény asszonyt, ha oda menekült egymagában, nem sok túlélési esélyt adtam neki.

...A krath a gyönyör csúcsán váratlanul drún hatalomszóval támadt ellenem, és mielőtt védekezhettem volna, eszméletemet vesztettem. Azóta sem érzem a jelenlétét, és a szavaim sem világították meg a lába nyomát.

Látom, atyám, a szemedben az ámulatot, ahogy az enyémben is látni kellett volna annak idején, ha tudom, miről beszél az idegen. De akkortájt még műveletlen senkiházi voltam, mit tudtam én azt, hogy a drún mágia veleszületett képesség, ami csak a vérben, velőben, húspan oldódó hatalomból nyeri tápláló lángját. Ha ezt már akkor tudom, talán sokkal nagyobb tisztelettel és óvatossággal gondolok a rejtélyes hölgyeménre, aki képes volt maga alá gyűrni egy megtermett, pokoli életesszenciákban tobzódó khatifot. De így játszi könnyedséggel jutottam helytelen következtetésekre, és beadtam a derekam.

- Ám legyen, vállalom! Segítek neked felkutatni a szökevényt! De utána cserébe szabadon engedsz engem!

A jövevény némán bólintott. Tudtam persze, ezt soha nem fogja megtenni, mégis próbáltam húzni az időt, hogy egy alkalmas pillanatban egérutat nyerjek. Bár, fogalmam sem volt, ez miként következhetne be, hiszen bárhogy is erősítette meg reményeimet a nő példája, mégsem tudtam semmit sem kiagyalni, amivel élve tudnék meglógni a szörnyeteg elől. Szerencsémre alapvetően félreérthettem a khatif szándékait.

- Rendben. Egy drathnyi időd van, hogy megtaláld!...

A drath megközelítőleg seregfordulót jelent, vagyis annyi időt, ami alatt egy elvonuló inváziós sereg megunja a prédálást, és visszatér a hódítási határ legszéléről a hátszágába, anélkül, hogy utóvédeket vagy sebezhető felületeket hagyna maga után.

... Az időd kiteltével hivatni foglak. De ne merj csalódást okozni nekem! Nem térhetek vissza becsület nélkül a Fekete Határ mögé!

Mintha annak, amit művelt és a fejében forgatott, bármi köze lett volna a becsülethez!

Azzal hirtelen lendülettel felpattant a köről, amin eddig ült, és a hátasa felé iramodott. Még fel sem ocsúdhattam a döbbenetemből, amiért csupán ennyivel megúsztam a találkozást a teremtet világ egyik leggonoszabb fajzatával, mikor ő már nyeregbe szállt és elvágtatott az éjszakában. Alig tízlépésnyi távolságban járhatott azonban, mikor a távozását kísérő hangok elnémultak, ő maga pedig beleveszett a pusztasötétségébe, mintha soha nem is létezett volna. A tarkómon valamiféle bizsergést éreztem, a homlokomon hideg veríték ütközött ki. Bárhogy is meresztettem a szememet, csak a kristálytisza csillagos égboltot láttam magam körül a sivár hamusivatar fölé borulni, a vízszintes csíkot sehol sem törte meg egyetlen távozó lovas sziluettje sem. Ahogy a percek teltek, kezdem úgy hinni, talán csak az én elmém bomlott meg a szörnyű tragédiák során, és a

rejtélyes khatif valójában soha nem is létezett, valószínűleg az egész beszélgetést csak beképzelttem magamnak. Ennek látszott ellentmondani csodálatos módon felgyógyult testem állapota és a mellettem lobogó tábortűz. Akárhogy is, akkor és ott komolyan reménykedtem, hátha soha többé nem kell találkoznom vele.

Tudhattam volna, hogy mindez pusztán hiú ábránd!

A khatif távozására rákövetkező reggelen enyhén szólva nyúzottan ébredtem. Habár az ébredés kissé megtévesztő kifejezés. Pontosabb lenne eszmélést, esetleg szellemi felocsúdást mondanom. Bár testem felgyógyult a kráni mágia hatására, de a lelkeimen ejtett hegeket többé már semmi sem tudta begyógyítani: többször riadtam fel sikoltozva az éjszakában, és lidércálmoktól kába fejemnek nem tettek jót a körülöttem szembeszökően ékeskedő végpusztulás nyomai sem. Megkínzott öntudatom előtt kezdett összefolyni rémálmom és valóság.

A kényszerű virrasztás örökkévalónak tetsző órái, nyugtot sehogy sem lelő, cikázó gondolataim ostroma alatt volt időm eltöprengeni az elmúlt napok eseményein. Zavaró volt az érzés, amely minduntalan ott motoszkált zaklatott tudatom hátuljában: éreztem, van valami részlet, amely fölött sietségemben elsiklottam. De bárhogy erőltettem az elmémet, sehogy sem tudtam rávenni magam a tiszta gondolkodásra, mert lezárt szemhéjam mögött folyton csak az elmúlt napok szörnyűségei játszódtak le újra meg újra, lelkeim önkéntelen visszatérési kényszerében életutam derékbátöréséhez. Próbáltam feldolgozni a felfoghatatlan traumát.

Újra és újra próbáltam végiggondolni, mi volt az a motívum az elmúlt napokban, amit elrontottam, mi volt az, amit másképp kellett volna tennem ahhoz, hogy a falu tagjai - lelki szemeim előtt éjféketére pörkölt bőrű, nyílveszőkkel átluggatott testű, kiforgatott zsigereiket vérmocskos kezeikkel szorongató, vádló tekintetű élőhalottak - életben maradjanak. De végül mindig oda lyukadtam ki, hogy semmit sem tehettem.

Félálomszerű, lelki sajjággal teli állapotomban végül a félarcú khatifon, és az általa kiadott feladaton kezdtem töprengeni. Abban az első pillanattól fogva biztos voltam, hogy nem fogom végrehajtani a parancsait, és nem fogom megkeresni neki azt a nőt. Tudja, atyám, szerintem mindössze kétféle fajzat létezik ebben a világban: gonosz és még gonoszabb. A gonosz élőlény abban különbözik bitangabb társától, hogy úgy tesz gonoszságokat, közben nem tudja magáról, hogy amit tesz, az rossz; sőt, esetenként meg van győződve róla: helyesen cselekszik. A még gonoszabb viszont mindvégig tudatában van önnön hitványságának, mégis minduntalan ugyanazokat a bűnöket követi el. Én ugyan bevallottan az utóbbi kategóriába tartozom, mégsem vagyok, és soha nem is voltam az a tróger, aki egy ártatlan és feltételezhetően védekezésképtelen nőt kiszolgáltat egy pokolból szalasztott örült fenevad kényére-kedvére, még ha ez a fenevad eddig mérsékelte is magát a jelenlétemben.

De a nő menedékhelye, a gruthi láp mégis mintha csábítóan hívogatott volna engem.

No, nem mintha annyira vágytam volna a dagonyában való megmerítkezésre, de minél inkább gondolkoztam, annál inkább biztos voltam benne, ha maradt még rajtam kívül túlélő a környéken, az mostanra mind a saját anyját is eladni képes útonállóvá vedlett vissza, mert legalább annyira éhezik és elkeseredett, mint én - következőképp bármire képes, akár arra is, hogy rajtam töltsen ki a dühét. Arról meg nem is beszélve, hogy talán még mindig kóborolhat erre egynéhány későn eszmélt, a főseregtől lemaradt kráni portyázó, akik jobb híján velem is beérik vacsorára a drágalátos khatifjuk kifejezett kívánsága ellenére. És nekem nem állt szándékomban kiszolgáltatni magam senki kényére-kedvére.

Végül, amikor már órák óta hallgattam a hideg és kemény földön fekvő szél sodorta hamu súrlódását, és erőszakkal lehunyva szemekkel próbáltam magam rávenni a pihenésre, éreztem, amint a keleti horizonton feltörő acélfény megvilágítja arcomat, és a levegőben maradt kevés nedvesség harmat formájában kicsapódik a dermesztő hidegben a testem körül, egyfajta undok mocsokká változtatva ott a hamulepedőmet. Ekkor eldöntöttem: ideje felkelni.

Töprengésemet cselekedet követte, és mire a nap korongja előbukkant a hátam mögött, én már úton voltam a mocsár felé. Az csak menet közben jutott az eszembe, talán más is van olyan elkeseredett és előre látó, mint én, és alternatíva híján a mocsár máskor kétséges, most viszont egyedülálló menedéke felé veszi az irányt. Mert hová is vihetné máshová az embert a lába akkortájt, mikor minden lakható földet előzőnlött a gonosz, mint a

lakhatatlan vidékekre? Hisz már vesztenivalója másoknak sem maradt! A kivégzésre várók beletörődött nyugalmaival vándoroltam hát végig a halott vidéken. Így jutottam el végül Gruthba.

Köszönöm atyám, hogy kimentettél a kirendelt gyóntatópap elől. Nem tudnék megbízni egy olyan emberben, akit az inkvizíció küldött a kihallgatásomra, és őszinteség nélkül a gyónás mit sem ér, csak a vallomásom lejegyzésétől venné el az időt. Igaz, amit most neked mondok, az nem számít igazi gyónásnak, de talán éppúgy mentesít engem az Istenek ítélőszéke előtt, mintha az lenne. Talán a tartalma ér annyit, hogy neked is elnézi majd Domvik ezt a kis füllentést, miszerint a saját külön bejárású gyóntatómnak mondtad magad.

Tehát a gruthi lápnál tartottam.

Számításom bevált, és a környező vidéket feldúló pusztítás a mocsár ingoványos vidékét messze elkerülte. Eleinte nekem is nehezemre esett beljebb hatolni a vidéken, de idővel rákényszeríttem magam. A lépdelést előbb a mocsár vízgyűjtő területének peremén növvő égeres fatörzseinek közén, a ránehezedő súly alatt kifeszített, széllobogtatta ponyvaként hullámzó, összefüggő földfelszín takarta láthatatlan talajvízmedencék, azaz a tőzegmohaláp nehezítette. Ezen a tőzeglápon csak a vékony, földdel feltöltött töltéseken át juthattam tovább, mindenütt máshol csak egy törékeny, tojáshej-vékony földréteg választott volna el a mélyben örvénylő vizektől. Ezt a hártyaszerű földréteget a tőzegmoha hálóként kifeszülő szálai tartották össze. Az instabil vidéken átvezető szilárd töltéseknek a peremén az összes születt ragan számára megértett rovásírásos jelekkel a fatörzsekbe faragott útjelző szimbólumok mutatták a mocsár mélyére vezető ösvény irányát; és a lombokról akasztott emberként lelógó, gallyból és vesszőből font, sámáni rontással felszentelt stilizált ágbábúk riasztottak el minden idegen betolakodót. Utóbb, a már dagonyásabb, de sűrűbb aljnövényzettel borított vidékeken az előrejutást a bokámba kapaszkodó, vendégmarasztaló növényzet fékezte. Hogy haladni tudjak, kénytelen voltam taposótalpakat fonni a gallyakból, és hosszú rudakkal, esetenként elhajított kődarabokkal percenként kipuhatolni magam előtt a talaj szilárdságát. Éhségemet különféle gyökerekkel, vadbogyókkal, lépes mézzel, pirított gyíkhússal és nyers madártojásokkal enyhítettem, szomjam oltására az egyik bivalynak még a kút mellől zsákmányolt, üreges szarvába gyűjtöttem az esővizet, vagy a birkairhából készült ködmönömbe ivódott harmatot csavartam ki reggelente. A szúnyogok és az egyéb rovarok érdekes módon nem bántottak, csak a piócákkal és a kígyókkal akadt időnként gondom.

De el sem tudod képzelni, atyám, én mégis mennyire örültem ezeknek az apró-cseprő bosszúságoknak! Mert ez azt jelentette, végre étellel teli vidéken, a fenevadaktól és a halott pusztaságtól biztonságos távolban vándorlok, és nem kell többé félnem meglepetésszerű támadásuktól. A környező növényzetben, a nádasban, a hajladozó fűzfák között, az ágakról lógó mohaleplek árnyékában pihenő kárókatonák, kacsák és darvak rajai riadtan emelkedtek a levegőbe, valahányszor egy, a lápszéli ligetekben rejtező üregi nyulak pecsenyéjébe beleunt róka próbált rájuk rontani a fészükben, és mindannyiszor hangos ricsajjal adtak hangot méltatlankodásuknak. És ugyanezek a madarak jelezték volna, ha egy szentségtelen kisugárzású khatif járt volna erre. Éjszakánként, mikor a békák brekegésén kívül más hangokat nem hozott a szél, úgy éreztem, újra békében tudok aludni avarból rakott derékaljamon, hogy aztán a lágy napsugarak cirógatására és a vidéken átutazó gólyák kerepelésére ébredjek.

Igen, atyám, az élet szép volt, csodálatos ezerszínű, ezerhangú zsbajjal lüktetett körülöttem, és én mohó lendülettel és egyfajta csendes elégtétellel vettem bele magamat, hogy a lelkemen esett sebeket kikúráljam. Olyan volt számomra ez a vadon, mint a gyógyír, feledtette velem a fájó űrt, a szívem helyén lüktető tompa sajgást, szinte megrészesgítve élénkségével érzékeimet. A magány csendes mélabúja megszelídítette a küszködéssel teli gyermekkor emlékeit, a szegénység és a kirekesztettség pillanatait, és gyengéd nosztalgiává fakította a falu életéből maradt képeimet. A hadjárat okozta rémképek idővel kifakultak, valószerűtlenné és idegenné váltak, olyan volt csak emlékük, mint az éjszakát megrontó lidércálmoké, melyek elfeledtetnek az ébredést követő percekben. Máig is ide, a mocsárba menekülök vissza álmaimban, ha már nem tudom elviselni ezt a harsány és képmutató „civilizált” világot, és ha létezik számomra túlvilág, remélem, hasonló lesz hozzá, vagy nem is érdemes meglátogatnom.

De bár akkor azt hittem, a feledés ideje mégsem jött még el számomra, mert az ősök szellemei újabb leckét szándékoztak nekem mutatni alázatból.

Már vagy két hete benn járhattam a lápban, mikor a világ visszarántott a múltam poklába. Pedig kezdetben az az este sem különbözött a többitől, enyhén fülledt, ragyogó holdvilág fürösztötte éjszakának indult, amit nem csak a távoli ékkövekként ragyogó csillagok, de a közeli fák között libbenő szentjánosbogarak - vagy talán pajkos erdőpillék - tettek ragyogóbbá és ünnepélyessé. Tüzet raktam, hogy annak lángjánál süssem meg legújabb vacsorámat, a frissen lenyilazott nyulat, és miután falánkon megeszegettem, ledőltem pihenni. Legnagyobb sajnálatomra gyorsan jött, szemerkélő nyári zápor zavart meg békés bóbiskolásomban, csendes csöörgésével anyaméh mélyéből visszhangzó szívdobogásra emlékeztető ritmussal tompítva éberségemet. Úgy döntöttem hát, dacolok az óvatossággal és egy különösen sűrű lombosított fa tövébe teszem át vackomat, még ha ez kitett az esetleges mennyköcsapás veszélyének is.

Nyirkos fészkelődésemet azonban rövidest hangos, a közelből felhangzó, félreérthetetlenül emberi sikoly szakította félbe. Azon gyomban kiment az álom a szememből és rögvest éberré váltam az érzéseimet elbágyasztó csöörésző eső ellenére. Ismét működésbe lépett elmémben az a krániak eljövetelekor már egyszer megtapasztalt, életvágyból fakadóan gyors mérlegelésre és reflexszerű döntésre ösztökélő tudatállapot, amit később, évek gyakorlataival a hátam mögött, mint harci ösztönt tanultam meg tisztelni. Az a sikoly ugyanis női sikoly volt. A hangja olyan szívbemarkolóan fájdalmas és kétségbeesett volt, hogy azonnal tudtam: veszélyt jelez. Azt a dorongot kaptam a kezembe, amit előző nap a láb kipuhítására használtam. Ezt szorongatva, a nedvességtől megpuhult talajt sietősen próbálgatva a lábaim előtt, módszeres tempóssággal haladtam az előbbi kétségbeesett sikoly vélt eredetének irányába. Lassabban haladtam, mint reméltem, és míg közeledtem, más, az eső hangfüggönyén átsűrődő rimánkodó hangsúlyú szótöredékekből szűrtem ki, hogy a hangok forrásánál egy nő könyörög néhány durván röhögő, hangosan gúnyolódó férfinak. Nem ismertem a pörlekedés okát, és a természet minden mást eltompító alapzaja miatt csak töredékét értettem a beszélgetés tartalmának, de tudtam, hogy a férfiak trágár szavakkal megtoldott, dölyfös mondanivalójának hangsúlya nem tetszik füleimnek, bár már ettől függetlenül is feszült figyelemmel, a harcot általában megelőző gyomorszorító, izgatott kíváncsisággal haladtam feléjük.

Aztán megkerültem egy látóteremet mindaddig elálló sűrű bozótost, és az elem kerülő látványtól előntött előbb a döbbenet, majd az ezt felváltó szintiszta düh. Mert a cserjék mögötti tisztáson, a csíkokba hulló eső függönyén túl három megtermett férfi alakja rajzolódott ki előttem, akik egy törekeny nőt próbáltak meg erőszakkal lefogni, és maguk alá teperni, miközben annak már amúgy is elrongyolódott ruháit szaggatták lefele éhezéstől és nélkülözéstől nyomorgatott, lesóványodott testéről. Harsány, szadista kéjtől szenvedélyes, egymást és önmagukat biztató jelszavaikból és utasításaikból azt vettem ki, hogy épp meg készülnek hágni a szerencsétlen lányt. Bár örökké mérlegelő, a kockázatokat mindig pillanatok alatt felmérő elmém átlátta, hogy a három férfi túlerőben van hozzám képest, mégis azonnal tudtam: közbe kell lépnem.

Tudod, atyám, én egy bábaasszony mostohagyermeként nőttem fel, akihez az egész falu fehérszemélyeinek apraja-nagyja járt segítségért, jótanácsért, mint ügyes-bajos dolgaik egyetlen világot tapasztalt megértőjéhez. Mivel ilyenkor időnként én is ott aludtam a kemence padkáján megvetett ágyamban, fültanúja voltam néhány beszélgetésnek, mikor a sugdolózó asszonyszemélyek úgy hitték, már mélyen alszom. Így aztán valamivel felvilágosultabb voltam a magamféle lurkókhoz képest, akik csak nagyritkán hallhatták a falu közösségének és a látszólag tisztességben élő családok legbelsőbb magánügyeinek, takargatott szégyenének számító pletykákat. Tudtam esetekről, mikor egy asszonynak nem a szerető urától született gyermeke, vagy amikor a mindennapi megélhetést veszélyeztető gondoktól, esetleg saját működésképtelen férfiasságtól elkeseredett férjek furkósbottal vezették le felgyülemlett feszültségüket rokonaik hátán, máskor pedig a ferde hajlamú gazdáknak zsenge kisgyermekek tiltott bájaira fájdukt meg a foguk. És időnként, igen, időnként még az is előfordult, hogy a férfinépek olyan dolgot kívántak meg, ami hagyományos módon nem volt elérhető a számukra. Ilyenkor persze nem tétováztak kihasználni erőfölényüket, és váratlanul, alattomban, több-kevesebb sikerrel rákényszeríteni akarataikat a gyengébb félre, aki aztán a szégyenletes következmények gyomainak eltüntetésére az anyámhoz fordult segítségért. A ragan szokásjog ugyanis mindig a gyengébb nemet tekintette házasságtörésre és fajtalankodásra, üzekedő erőszakra felbujtó félnek, mivel a vén bírák, akik egytől-egyig az élet örömeiből kiiregedett, évtizedek megalkuvásaiban megkérgesedett lelkű férfiak voltak, úgy gondolták „végtelen életbőlcsességükben”, hogy az asszonyállatok pusztá testi felépítése, csípőjük ringatózása is elegendő indok bárki férfinép számára a bűnös tett elkövetéséhez. De nekem személy szerint már csak a hallomása

alapján is felfordult a gyomrom az ilyen dolgoktól, és gyűlölettel vegyes megvetéssel tekintettem okozóira. Hát még akkor, mikor személyesen is alkalmam volt egy ilyen esetnek szemtanúja lenni!

Nem szépítem, atyám, akkor és ott vörös köd borult a szemem elé, és elöntött a vadállati düh ezek iránt a magukból kivetkőzött emberkorcsok iránt, akik ilyesmire készülnek egy védtelen lány ellen. Hirtelen indulatomban szinte ész nélkül indultam a dulakodók felé, két marokra kapva dorongomat.

- Elég ebből! Azonnal engedjétek el a lányt! Még engem is meglepett a saját hangom ereje, ahogy ráüvöltöttem a haramiákra.

A három férfi előbb meglepve kapta felém a fejét, majd, ahogy körültekintve megbizonyosodtak felőle, hogy a fenyegető hangú utasításnak én vagyok a forrása, értetlen meglepődéssel tekintettek a felénk igyekvő mosdatlan, vékonydongájú, de korához képest jóerőben levő gyerek - jómagam irányába. Megdöbbenésük nem tartott sokáig, de legalább addig is eleresztették a lányt, akit, megszakítván eddigi tevékenységüket, durván a földre vetettek.

- No nézd csak, hogy kinyílt a csipája valakinek! - vigyorodott el kárörvendően a csapat hangadójának tűnő, halszemű, őszülő torzonborz szakállt és kóchajzatot viselő, megtermett fickó. Két társa közül az egyik disznószemű, harcsabajuszú férfi volt, és hatalmas sörhassal rendelkezhetett még néhány hete, mielőtt a mocsárba jött, a másik azonban - aki szemmel láthatóan a legfiatalabb lehetett közülük - betegesen vézna és sápadt volt, ráadásul, ahogy társai bátorító közelségének tudatában gunyoros, hisztérikus röhögésre húzta fogatlan száját, a hahotája beteges, gurgulázó köhögésbe fulladt. Szemei a téboly kódében égtek. - Kid neked ez a fruska? Talán a nővéred? Ha ez így van, jobb, ha most hagyod őt egy kicsit mulatozni a korban hozzá közelebb állókkal, és kissé távolabb éjszakázol, míg mi itt végzünk, és akkor senkinek nem esik bántódása!

- Azt mondtam, eresszétek el! Süketek vagytok tán, kutyák?

A hangom továbbra is kérlelhetetlen határozottsággal zengett. A kopaszodót viszont ez sem hatotta meg, helyette felháborodottan elhúzta a száját, miközben letörölte az orráról az arcát mosó, lezúduló esővizet.

- Ejnye, fiam, hát téged otthon nem tanítottak meg a jómódorra? Soha nem mondták talán, hogy tiszteld az idősebbeket? Vagy, hogy ne üsd bele az orrod az érett férfiemberek dolgába! Na de majd én most megtanítalak a helyes viselkedésre! - mordult fel fenyegetően, majd égő tekintettel sokat sejtetően méregetett, miközben egy kést húzott elő az övéből, és megindult felém. Én mégsem félelmet, hanem eszelős, színtiszta gyűlöletet éreztem iránta, és összeszorított fogakkal felkészültem, hogy ha közelebb ér, elévágjak. Ekkorra azonban feltápáskodott a földről az előbb nyekkenve odavetett lány, majd felmérve a terepet a bandavezér vállára vetette magát hátulról, és míg a nyakát fojtogatón átkulcsolta az egyik karjával, addig a másikkal a kést tartó kezét próbálta lefogni, ahogy körmeit belemélyesztette a lator alkarjába.

- Ne! Nem engedhetem, hogy bántsátok! Fuss kölyök, ha kedves az életed! - kiabálta mindeközben, majd kihasználva a csimpaszkodása jelentette helyzeti előnyöket, vadul beleharapott a fickó fülébe. Az fájdalmasan felüvöltött, és kést tartó kezével hadonászva, rúgkapálva próbálta magáról levakarni a csöpp kis nőt. Társai, nem látván bennem komoly ellenfelet, rögvést megfélemlítettek rólam és kinyúltak, hogy a haramia segítségére siessenek. Erre azonban nem hagytam időt nekik. A nő kiabálását követően azonnal, nem hallgatva az okos szóra, mozgásba lendültem én is, és artikulálatlan üvöltést hallatva a nehezebben legyőzhetőnek tűnő ellenfélre, a kövérre koncentráltam. Botommal a sebesség hajtotta lendület erejét felhasználva, visszafogottság vagy könyörületes megfontolás nélküli hidegvérrel sújtottam a férfi feje felé függőlegesen. Csapásom eredménye hangos reccsenés lett, ahogy a későn ocsúdó fickó homlokán beszakadt a bőr, és ő eszméletét veszve csuklott össze egy nyekkenés nélkül, estében a szomszédos sárgyújtó verem felé hemperedve. Innentől további sorsát illetően nem volt érkezésem megfigyeléseket végezni, mert eddigre a görhös is figyelte tettemre, és a nő helyett inkább ismét velem kezdett törődni, felém iramodott és mielőtt megfordulhattam volna, oldalról ledöntött engem a lábamról. Ahogy ezt követően rekedt hörgéssel felemelkedett, hogy arrébb lépve legyen elég helye belém rúgnia, én reflexszerű ellenlépésemben olyat tettem, amire azóta is csak megdöbbenéssel tudok visszagondolni, atyám.

- Kushadj! - üvöltöttem rá ugyanis, és csak ahogy a képéből a szó hallatára kifutott a szín, döbbsenem rá, hogy hirtelen indulatomban ösztönösen a Fekete Nyelvet használtam. A következő pillanatban, mint akit szélütés ért, úgy vágódott hátra merev testtartással a fogatlan fickó, tátott szájából habos vért öklendezve fel. Azonban a váratlan csodán nem volt időm eltöprengeni.

Alighogy megbizonyosodtam róla, hogy vele többé nem lesz gondom, újra a dulakodó páros felé emelhettem a tekintetem, épp idejében ahhoz, hogy még lássam, ahogy a nagydarab ember késével vakon hátraszúrva a vállá fölött megvágja a lány orcáját. Tehetetlen dühömben felüvöltöttem és már ugrottam, szándékaim szerint felpattanásomat követően őt véve célba, azonban az esőtől síkos talajon megcsúsztam, és újfent hanyatt vágódtam. Estemben olyan szerencsétlenül értem földet, hogy kinyújtott nyakkal és állal csapódtam a földnek, így nem csak a fogaim koccantak össze a füleimben hangos csattanásnak tűnő zajjal, de kialakulófélben levő ádámcsutkám is majdnem bezúzódott; emiatt fulladozva nyeldestem a nyálamat, remélve, az agonizáló fájdalom rögvést alábbhagy. Csak könnyes szemeimmel láttam, amint a földre zuhant lány megsebzett arcához kap, majd a koloncától való megszabadulása után végre könnyedén megforduló, fölé magasló férfi felé fordított arccal valamiféle megdöbbenés, fájdalom és kétségbeesés elegyéből született, mélyről feltörő, artikulátlan hanggal felsikolt.

A hangja azonban nem várt hatalom reszelős zöngéivel telítődött, mert atyám, az égre esküszöm neked, én onnan, a másfél méteres távolságban hasalva is éreztem a szinte megfoghatóvá sűrűsödő sikolya szelét, ahogy a dobhártyarepesztő hang gátját átszakító szökőárként zúdult ki a nő száján. A sikolynak valahogy súlya volt, és valósággal letaglózott mindenkit, aki az útjába állt. A föld is remegni látszott alattam, és a gerincembe, csontjaimba, sőt, a vállamba mélyesztett, óvó jelekkel felszentelt rú fémkorong, a ragan védőtalizmán körvonalaiba is fájdalom nyílt, miközben a lány fölé hajoló férfit mintha valami láthatatlan, rettenetes erő kapta volna fel, és a levegőbe repítve hátrahajította volna vagy nyolclábnyi távolságba. Röppályája végén hangos csörömpöléssel, a törő csontok és a hasadó gallyak kiváltotta zajok kíséretében ért földet. '

A lányt mintha magát is meglepte volna az ösztönös feljajdulásának kétségbeesés adományozta természetfeletti hatalma, mert döbbenettől elkerekedett szemekkel tekintett mereven előbbi fenyegetője nyughelye felé még vagy percekig. Csak ekkor jutott eszembe, hogy megpróbáljam megmozdítani tetőtől talpig horzsolásokkal teli, fájdalomtól sajgó testemet, és megpróbáljak feltápaszkodni. Sajnos ez nehezebben ment, mint vártam, a kinyújtott karom kétszer is összezsugorult alattam, ahogy megpróbáltam rajta felnyomni magam. Idővel mégis sikerült a földdel való ütközéstől kábán, a hangvihartól csöngő fülekkel, kúszva odahúzni magam a lányhoz. Csak most volt először alkalmam tüzetesebben szemügyre venni. A lezúduló esőtől csapzott, ázott szőrmeszagú, hosszú fekete haja sármocskosan tapadt a bőréhez és nedves csíkokban lógott le a válláról. Hatalmas, mogyoróbarna őzikeszemeivel riadtan bámult maga elé a semmibe, miközben egyik kezével az arcát éktelenítő újdonsült sebet szorította, amiből esővízzel elkeveredett friss, vörös vér folyt. Kicsiny, kerekded orra és telt vörös ajkai egy kisgyermek ártatlan vonásait kölcsönözték neki. Szörnyen nézett ki, de a mocsárban élés megviseltsége és a friss megpróbáltatottság szembeszökő nyomai ellenére is feltűnt, milyen bájos teremtés lenne rendes körülmények között. Ruháit elrongyolta a vadon élés nyűgjeinek és a haramiák előbbi megszaggatásának közös munkája. Mindent egybevetve, nem tűnt idősebbnek tizenhét évesnél.

Mégis, mennyi mindent kellett már kiállnia! Ahogy kifújtam magam, megszólítottam, közben óvatosan próbáltam megnézni a sebet.

- Jól vagy? El kell látnunk a sebedet, nehogy elfertőződjön!

Szerencsére láttam, nem túl mély, csak egy felületi karcolás.

- Nyugodj meg, most már nem lesz semmi baj! Egyébként mi a neved? - folytattam a barátkozást, s mivel továbbra is hallgatott, tapintatosan arrébb húzódtam.

A csönd kezdett kényelmetlenné válni, így inkább a mellettem fekvő, habzó szájú nyomorult állapotát vizsgáltam meg. Bár ellenfeleim hitvány gazemberek voltak, mégsem akartam őket megölni. Addig még sosem öltem embert. A fogatlan szerencsére még lélegzett, miközben tátott száján át önkéntelenül nyeldeste az esővizet, ami jót jelentett, és körülnézve láttam, hogy a behasított fejű haspóknak - aki egyébként az árok aljára, lábait a dagonyába merítve feküdt a hátán - is vígan csörgedezik a fejéből a bíbor vér, tehát ver még a szíve.

- Inui - felelte, ahogyan eszméletére ocsúdott a hátam mögött, ez a törékenynek látszó, valójában veszedelmes lány, majd hirtelen felfogva, hol van, izgatottan megélnkülve emelkedett fel ültéből.

- Mi történt a bitanggal? Él még?

Ezt próbáltam egyébként én is éppen kideríteni, azonban olybá tűnt, hogy a haramiavezérnek kevesebb szerencse jutott: törött csontjainak sárgálló szálkái nyíltan meredtek ki lehetetlen szögekben álló végtagjainak

csonkjaiból, törzsét és nyakát a háta alá került cserjés gallyai ütötték át. Kigúvadó szeme üvegesen meredt a semmibe, torzonborz fejét esővíz áztatta. Halottabb már nem is lehetett volna.

- Sajnálom, Inui! Jobb, ha ezt nem nézed meg. Remélem nem voltak az ismerőseid! - feleltem neki, bár ő nem hallgatott rám.

A saját szemeivel akart meggyőződni a dolgról. Különösen erős lelkialkatú lánynak bizonyult, hisz el sem fitorodott, csupán a szemeibe költözött valami fájdalmasan szomorú kifejezés.

- Istennőm, miért? Miért kellett ennek így történnie? Miért követ engem még ide, a mocsárba is a borzalom! - sóhajtott fel keserűen. Majd rám nézett, és szörnyülködve végigmért:

- Ejnye, de sápadt vagy kölyök! Még tüdőlobot kapsz ilyen időben! Gyere, keressünk valami szárazabb helyet, ahol ledobhatod ezt az ázott ruhát.

Azzal a ködmönöm ujjánál fogva húzni kezdett egy földnyelv irányába. Úgy tűnt, ismeri a járást errefelé, és pontosan tudja, merre lépjen.

- Ismerted őket? - kérdeztem ismét tőle.

- Csavargók voltak, időnként hozzánk is betértek a faluba, Meróába. Vajon miért nem volt ott jó nekik, miért jöttek utánam?...

Ekkor kezdtem el sejteni, talán még nem tud a külvilágban történetekről.

-...És egyáltalán, miként jutottak be ilyen mélyre a lábba?

- Te hogy kerültél ide? - kérdeztem tőle. Ő válaszul óvatosan méregetett egy darabig, mintha azt fontolgatná, mennyit mondhat el nekem.

- Nagypámmal gyakran idejártunk kicsi koromban, így ismerem a járást. - Itt kérdő tekintetemet látva hallgatott egy sort, majd szemmel láthatóan rossz emlékekkel viaskodva kényszerítette magát a következő megjegyzésre:

Nemrégén történt valami odakint, ami arra készítetett, hogy a családom megóvása érdekében ide jöjsek. De ha már itt tartunk, ki fia-borja vagy te, és mit keresel most itt?

Itt rajtam volt a habozás sora, és óvatosan végiggondoltam, hogyan mondhatnám el neki kíméletesen a történeteket. Sajnos az őszinteségen kívül más, könnyörületesebb megoldás nem jutott az eszembe.

- Inui, sajnos újra rossz hírt kell közölnöm veled! A családot meghalt, mint ahogy mindenki más is a faludban. Lemészárolták őket a khatifok - a szavak valahogy sutának és közhelyszerűnek tündek, nem éreztem elég illőnek komolytalan ürességüket a tragédiához.

Szavaimra Inui úgy fordult meg, mint akit kígyó mart meg. Szemei tágra nyíltak az indulattól, karjaimon megszoruló ujjainak körmei szinte belévájódta a bőrömbe.

- Hazudsz! Az nem lehet! Arról tudnom kellene! - kiáltotta kétségbeesetten.

- Hallgass meg Inui! Szerinted miért vetődtek erre a csavargók? Ők is a futótűzként terjedő pusztulás elől menekültek eddig! - és itt a hátam mögött levő tisztás fele biccentettem. Inui kétségbeesetten ide-oda kapkodó tekintetében könnycseppek jelentek meg.

- Nem igaz! Te is a khatifoknak dolgozol! Értem jöttél és így akarsz átejtetni! - karjaimba karmoló kezének szorítása már fáj.

- És én majdnem magammal vittelek a Menedékbe! Takarodj a szemem elől! - kiáltotta, azzal eltaszított maga mellől, és hátra sem nézve elrohant a földnyelven az esőáztatta éjszakába.

Én ott ültem a földre huppanva, ahová Inui lökésétől estem, az ázott föld szagát éreztem, és furcsamód azt kívántam, bárcsak igaza lenne. Pedig a szavai jobban fájtak, mint bármelyik tövisszúrta, vagy nádvágta seb, amit az elmúlt napokban szereztem.

A széplelkű költőknek, a tudálékos historikusoknak és a vagabond igriceknek szokása, hogy csak az olyan nőkről írnak ódákat, akik emésztő szenvedélyekkel élnek le az életüket, könnyelműen bánnak az erkölccsel, és gyakran bárkit kegyeikben részesítenek. Krónikaikban hataloméhes hercegnőcskék, forróvérű kurtizánok, fehérmájú polgárasszonyok, kicsapongó boszorkányok és önnön gyengeségüket fegyverként kihasználó, zsarnokoskodó anyák szerepelnek, akik alkalmasint egész birodalmak férfinépének csavarják el a fejét,

ármányokat szőnek, háborúkat szítanak, népeket döntenek romlásba, örök, letörölhetetlen foltot hagyva a történelemben.

Talán azért is akartam Inui emlékét megőrizni, mert ő - és a hozzá hasonló ismeretlenek ezrei nem tartozott ezek közé a nők közé. Csak egy egyszerű, éppen asszonykorba érő falusi leány volt, aki rosszkor élt rossz helyen, és ő ennek ellenére mégis megpróbált hű maradni önmagához, és az elveihez.

Nem rajta múltott, hogy ez nem sikerült. De ne vágjak a saját szavaim elébe!

Aznap este nem vesztegeltem egyhelyben, hanem amennyire az esőmosta nyomok irányjelei megengedték, utána iramodtam Inuinak. Egyrészt semmi kedvem sem volt az eszméletre térő zsiványok közelében maradni, másrészt beszélni is akartam a lánnyal, aki egyértelműen a khatifom által keresett krath volt. Figyelmeztetni akartam őt, kivel áll szemben, figyelmeztetni, hogy a szörny nem nyugodhat, míg meg nem találja a őt. És valahol reméltem, talán ő több magyarázatot tud adni arra, mi történik a határ mentén, és mi indította meg a pokol seregeit világigázó útjukra. Elvégre őt korábban kergették el az otthonából a krániak, ezért talán több ideje volt a helyzet kielemezésére.

És mindennek felett, jólesett volna újra egy beszélgetés képes ember közelében, megbízható társaságban élni.

Igazság szerint, mivel a lány „drún” mágiát használt, meghozzá nem is akármilyen szinten, kissé elbizonytalanodtam a megbízhatóságát illetően. Rossz belegondolni, mi pusztíthatja el a khatifot, ha még egy ilyen csapást is túlélte. Igaz ugyan, hogy hatalmától láthatólag a lány maga is meglepődött, és ahogy jobban végiggondoltam, én magam is használtam a harc hevében a Fekete Nyelvet. Ez újabb kérdéseket vetett fel. Addig azt hittem, a thars rámbocsájtott tanító mágiája egyszeri és időszakos bűbáj volt, ami a távozásával megszűnt. Most úgy látszott, maradandó. Másodszor olybá tűnt, én is képes vagyok élni a „drúnok” - akármik is legyenek - természetellenes hatalmával. Ugyan nem sokat értettem a mágikus művészetekhez, de tekintve, hogy mifelénk élő egyetlen felhasználói, a spirituális hivatások kizárólagos képviselői, a sámánok magányos, visszahúzódó remeték voltak, akik csak kemény munka árán, évek keservesen hosszú gyakorlatait követően avatták be maguk közé tanítványaikat, mindig úgy hittem, a varázslás tudománya valami nehezen elsajátítható, kiváltságos kevesek számára kitanulható mesterség. Almomban sem gondoltam volna, miszerint egyszer magam is hasonló képességekkel fogok rendelkezni minden képzés nélkül. Azt pedig végképp nem gondoltam, hogy a varázslat tudománya is úgy terjedhet, mint az anyám által emlegetett rontásszellemek, amik a járványokat és a betegségeket okozzák, hisz most szemmel láthatóan ez történt, mert mindenki, aki ki volt téve a khatiffal való találkozásnak, mostanra maga is szinte khatifá lett.

Ezek a balga gondolatok járt az agyam, mikor a lány által emlegetett Menedék megtalálásának reményében jártam a mocsarat. Azonban hiába vándoroltam hajnalig, sehol sem leltem nyomát. Végül, a hajnal első derengésére megelégteltem a dolgot, és csuromvizes ruhámtól megszabadulva álomra hajtottam a fejem egy tiszta vizű tószem partján a bozotos takarásában.

De nem pihenhettem sokáig, mert még Napközépre sem járt az idő, amikor egy, a vízzel teli tómederbe nyúló hosszú töltés szigetként kiszélesedő végében, ami felőlem nézve eleinte a tó túlsó, fűzfákkal borított oldalának tűnt, a partot takaró nádasból felröppenő kacsák hangjára lettem figyelmes. Kisvártatva egy női sziluettet láttam a felhős ég miatt félhomályos derengésbe boruló tavacska félszigetének a velem szemközt levő partján egy, a nádastól tisztább partszakasz felé szaladni. Ahogy a lány a tópart mellé ért, a víztükör fölé hajolt, és váratlanul elkezdett öklendezni. Elgondolkozva húztam össze a szemöldököm a bokor takarásában, majd a még mindig átázott ruháimért nyúltam, és óvatosan felöltve azokat, elkezdtem vigyázva megkerülni a tópartot a még hosszan a víz fölé hajoló nő felé közelítve. Közelebb érve megbizonyosodhattam felőle, hogy valóban Inui az, és az éjszaka lecserélhette szakadt rongyait valami kevésbé viseletes, szárazabb ruhákra. Ezek szerint ő korántsem jött ide befelé a lápba olyan sietve és senkiházián, mint én, vagy ha mégis, hát ennek ellenére is volt ideje összekapni egy útibatyut. Szerencsém volt, a lány olyan nagyon belemerült a cselekedetébe, hogy nem vette észre közeledésemet, csak amikor már a háta mögé lopóztam.

- Már értem, miért olyan fontos a khatifnak megtalálni téged! Miért nem mondtad, hogy terhes vagy? Segíthetnék! Tudod, az anyám bábaasszony volt, ezért én is tudok egyet s mást a vajákos praktikákról és a herbalista tudományból.

Tudja, atyám, nemhiába voltam én olyan kiválóan járatos a boszorkánymesteri hivatás műhelytitkaiban, hisz gyakorlatilag kora gyermekkorom óta gyakoroltam azt. Ebben igaza volt az inkvizítor uraknak.

Ahogy Inui megfordult térdepeltében, tekintete mindössze haragos villámokat küldött felém, és nyoma sem volt rajta az ijedtségnek vagy a meglepődésnek. A sérülést az arcán már összeöltötte valamiféle lószőről készült cérnával, és a gyulladást is lenyomta valamivel, de a száját kicserepesítette az epe. Arc kifejezését nem a háta mögé settenkedés fölött érzett bosszúság, inkább a beigazolódott vád torzította el.

- Szóval mégis a khatif küldött - nem kérdés, kijelentés volt. - Tehát még itt sem hagy nekem nyugtot. Miért nem hagytok ti pokolfajzatok engem békében?

- Ugyan találkoztam a khatifoddal, de nem ő küldött. Én is megszöktem előle, akárcsak te - válaszoltam neki rezzenéstelenül állva a tekintetét. A szolgabírónál töltött idő megtanított, milyen fontos lehet megőrizni az őszinteség látszatát.

- Nem hiszek neked! A krániak mindenre képesek, hogy elhitessék velem a jószándékukat! Még a szituáció is milyen megrendezett volt: megpróbálnak megerőszkolni, pont, mint aznap éjszaka, aztán váratlanul betoppansz te, a lovagias megmentő, akinek az eljövetelét annyira vártam volna akkor, de ott nem jött el. S e lovagias megmentő, aki a gyűlöletes Fekete Nyelvet használja, ráadásul gyerek léte diadalmaskodik két megtermett zsvány felett, mindezek után, minő véletlen, felajánlja szolgálatait, mint bába. Túl sok ez a jóból!

Ez szöveget ütött a fejemben, hisz a lány szavai szinte teljesen az én előző esti bizalmatlan gondolataimat tükrözték, csak most másik szemszögből az övéből. Ráadásul ekkor derengett fel előttem egy eddig elfelejtett, lényegtelennek tűnő részlete a kráni invázióknak: a kút kávéja mellett a földbe szúrt sarlós hadijelvény képe. Eddig azt hittem, azért volt ott, mert a kráni sereg visszafelé haladtában - akárhová tartanak is most - majd azt a kutat akarja ivóvízforrásként használni. De létezhet más magyarázat is. Talán a khatif pontosan tudta, hogy odalent vagyok, hogy ki vagyok, és a jelvény leszúrásával ő maga mondott ki tabut rám? És ha nem mászom le oda? Akkor is elsöpört volna mindent és mindenkit a légió? Eszembe jutott a sorsfonalakat egy kézben összefuttató, azokat összebogozó és manipulálva átszövő istenekről szóló misszionáriusi prédikációk. Talán a legendás kráni aquirók is rendelkeznek hasonló képességekkel? A gondolatra kirázott a hideg. Valóban a mindenhatóság csíráival rendelkeznének? Mi mindenre lehetnek még képesek ezek a szörnyetegek? Vagy valamiféle náluk is hatalmasabb erők vannak itt munkálkodóban? Mint amilyenek a suttogva elregélt legendákból ismert, megnevezhetetlen, megközelíthetetlen Mérföldnyi Vénység Nagyurak, a rejtőző ősaquirók? Rájöttem, mi zavart végig a khatif magyarázatában a saját eredetéről: azoknak a tudatalattimból előhívott képekben szinte mindenütt rajokban özönlő rovarok képei tűntek fel, és a legtöbbjüket valamiféle kollektív akarattal, esetenként egy rovarkirálynő tudata irányította. Lehet, hogy a látszólag magányos aquirók cselekedeteit is egy ilyen rejtőzködő számító elme hangolja össze?

S hogy a khatif megerőszkolta a lányt? Ez kétségtelenül megmagyarázza, miért állt vele össze ragan léte. Eddig ez a része volt a leghihetlenebb a thars történetének. Egyre erősödő haraggal és gyűlölettel gondoltam a fenevadra. Nem csoda, ha a lány nem bízik többé a gondolkodó lényekben. Talán mind ilyen bizalmatlanokká válunk a pokollal való szembesülésünk után?

- Ez a hátsószándék keresés kráni gondolkodásmód! Alig egy fél holdhónapja söpörtek el minket a khatifok, és máris úgy viselkedünk, mint ők. Mivé leszünk így? Nem hagyhatjuk, hogy erkölcsileg is győzzenek felettünk! Őszintén, mi olyat tettem én veled eddig, ami miatt rászolgáltam az ellenszenvedre?

Inui egy ideig összeszorított szájjal méregetett engem, majd halk, színpadias beletörődő sóhajjal válaszolt.

- Semmit. Rendben, segíthetsz nekem! Akár most rögtön is, és egyszersmind az ártatlanságodat is bizonyíthatod: ha valóban értesz a vajákossághoz, keverj nekem egy olyan szert, ami elhajtja a magzatot. Ha valóban nem a kráni megbízottja vagy, nem eshet nehezedre megölni a gyereket, amit a khatif nemzett nekem, és akit most számonkér tőlem.

Volt logika abban, amit mondott, de mert a khatif mindeddig hagyott abban a hitben ringatnom magamat, hogy értem a cselekedetei valódi okát, eddig nem fogtam gyanút, hátha mások az indokai. Vajon csakugyan ismerem az igazságot? Valahogy tetszetősebb volt a magam elmélete, s eddig soha nem volt okom kételkedni az első benyomásaim sugallta megérzésekben. Nem akartam Inuit tovább idegesíteni azzal, hogy elmondom neki a saját elméletemet a dologról, miszerint a thars nem a gyerekéért, hanem őérért keresi.

- Ez kissé nehéz lesz, eddig még sosem volt alkalmam ilyet egyedül megfőzni, és...

A lány szemei haragosan megvillantak.

- Most üres kifogásokat keresel, vagy bizonyítasz? Látnod, tudtam előre, hogy ezt nem mered majd megtenni! Mégiscsak őt szolgálod! - sziszegte felém, szinte köpve a szavakat.

- Ne játssz ezzel Inui! Ne élj vissza a jóindulatommal! Én csak az egészségedért aggodom.

- Na ne mond! És szerinted egy szörnyeteg ivadékát hordani a méhemben nem egészségtelen? Talán várjam tétlenül, míg ez a korcs kinyomj a magát belőlem?

A szemeiből annyi megvetés, annyi gyűlölet sugárzott a magzat (vagy annak apja?) iránt, hogy szinte visszahőköltem tőle. És igazság szerint nem tudtam, mit hozhatnék fel az érvei ellen. Hangosan fujtattam, majd bólintottam, és leültem előtte törökülésben a földre, mert nem kívántam a továbbiakban felülről lenézni guggoló alakjára. Így talán egyenrangúnak érez, és jobban megbízik bennem.

- Azért jöttél ide a mocsárba, hogy itt szüld meg titokban a gyereket, aztán a vízbe veszejtsd őt, igaz?

Nem volt ismeretlen a hasonló eljárás a környező vidéken, minden évben történik egy-két ilyen eset a pusztán. Ellenben arra is volt példa, hogy a székenben maradt asszony meggondolja magát utólag, és ha már annyit szenvedett a poronty kihordásával, megtartja a megszületett gyereket. Az anyai ösztön gyakran erősebb minden előítéletnél. Igaz, ott voltak a másik véglet esetei: volt, mikor az anya önmagát is elveszejtette a gyerekekkel a méhében.

Inui keserű arckifejezéssel bólintott. Én lehajtottam a fejem, és a gondolataimba merültem.

- De amire készülsz, az tulajdonképpen gyilkosság! Képes lennél a lelkedre venni egy ilyen terhet? Hisz az ősök szellemei egy életen át kísértenenek!

- Te is beláthatod, milyen nevetséges ez a kérdés! Amiatt a fattyú miatt már amúgy is meghalt egy ember tegnap. Ha már amúgy is szárad egy élet a lelkemen, mit tesz nekem még egy kísértő szellem? Már így is átkozott vagyok!

Keztem kifogyni az érvekből, és a lány tudta ezt. Tudtam, ha vonakodok, újra itt fog hagyni, egyedül maradni pedig egyre kevésbé volt kedvem.

- Most mi lesz, megteszed, amit kértem tőled, vagy sem? - sürgetett a lány. A hangjából most valami mást is ki tudtam venni. Talán félelmet? Rettegést? Hirtelen ráébredtem, milyen iszonytató érzés lehet egy ilyen szörnyeteget hordani a szívem alatt, anélkül, hogy bármit is tehetnék ellene. A fülemben a khatif szavai visszhangoztak a rovarszabású őseiről, miközben zavaromban Inui bőrszíjakkal rögzített saruját néztem.

- Ugye tudod, mit kérsz most tőlem? Ha egyszer belekezdtem, többé nem lehet visszafordítani a folyamatot, és lehet, hogy a dolog benned is kárt tesz - próbáltam érvelni még utoljára, de valahogy magam sem hittem a sikerben.

- Ó, azt nem kétlem! De tudod, én magam is kikeverném az áfiumot, ha tudnám, hogyan kell. Már így is megpróbáltam dobálni magam, hátha a hasamat ért ütődésektől megszakad a magzat.

A döbbenettől elkerekedett szemekkel meredtem rá. Az önpusztítási vágy ilyen nyers megnyilvánulása újdonság volt a számomra akkortájt. Ő azonban dacosan lebiggyesztett ajakkal állta a tekintetem szemrebbenés és szégyenérzet nélkül.

- Rendben! Kikeverem a lötytyöt. De adnod kell nekem egy kis időt, míg megpróbálom összeszedni hozzá a szükséges alapanyagokat! Még az sem biztos, hogy nő errefelé ilyesmi egyáltalán! - egyenesedtem fel beletörődvén a megváltoztathatatlanba.

- Azt a kis időt már kivárom! Na gyere, segíts fel! - nyújtotta kezét, s egyszersmind kapott mohón a szavaim után a lány. Újfajta elégedettséget, és valamiféle megkönnyebbültséget véltem felfedezni az arcán, ahogy beleegyeztem a dologba.

De valahol éreztem: ezt még ezerszer meg fogom bánni.

Látom, atyám, most rosszallóan grimaszolsz, és mintha elhidegülve tekintenél énrám. Pedig megmondtam neked előre, én nem vagyok jó ember, és soha nem is voltam az. Nem is ámtottam ezzel soha senkit. Azt is tudom, miért nézel most így rám; az angyalcsinálás praktikáját errefelé tiltja a dogmatikus hittétel, akárcsak a végénél elkötött kénezett bárányból felhúzását a szerelmi aktus előtt. Hisz a maguk istene azt mondta: „Szaporodjatok és sokasodjatok!”

De mint bölcs embernek, be kell látnod, vannak esetek, amikor a körülmények kivételt jelentenek. Látom, most hitetlenkedve csóválod a fejed, pedig te voltál az, aki ugyanezeket a szavakat használta a per bizonyítási eljárásának ideje alatt, mikor a kegyesebb, tisztább halálért könyörögtél számomra az ördög ügyvédjeként. Nem is győzködlek tovább, inkább elregélem a történetem további sorát, mert az írónoki kényszert nem fogod tudni legyűrni magadban, és szorgalmasan fogsz jegyzetelni akár az előítéleteid ellenére is.

Inui a beszélgetésünket követően körbevezetett a környéken, és megmutatta nekem a szálláshelyét, a rejtett Menedéket is, ami nem bizonyult másnak, mint a magasabban fekvő, szigetszerű szárazföldrészletnek a közepén ásvó belvízmentes veremnek, amire egy avarral borított, ágakból font, favázás tetőt húztak fel. A pórias egyszerűséggel berendezett négyszögletű lakosztályt egy égetett korsó, egy faveder, egy fémlábakon álló bogrács, egy szalmával bélelt daróczsák derékalj, és néhány fonott kosár és két gyékénykerevet tette teljessé. Többre nem is igazán volt itt szükség, talán csak a halak fogására alkalmas szigonyokra, meg a vesszőből font kaspóra, amivel akár a közeli tavacskának is kimeríthettük a készleteit. Inui szemmel láthatóan nemrég egy méretesebb háló fonásába is belekezdett. A szárazon tartandó holmikat, a személyes kincseit, meg a váltóruhát egy légmentesen záródó faladában tárolta. Biztos voltam benne, mindezt még a nagyapja hagyhatta így rá.

Én belekezdtem a nevezetes kotyvalék kifőzéséhez, bár a hozzávalókat csak bajosan tudtam kikeresni a zabolázatlan ösvadonban. Anyám konyhakertjében és falakra aggatott szárított növényekkel teli sufniájában valahogy minden könnyebbnek tűnt. Itt azonban csak a tetőgerendázatról lehetett lelógatni dolgokat, és azok is többnyire sózott húsok voltak. Így hát némi lelkipurdalással ugyan, de improvizálni voltam kénytelen. Persze a végeredmény így is ugyanaz a végzetes hatású keserű lötyt maradt.

Az első közös éjszakánkon szomorúan konstatáltam, hogy Inui is rossz alvónak bizonyult. Álmában forgolódott, nyögdécselt, és időnként érthetetlenül hadarva kiabált, szemei vadul forogtak lezárt szemhéja mögött. Hibásnak éreztem magam a dologban, büntudattal töltött el valahányszor rá gondoltam, én láttattam be vele, hogy odakint már elpusztult a családja. De a ritka pillanatokban, amikor elnyugodott, az arca kisimult, és ilyenkor háborítatlanul gyönyörködhettem a varrat ellenére is csodáltnivalóan kellemes vonású arcának ívében. Emlékszem, azon kezdtem el töprengeni, miért nem volt nekem soha egy ilyen nővérem. Én az egyik fonott kereveten kaptam nyugvóhelyet, a talpalatnyi kunyhó vele átellenben levő végében, amire épp használaton kívül levő ruhadarabokból és fölös bőrpokrócokból vetettünk ágyat. Kettőnk között húzódtott a tetőt is tartó főoszlopoknak a vékony csíkban álló sora, a köztük levő foghíjjakon a láda és a kosarak mellett az égetett téglákkal körberakott tűzhely kapott helyet. Kijárni csak a fekvőhelyeink lábánál emelkedő lépcsőn át lehetett. Szűkös egy odú volt, és legalább ennyire füstös, de én valahogy szerettem, hisz az otthon illúzióját biztosította.

Mindenesetre már napokon belül kész lettem többé-kevésbé, de tudat alatt rettegtem attól, hogy valamit elrontottam és gyógyír helyett halálos mérget kevertem. Hogy kontárságom felett érzett bizonytalanságomat elleplezzem, megpróbáltam Inuit még egyszer lebeszélni a dologról.

- Nem! Nem én akartam ezt a gyereket, és nem is akarom kihordani! Nem téríthetsz most már el a szándékomtól! - csattant a válasza.

- De lehet, hogy súlyos hibát követünk el!

- A hiba az volt, hogy teherbe estem. Még csak nem is akkor lett volna az ideje! A khatif felgyorsíthatta valahogy a természetes folyamatokat.

- Lehetséges, hogy nem is az a khatif a gyermeked apja! Mi van, ha egy másik szeretőd, a vőlegényed, vagy tudom is én, kidnek a magzatát hajtjuk el? - kérdeztem akadékoskodva.

- Az semmiképp sem lehet! - jött a határozott válasz.

- Miért nem?

- Mert a khatifon kívül soha nem volt más szeretőm.

Gyanakvó képemet látva hozzátette:

- Tudom, most az jár a fejedben: egy magamfajta csinos, eladó sorban levő lányért biztos hosszú sorokban álltak volna már évek óta a kérők, és ez így is volt, de az igazság az, hogy én egyiküket sem találtam elég..., hogy is mondjam,... tapintatosnak, udvariasnak ahhoz, hogy beléjük szeressem. A férfiak tölem mindig csak egyet akartak, azt, hogy emellett lelkem, személyiségem is van, egyiküknek sem jutott eszébe. És én a többi hasonló korú lánytól eltérően nem hagyom, hogy az ösztöneim irányítsanak az érzelmeim helyett, és ha nincs

jobb, beérjem az épp kéznél levővel. Én megtanultam elviselni a magányt - talányosan elmosolyodott és úgy folytatta:

- Mondják, konokság dolgában a nagyanyámra ütöttem! Ő tanított mindig arra, hogy az, hogy valamit képesek vagyunk megtenni, nem elég indok arra, hogy megtegyük!

Valami homályos tiszteletfélét kezdtem érezni a lány erkölcsi megingathatatlansága iránt, még ha ez a többi ismerősömhöz képest szokatlan formát is öltött. És máig hiszem: a tiszteletnek kellene lennie a szoros emberi kapcsolatok egyik alapjának, még ha csak ritkán látok is rá példát. Ezzel együtt megvetésem az őt megrontó khatif iránt egyre nőtt. Ezek a szörnyetegek mindent meggyaláztak, ami az útjukba került, mindent megmérgeztek, amihez csak közük volt. De nem hagyhattam, hogy eltérjünk a tárgytól.

- És mi van, ha a khatif valami óvó mágiát bocsátott rád pont egy ilyen esetre készülve? Ha az első próbálkozásodra életre kel a bűbáj, és tesz veled valamit, például elaltatja a lelkedet, és a testedet alvajáró, eleven keltetőjászolként⁵ tovább mozgatja, akárcsak egy bábút?

- Akkor legalább nem kell többé elviselnem az örökös nyavalygásodat, kölyök! Nem várhatok tétlenül tovább arra, hátha valami csoda történik! Ideje beadnod nekem a lötytyöt, Sápadtarc!

Az utóbbi hetekben valóban betegesen sápadt lettem az elviselt megpróbáltatások hatására, és Inui nem átkodott ezt a tudomásomra hozni, valahányszor valamiért haragudott rám. És akkortájt mintha állandóan haragudott volna.

Végül nem tudtam mit kitalálni, és beletörődve az elkerülhetetlenbe, odaadtam neki a főzetet.

Bár az inkvizíciós jegyzőkönyvekben az lesz feljegyezve a nevem mellé, hogy démonok csahos kutyája voltam, valójában soha nem állt szándékomban ártani senkinek. Tudom, atyám, ezt most nem hiszed. De vannak bizonyos pillanatok az életben, mikor az embernek választania kell rossz és még rosszabb között, és rangsorolnia kell egy megoldhatatlan dilemma feloldásához. Még anyámtól tanultam meg azt a leckét, hogy a teremtéshez időnként pusztítani kell, a gyógyításhoz időnként felcserként amputálni kell az üszkös testrészt. Vagy a szentségtelen ivadékot.

De bár az eszemmel időnként tudom, hogy helyesen cselekszem, mégsem vagyok érzéketlen az általam okozott emberi szenvedésre. Nincs ez így most sem, és nem volt másképp akkor sem. Így aztán a szívem is majd megszakadt, mikor Inui kétségbeesett sikolyait hallgattam az éjszakai ég alatt, a Menedék előtti tisztáson. Azért csak innen, mert közelebb egyszerűen nem bírtam maradni, mikor a hasfala izomzatát görcsberántó szer hatására elkezdett kilöködni méhéből a gyermekcsíra, ami kezdetben a fájdalomon kívül a lány lába között kiömlő temérdek vérben nyilvánult meg. Ugyan a bürök csikorgató fájdalmainak kezdetekor adtam Inuinak egy fadarabot, amire kínjában ráharaphatott a nyelve helyett, de azt a gyomrából kikíváncozó friss epe hatására kénytelen volt eldobni, és inkább féktelenül belesikoltani agóniáját a csillagfényes éjszakába. Lavór híján csak a vízzel teli korsót és a majdnem üres vödröt vihettem be neki váltakozva, valahányszor vergődésében elhasználta a vizet, vagy épp megtöltötte a vödröt gyomra kikíváncozó tartalmával. A kunyhó berendezése még így is csupa mocsok lett. A szabad ég alatt, a kunyhó kihordott berendezései között mégsem akartam hagyni őt, de odabent olyan fojtogatónak tűnt a levegő, hogy nem bírtam elviselni hosszabb távon.

Végül reggel felé enyhültek a rohamok, és ő a lázrózsáktól kipirult arccal, hideg verítéket izzadva álomba szenderült. A homloka tűzforrónak tűnt, ahogy a hidegvízzel teli borogatást cserélgettem rajta. Azon kaptam magam, atyám, hogy a hosszúra nyúlt virrasztás ideje alatt hevesen imádkozom azért, hogy megmaradjon. Talán két napot várakozhattam így, mellette ülve, arra várva, hátha végre eszméletére tér, miközben a lelkem mélyén szorongva vártam azt a pillanatot, amikor elakad a lélegzete, és végleg maga mögött hagyja ezt a siralomvölgyet, mert a Szellemek Ösvényére lép. De valahányszor erre gondoltam, heves ellenállást és az elkerülhetetlen sors megtagadására irányuló dühöt éreztem fellobbanni a lelkemben. Az utóbbi napokban komolyan hozzánőtt a szívemhez az örökké harapós hangulatú lány, és úgy éreztem, nem tudnám elviselni, ha az emberségemnek ez az utolsó kapcsa is elszakadna. Eltökéltem, küzdeni fogok az életéért minden tőlem telhető eszközzel, még ha ezért napokig ébren is kell maradnom. Végül azonban én sem bírtam tovább gyürkőzni a kimerültséggel, és a harmadnap hajnalán ültömben elszenderültem.

Álmomban vadul örvénylő viharfelleget láttam, amint fákat is kidöntő tombolással közeledik felém. Idővel a fergeteg az égből a földre ereszkedett, és erdőket elsöprő tarolása közepette kettéoszlott, a belsejéből egy fekete lovast köpött ki: a fenevadján vágató khatifunkat. A rótszínű szemei lángoltak, dérlepte, hidegszürke félarca kegyetlen indulatokról regélt. Álmomban egészen mellém vágatott, majd a nyergéből lenyúlt értem, és fél kezével felrántva a magasba, az arca elé húzott engem. Ott sziszegte közvetlenül a képembe, olyan közélről, hogy a döghússzagú lehelete is megcsapott: „Ki engedte meg neked, thrun, hogy árts a sarjamnak?”

Ahogy a rémülettől felpattantak a szemeim, először arra lettem figyelmes, amint Inui a falnak fordulva némán rázkódik. Ijedten hajoltam föléje, mielőtt megláttam, hogy csak sír. A könnyei megállíthatatlanul csorogtak végig sápadt arcán, aztán kövér cseppekben a feje alatt levő rongyokra potyogtak. Elszégyelltem magam, amiért önkéntelenül is kilestem ebben a sebezhető pillanatában, és visszahőkölve készültem felállni, majd tapintatosan kisettenkedni a háta mögött a házból, mikor Inui halkan, rekedt suttogással megszólított.

- Annyira vártam azt a pillanatot, amikor végre megszabadulhatok ettől a belém bújó fattyútól! Soha nem hittem volna, hogy mégis ilyen űrt fogok érezni a lelkemben, mikor ez végre megtörténik.

Egy percig mindketten hallgattunk, nem volt mit mondanunk. Végül én törtem meg a csendet.

-Az egész az én vétkem. Nem lett volna szabad segítenem neked. Te nem voltál eszednél abban az állapotban, nekem kellett volna helyetted is megőriznem a hidegvéremet. De én ezt is tönkretettem, mint mindent az életemben.

- Nem, te csak az idősebb tanácsára hallgattál. Tudtad, hogyha nem segítesz, én mindenképp megteszem nélküled is. Akár még magamat is elpusztítottam volna. De te kiálltál mellettem.

- Én valahogy mégsem érzem magam ettől jobban. Talán lett volna másik út is.

- De nem volt.

A csend újra megnőtt közöttünk. Én elgondolkodva visszaültem Inui mellé, és keserűen kószolgattam az új érzést, a megosztott büntudat kettőnk minden másnál jobban összekötő, cinkossá tevő kapcsát. „Társak jóban-rosszban”, jutottak eszembe a szolgabírói esküvőkön kimondott szavak, és bár mi ketten soha nem lehetnénk házastársak, és még közös jóban sem volt soha részünk, valahogy mégis helyénvalónak éreztem a gondolatot. Mert a kapcsolat, ami ebben a pillanatban kettőnk között szövődött, legalább olyan mély volt, mint ami a házastársakat fűzi össze. A megsebzett lelkek egymást rokonná tevő sorsközössége.

- Tudod, annyira gyűlölni véltem azt a kis korcsot, de most, hogy immáron nincs többé, jöttem csak rá, valójában nem is őt, hanem azt gyűlöltem, aki megtermékenyített vele. Azt, amire mindig emlékeztetett volna létezésével, arra a bűnnel teli éjszakára - suttogta Inui.

Ezúttal nem válaszoltam neki. Inui magába roskadva zokogott, és percekig is küszködött, mielőtt rászánta magát a következő mondatra.

- Még soha, senkinek sem mondtam el ezt, még önmagamban sem mertem végiggondolni éber óráimban, de álmomban gyakran kísért az a bizonyos éj szaka. Ott, az álmok között levetkőzőm a nappali gyávaság pillanatait, és szembe tudok nézni azzal az iszonyattal, amit az a szörnyeteg okozott nekem. Tudod, aznap éjjel a khatif nem a nyers fizikai erejét használta arra, hogy a nyoszolyájára kényszerítsen. Kint voltam a csűr mellett, mikor minden előzmény nélkül előbukkant az éjszakából, a szemei világítottak...

Amíg a lány akadozva beszélt, én is magam elé képzeltem a saját találkozásomat a szörnyeteggel.

-...Én hirtelen rémületemben elfutni sem tudtam, ő meg csak lepattant a nyeregből, és mondott nekem valamit azon a varázsos beszédén. A te Fekete Nyelvedet használhatta.

Egy kis időre elhallgatott, hogy legyen ideje erőt gyűjteni a következő vallomásra.

- Ettől úgy éreztem magam, mintha minden addig önfegyelemből elfojtott vágyam és szenvedélyem lángra kapott volna a lelkemben. Teljesen elvesztettem a józan eszemet. Dőlt rólam az izzadság, hevesen vert a szívem, és valami vérpezsdítő forróság öntött el. A testem égett a sóvárgástól, hogy engedjek a hús sürgető követelését, és gyöngének éreztem magam még a sikolyhoz is. Csak remegtem a vágától, és lehunyva szemmel kívántam, igen, szenvedélyesen kívántam, hogy a khatif magához öleljen, letépje a ruháimat, és a magáévá tegyen!...

Ekkor eszembe jutottak Inui rémálmai, az öntudatlan éjszakai nyögdécselés, és mélyen legbelül már tudtam, mi következik.

-...Ereztem az izzadt testének a gyomorfelkavaró pézsmaszagát. És a legrosszabb, hogy a fájdalom és az undor ellenére is mindvégig élveztem azt, amit velem csinált. Érted? Mintha én is csak egy olyasféle asszony volnék! Mintha ő lett volna az olyannyira várt Igazi! A sors torz fintora, hogy mindig arra vártam, hogy az első alkalom majd valami különleges, egyedi lesz. De azt soha nem hittem, hogy ennyire! Csak akkor ocsúdtam fel, mikor másodjára is megpróbált belém hatolni. Mert akkor már kinyitottam a szemeimet és megpillantottam az arcát, amely még fölém hajolva is végig kifejezéstelen maradt. Számára csak egy hatékony eszköz voltam, nem érzett irántam sem szerelmet, sem vágyódást, csak az egészséges ivadék kihordására alkalmasságot, a tenyészkanccát látta bennem. Csak ekkor öntött el fullasztó hullámokban az undor, a fájdalom és a megaláztatás érzése. Az egész olyan otromba, olyan közönséges, olyan szenvtelen volt, minden érzélem nélküli. Csak azt kívántam, legyen vége akkor és ott, bármi áron, bárhogyan. Csak sikoltottam, sikoltottam, mint az örült, és a khatif valahogy levetődött rólam.

Emlékezni kezdtem, mit mondott ugyanerről az esetről a másik jelenlevő. Már értettem, miből merítette a hatalmát Inui a drún hatalomszavakhoz, és mi játszódhatott le az emlékeiben a csavargókkal folytatott küzdelem során, ami újra felszabadította benne a védekezés erőit.

- Amikor megszöktem, először végezni akartam magammal, de aztán félttem megtenni. Mármint nem a haláltól félttem, hanem a magányos, elhagyatott haláltól. Tudod, amikor gyermekkoromban először elképzeltem, milyen lesz a majdani halálom, mindig azt hittem, hogyha elmegyek, a családom köréből megyek el, békésen pihenve egy ágyon, ahol a saját unokáim, szeretteim vigyáznak rám. Csak csendben, békésen elalszom, mint a nagymamám is. Most is, ahogy a mocsárban kóboroltam, és a halálomat terveztem, szerettem volna, ha van valaki, aki mellettem marad, aki fogja a kezem, amíg átmegyek a fénybe. Hogy ne csak egy azonosíthatatlan holttest maradjon utánam, de legyen valaki, aki megemlékezik rólam, aki megadja a végtisztességet nekem, ha én már nem leszek. De nem volt itt senki sem. Pedig tudtam, hogy el kell pusztítanom magam. Amikor azok a csavargók megtámadtak, szinte örültem, hogy ők teszik meg helyettem, amit muszáj, és nem nekem kell megölnöm magam. Már megkönnyebbülten vártam volna a halált, de nekik csak szórakozni volt kedvük.

Újabb kínos csenddel teli pillanatok ereszkedtek közénk. Végül Inui legyengült szervezetéhez képest bámulatos sebességgel megfordult, féloldalasán felkönyökölt, és váratlanul kicsapó karjával vaskeményen megszorítva a kezemet, kifakadt.

- Hát érted, miért gyűlöltem annyira azt a szörnyeteget? Érted, mit csinált velem valójában? Nem egyszerűen csak megfosztott a szüzességemtől, de az önbecsülésemet, a legbelső érzelmeimet gyalázta meg! - Inui szemei beszéd közben iszonyatos indulattól izzva verték bilincsbe az én szemeimet. - Kivetkeztetett mindenből, ami emberi, és öntudatlan, ösztönhajtotta állattá alázott vissza! Ebben rejlik Krán gonoszságának az igazi mélysége, hisz mindig azt veszi el tőled, ami a legbecsesebb számodra; az emberi méltóságot, a tiszteletet, a bizalmat, hogy aztán gúnyosan kacagva az arcodba vág hassa: íme, ezek vagyunk! Azóta a nap óta fuldoklok a tehetetlen öngyűlöletből, már nem bírnék tükörbe sem nézni, mert attól félnék, hogy egy szörnyeteg nézne vissza rám. És a tetejében a khatif még emlékeztetni akart egy poronttyal arra, amivé váltam!

És az arcomra függesztett mogyoróbarna tekintetet egy pillanat alatt elfutotta a fájdalom köde. Szárazon, örömtelenül, már-már hisztérikusan felkacagott.

- És a legszörnyűbb, hogy most végre sikerült neki magához hasonló szörnyeteggé változtatnia! És ehhez még a jelenléte sem kellett, végrehajtottam én azt magamtól! Megöltem az egyetlen lényt, akinek talán valami haszna származhatott volna az aktusból! Az egyetlen jót, ami értelmet adhatott volna ennek a borzalomnak! Hát milyen ember vagyok én?

- Csak ember, mint mindenki más. És mint minden ember, esendő. Csak azt tetted, amit bárki megtett volna a helyedben. Féltél attól a szörnyetegtől, amivé a gyermeked lehetett volna, ha az apja nyomdokaiba lép. És helyesen is tetted, hogy féltél. Vannak dolgok, amelyek hatalmasabbak az embernél, amelyeket jobb nem bolygatni - mondtam neki, ahogy viszonzottam a karomat szorító kinyújtott kezének szorítását. (O a mozdulat befejezéseként hirtelen az ölembe hajtotta a fejét, és keservesen sírva fakadt. Én csitítgatólag simogattam a fejét, és megnyugtató szavakat sugdostam neki, mintha valami gyermekét dajkálva vigasztaló anya lennék.

Sokáig maradtunk még így, beszéd nélkül, egymás közelségébe, jelenlétébe kapaszkodva. De valamikor ekkortájt fogalmazódott meg bennem először az elhatározás, hogy a khatifnak meg kell halnia.

Az elkövetkező hónapban Inui sokat betegeskedett, de állítólag én is olyan hamuszürkére sápadt bőrrel jártam-keltem, mintha legalábbis hidegpestisben szenvednék. Ezt a khatif által rámbocsájtott mágia hatásának tudtam be. Nem értettem ugyan a varázslat működési elvéhez, vagy hogy miért működik még mindig, mi célt szolgálhat munkálkodásával, de gyanítottam, az én életerőmből táplálkozhat. Szinte teljesen át kellett vennem a háztáji munkák intézését, de Inuit is sokáig ápolnom kellett, aki eleinte nagyon gyöngé és elgyötört volt. A vérzési ciklusa szabálytalanná vált, egy hónapban többször is jelentkezett, s nekem kellett mindig összegyűjteni a faselymet, amit az anyám is mindig szétosztogatott a faluban az asszonyok között a tisztulás alatt. Szinte egész nap éhes volt, és hiába vittem neki bográcsszámra a kifogott halat és a csapdába csalt nyulat, ő mégis sovány maradt, mint valami bélpoklos. Állandóak maradtak nála a rosszullétek, de most még a terhessége ideje alatt tapasztaltabbaknál is rosszabb rohamai voltak. Mégis megpróbált fokozatosan erőre kapni, és a becsületére legyen mondvá, gyengeség ide vagy oda, a második hónapban már újra kijárt levegőzni, vagy alkalmilag segédkezni nekem.

Aztán a harmadik hónapra a kedélyállapota is mintha javulni látszott volna. Egyre többet láttam mosolyogni, és időnként, ha azt hitte, hogy nem látom, magában érthetetlenül motyogva töprengett valamin, kezével a fájós hasát simogatva. Valahogy mintha belsőleg is megváltozott volna, már nyoma sem maradt benne a riadt, szörnyek elől bujdosó, mindig csipkelődő lánynak, hanem időközben egy megfontolt, példás akaraterejű, eltökélt felnőtt nővé érett.

De kezdett fokozatosan megváltozni az is, ahogy én éreztem iránta, már nem egy kedves, nővérpótló figurát láttam benne, hanem titokban valami sokkal többet. Szinte bálványozni kezdtem őt, úgy tanulmányoztam lényének minden rezdülését, megtörhetetlen szellemének minden megnyilvánulását, mintha legalábbis egy földreszállt istennőt figyelhetnék meg, személyében. Figyeltem, ahogy jár, ahogy mozog, ahogy a kézmozdulataival hadonászva, hevesen gesztikulálva kíséri a mondandóját. Szinte beleégette magát az elmémbe közös élményeinknek minden képe, behunytt szemmel is magam előtt láttam fenséges testének minden egyes részletét, kezdve a halántékán levő apró anyajegyedtől, a combjában bőr alá mélyeszett, termékenységvédő rú által hátrahagyott vékony hegig. Vizsgáltam az arcvonásait, milyen, amikor komoly, amikor tréfál, vagy amikor fájdalmai vannak. Tanulmányoztam a bájos grimaszait; azt a könnyed mozdulatot, amivel a haját simította ki az arcából; a vékony heget az orcáján, ahol a kés megvágta; vagy ahogy a homlokát ráncolja, ha töpreng valamin. Figyeltem az apró rebbenéseit, azt, ahogy az alsó ajkába harap, ha incselkedni próbál velem, és el akarja rejteni, mennyire jól mulat bosszús kifakadásaimon. Figyeltem a mogyoróbarna szemeit, ahogyan csillognak, amikor az őt felnevelő nagyszüleiéről beszél, vagy ahogyan az ártatlant tágra nyílt babaszemekkel megjátszva, de sűrűn pislogva elárulja, ha füllent. Az arca ugyan kellemesen bájos volt, de nem fel tűnő szépség, csak amolyan kedves, ártatlan teremtség. De amikor örült, amikor kacagott, olyankor a tekintete, a szemeinek tüze mintha belülről töltötte volna ki ezt a kellemes vonású arcot szépséggel és tartalommal, és én mondom neked, atyám, ilyenkor az egész lány valósággal ragyogott! Úgy sugárzott a szépsége, hogy szinte fájtnézni. A túlon túl ritkán felhangzó gyöngyöző kacagása az egekig repített, a fájdalomkönyvei a poklok mélyére vetettek. Amikor a napbarnította bőrére csepegtetett egy-egy csöppet a máskülönben a láda mélyén féltve őrzött vadvirágillatú illatszeréből, annak testéről és hajáról kicsapó pompás illatától valósággal megrészegettem, testének egy-egy véletlen érintésétől még a lélegzetem is elakadt. Figyeltem a hangját, ahogy beszél, vagy ahogy énekel, figyeltem az apró kis hangsúlyait, hangimitációit, amikor mesélt valamit, vagy amikor lódított. Imádtam, mikor altatódalokat énekelt, szinte faltam a szavait, mikor népmeséket, mondókákat szavalt, mikor önfeledt gyerekként kisorsolókat játszott, ugrabugrált, és a saját gyermekkori álmaiba, hajdani otthoni élményeibe engedett bepillantást nyernem. Hamarosan még az álmaimba is beköltözött, és ott is maradt mindörökké, mind a mai napig.

Tudja, atyám, én életemben akkor lettem először szerelmes valakibe, és egyszersmind utoljára is. Szinte nem tudtam betelni ezzel az érzéssel, de tudtam azt is, hogy érzelmeim viszonzatlanok maradnak, hisz Inui bennem nem egy egyenrangú társat, hanem egy talpraesett gyermeket, egy újdonsült kisöcsöt lát. Ezért nem is mondtam el neki soha, miként érzek iránta, ez az én személyes kis titkom maradt mindörökké. Nem afféle testi szerelem volt ez az enyém, hanem teljesen lelki, amikor szinte szomjaztam arra, hogy az ő szemeivel láthassam a világot, hogy az ő gondolataival érzékelhessem az életet, és hogy beavathassam őt a saját lelkem titkaiba, hogy mindent

megoszthassunk egymással. Szerettem volna, ha tényleg egymás egyenrangú, a másikat mindenben kiegészítő társai, egymás mellett tűzön, vízen át kitartó párijai lehettünk volna. Tudtam persze, hogy rendes körülmények között talán soha még csak nem is találkoztunk volna, vagy ha mégis, és a khatif nincs, talán szóba sem álltunk volna egymással, mégis, akkor és ott boldog voltam, igazán boldog, amiért Inui mellett lehetek. Ironikus tehát, hogy ezt a röpké boldogságot épp egy szörnyetegnek, a mindkettőnk által annyira gyűlölt kráni lovasnak köszönhetjük. De a rémálmok időnként mégis visszatértek, és az én homlokom is elfelhősödött olykor, ha Inuit megszédülni láttam, ahogy elgyengülve egy fatörzsnek támaszkodik, vagy amikor összeszorítja az ajkait, ha a gyomrába fájdalom nyílt.

Természetesen érzéseimről Inui is sejthetett valamit, még ha nyíltan ezt soha nem is mutatta ki. De időnként éreztem, ahogy tűnődve méreget engem, és egyszer már majdnem szóvá is tette a dolgot. Emlékszem arra a pillanatra. Épp a tóparton üldögéltem nádból frissen eszkábált horgászbottal, és a bőriszákomba gyűjtött csalikukacokkal bajlódtam, amikor Inui mellém sétált és óvatosan, fájdalmát durcás arccal leplezve leült. Aggódtam miatta, bár reggelire megint felfalt egy egész kacsát, és némi frissen szerzett vadalmát, de hasonlóan bőséges étrendje ellenére csak alig kezdett el hízni. Én kissé zavartan folytattam tevékenységemet, mert feszülten éreztem, hogy bár ezúttal percekig nem szólalt meg, de mégis engem mustrál. Végül aztán tűnődő hangon felsóhajtott.

- Tudod kölyök, ha idősebb lennél, jól kijöhetünk volna egymással.

Emlékszem, zavaromban teljesen elvörösödhettem, és úgy izzadtam, mintha kemencébe pottyantottak volna. Azért mentve a menthetőt, megpróbáltam játszani a tudatlant.

- Nem értem, mire akarsz kilyukadni.

- Ó, ebben biztos vagyok! - hangzott Inui sommás válasza.

Ezek után újra nem szóltunk egymáshoz percekig. Én fokozódó zavaromban ide-oda tekingettem, hogy ne keljen Inui szemébe néznem, helyette a víztükör felett sikló szitakötőket, meg az úszót vizsgálgattam.

- Tudod, ha egyszer gyerekem lesz, szeretném, ha olyan lenne, mint te! Nagyon jó fiú vagy, anyád büszke lenne rád! - folytatta Inui.

- Te még mindezek után szeretnél gyereket szülni?

- Miért ne? Hiszen fiatal vagyok még!

- Neked tényleg kötélből vannak az idegeid! És vajon ki lesz annak az apja, ha még évekig ebben a mocsárban maradunk?

- Előbb-utóbb ki kell mennünk majd innen, és talán majd te is találsz korban hozzád illő lányokat. A khatifoknak egyszer el kell mennie.

A kilátás engem koránt sem töltött el olyan optimizmussal, mint ahogyan azt ő remélte. Romantikus képzelemben már elképzeltem, ahogy együtt nővünk fel, és idővel ő is viszonzni kezdi érzelmemet, talán családot is alapítunk, végül együtt öregszenek meg a mocsár békéjében. Abban reménykedtem, rendíthetetlen együttlétünk innentől örök és zavartalan lesz. Ijedt féltékenységgel kezdtem neki a lehetetlen feladatnak, hogy kiverjem a fejéből ezeket a kivonulásról szóló gondolatokat.

- Én nem vagyok ebben olyan biztos! - továbbra is makacsul kerültem Inui tekintetét, de oldalt pillantván érzékeltem, amint valamivel matat mellettem.

- Hisz még azt sem tudjuk, hogy egyáltalán miért csaptak ki ránk a khatifok. Ezúttal nem volt semmiféle zavargás a határok mentén, ami átgyűrűzhetett volna a birodalomba, és felboríthatta volna a kényes erőegyensúlyt. Ráadásul az a sereg, ami a fejem felett vonult át, elég lenne az egész Államszövetség elpusztítására. De ennek így semmi értelme. Ugyan a pyarroniták vezettek nemrég egy sikeres expedíciót a határon túlra, és állítólag még meg is öltek valami hatalmasságot odaát, sőt, az egyikük, valami félig ember, félig démon kalandozó vissza is tért onnan élve, de ez nem lehet elég ok arra, hogy a krániak rátámadjanak az Államszövetségre.

Valójában mindezeket a sületlenségeket csak a szolgabíró hözöngéseiből szajkóztam vissza, de Inui ezt nem tudhatta, így hát folytattam:

- Szerintem sokkal kézenfekvőbb magyarázat, hogy a birodalom újra terjeszkedni akar, és kitolja a határait a pusztákra. Ezek szerint lehet, hogy mi vagyunk az egyetlen külvilági gondolkodású emberek az új Fekete Határon innen.

Úgy belehevültem a magyarázkodásba, hogy elfeledkeztem iménti zavaromról, és újra a kerek szemekkel bámuló Inuira pillantottam, majd csattanósra sikeredett hangon rákiáltottam:

- Inui, te mi az ördögöt csinálsz?

Mert, atyám, amit akkor láttam, attól ma is a hideg ráz, ha visszagondolok rá. Ugyanis, amíg én belelendültem az elfogultság szülte politikai elemzésembe, addig Inui, belefeledkezve a hallgatásomba, öntudatlan szórakozottsággal jóízűen falatozni kezdett. Az én horgászcsalijaimból. Mármint a férgekből.

Figyelmeztetésemre ő éppoly döbbenetn nézett a kezéről lelógó kukacokra, mint én, és egy pillanat kieséssel kapcsolva undorodva elhajította azokat, és eltorzult arccal köpte ki a szájában levő falatokat is. Szinte rögtön utána köhögve-fulladozva öklendezni kezdett. Én magam is elkerekedett szemekkel figyeltem cselekedeteit. Aztán, magam sem értem, hogyan, de kristálytisztá élességgel összeállt bennem a kép. A lány lassan hízó, bélpoklos soványsága, az a temérdek megevett ennivaló, a váratlanul megjavuló, titkolódzó kedélyállapota.

- Hogy én milyen vak vagyok! Inui, te kíváncsi vagy! Miért nem vettem ezt észre-hamarabb! - ekkor láttam, hogy miközben Inui a visszakívánczó falatokkal a tó fölé hajolva küszködik, addig egyik kezével figyelmeztetően inteni próbál, fejével pedig hevesen bólogatni kezd. Csak ekkor fogtam fel, milyen képtelenséget beszélek.

- De hát az lehetetlen! Hiszen te elvetéltél! Inui végre időt tudott szakítani egy röpke válaszra.

- Nem, az Istennő meghallgatott, és csoda történt. Mégis jóvátehetem a bűnömet! - az enyémet kereső tekintetében valami furcsa ragyogást láttam.

- Te ezt tudtad? Mióta tudod?

- Már hetek óta.

Hitetlenkedő pánikomban először fel sem fogtam a szavai értelmét.

- De hát ez lehetetlen, hiszen neked vérzésed is volt azóta! És egyáltalán, hogy az istenbe maradhatott meg a magzat az elhajtása után!

Aztán eszembe jutottak Inui meséje a megerőszakolásának körülményeiről és a khatif szavai: „Az én őseim qua'kudhok voltak!”. Hirtelen mindent megértettem. Ijedtemben felugrottam a földről és önkéntelenül hátrahúzódkodva a lánytól, a levegőbe vadul hadonászva magyaráztam tovább.

- Hát persze! Hisz az ivadék nem a te magzatod! Soha nem is volt az! Te csak a kihordója vagy, egy élő keltetőfészek! Azok az aquirók petéikkel szaporodhatnak, az ivadékaiknak sokkal több köze lehet a lárvákhoz, mint az emberi magzatokhoz! Valószínűleg a lárváállapotban azonosulhatnak a keltetőjükkal testileg, te csak arra kellettél, hogy a benned fejlődő ivadék is emberszabású legyen! Azonnal meg kell ismételnünk a terhességmegszakító eljárást! Sőt, ezúttal drasztikusabb módszert kell alkalmaznunk. Ugyan még nem tudom, honnan szerzünk fertőtlenített eszközöket, acélfogókat és kaparókéseket, de el kell pusztítani a fattyat, azután megtisztítjuk a belsődöt az esetleges ráakódott egyéb aquir anyagoktól! Ki tudja, mire lehetnek még képesek ezeknek a szörnyeknek a testnedvei, vagy az elhalt maradványai, ha még a magzatuk is képes téged befolyásolni!

Inui higgadtan nézett rám, nyikkanás nélkül megvárva, míg kiordítódom magam, csak utána válaszolt hűvös, tárgyilagos hangsúllyal.

- Nem.

- Mi? Mit nem? Hát nem érted, milyen helyzetben vagyunk? Hogyhogy nem szóltál róla hamarabb! Most minden perc számíthat! Az életed foroghat kockán, sőt, talán még annál is több! Ki tudja, lehet, hogy ez a kis szörny az életerődből táplálkozik! El kell vetetnünk!

- Nem! Nem fogunk semmi ilyesmit tenni. Ezúttal megtartom őt.

- Elment az eszed? Hát nem érted, mivel állunk itt szemben? Ez a valami beléd ásva magát képes volt túlélni azt, ahogy megpróbáltuk elveszejtetni! Csak az ősök tudják, mit kaparhatott, vájhatott ki belőled, amit mi a váladékban a magzat roncsainak néztünk, csak hogy a saját halálát elhitesse! Most is vámpírként kortyolgathatja a véred, vagy élősködőként kapaszkodhat egy létfontosságú szervedben, hogy ennyi energiát emészt fel előled. Hát nem emlékszel az ősi legendákra, amikben az aquirók lenyelt Fekete Húsa kacsokat és gyökereket eresztett a megevői gyomrában? El kell pusztítanunk

- Figyelj rám! Semmit sem fogunk elpusztítani! Hát nem érted? Akkor ugyanazt a hibát követném el, mint előzőleg! Már egyszer elkövettem azt a bűnt a gyermekem ellen, hogy megpróbáltam megölni őt az előítéleteim miatt! Még egyszer ez nem történhet meg!

A legijesztőbb az volt, hogy ezt végig komoly ábrázattal mondta. Mintha tényleg hitt volna benne.

- De hát ő nem a gyermeked! Most magyarázom, hogy csak egy szörny, aki belőled él!

- Talán nem hasonlóképpen tesz minden magzat?

- Az más! Az természetes folyamat!

- A maga módján ez is természetes. Végig kell csinálnom! Számomra csak ez jelentheti a feloldozást!

- Ne tedd ezt, kérlek!

Ahogy láttam, hogy nem győzöm meg, a könnyörgő hangom hirtelen egészen síróssá lett:

- Nem akarlak téged is elveszteni! Legalább rám legyél tekintettel! Mit csinálnék itt egyedül nélküled?

- O, te mindig föltalálod magad! Ha bekövetkezne a legrosszabb, majd most is elboldogulsz valahogy! Erős vagy, túl fogod élni! De nem hiszem, hogy bármi baj lenne, ennek a lárvának is anya kell ahhoz, hogy kihordja, tehát nem fog idő előtt megölni. A kockázat nem nagyobb, mint egy természetes szülésnél. De a döntésemet ez sem változtathatja meg! Ki fogom hordani! Vita lezárva!

Amilyen hajthatatlan volt annak idején az angyalcsinálás módszere melletti kitartás terén, most épp olyan makacsul kötötte az ebet a karóhoz az ellenkező oldalon. Emlékszem, azon járt az eszem: ilyen lehet felnőtnnek lenni? Hogy elárulunk mindent, amiben addig hittünk?

Tehetetleniségemben a horgászkésztséget rúgtam a tóba, aztán hitetlenkedve, fújtatva elrohantam, messzire a lápba, hátra sem nézve. Egész éjszaka a fatörzseket rugdostam, letörött ágakkal csapkodtam a bokrokat, és értelmetlenül ordibáltam a közömbös természetben.

A Menedékbe csak másnap reggel merészkedtem vissza, miután lehiggadtam a döbbenetszülte felindultságomból. Óvatosan próbáltam bemenni, nehogy felébrezzem Inuit, de ő még ébren várt rám odabent.

- Bocsáss meg a tegnapi megrázkódtatásért! Nem akartalak felzaklatni téged, ezért is nem szóltam a dologról eddig - szólt halkán, őszinteségét tágra nyitott szemekkel sugallva a lány, ahogy a fekvőhelyén állig felhúzott térdekkkel ülve fogadott.

- Kicsit megpróbáltam kiszellőztetni a fejem, hátha akkor tisztábban tudok gondolkodni, de még mindig nem hiszem el, amit csináltál Inui. Tudod, tegnapig azt hittem, barátok vagyunk. De a barátok mindent megbeszelnék egymással, nincsenek ilyen fontos dologban titkaik egymás előtt. Mikor akartad volna elmondani a dolgot, ha már a hasad domborodásából magam is kitalálhattam volna?

- Bocsáss meg, én tényleg el akartam mondani, de valahogy soha nem volt rá alkalmas időpont! És tudtam, mennyire megrázná a félelem ettől a lénytől. Hidd el, én is félek, én is tele vagyok kétségekkel aziránt, hogy amit teszek, az nem veszélyes, de egyszerűen meg kell kockáztatnom, mert érzem, ez így helyes! Hisz egész életemben ezt vallottam: az, hogy elpusztíthatnám az ivadékokat, még nem elég ok arra, hogy el is pusztítsam! Kérlek, bízz meg most is bennem, és állj ki most is mellettem, ahogy a találkozásunkkor tetted! - a tekintete szinte esdeklőn függött az enyémen. Hogyan is mondhattam volna ilyen szemeknek ellent, atyám?

- Nem arról van szó, hogy nem állok ki melletted, de nem tudom, te képes vagy-e józanul gondolkodni? Nem előítélet az is, ahogy a tények ellenére makacsul kitartasz valami mellett, csak mert az ellenkezője is előítélet lenne? Azt mondod, az elpusztítása lenne a kézenfekvő megoldás, ezért nem választod azt. De mi van, ha nincs igazad? Ha a helyest kérdést így kell feltenni: vajon az, hogy módomban áll megszülni, elég ok-e arra, hogy megszüljem ezt a szörnyszülöttet? Ha ezeket az ivadékokat óvó gondolatokat csak valami újabb khatif bűbáj oltja beléd? Mint ahogyan azokat védelmező drún (akármik is legyenek azok a drúnok) hatalomszavakat is, amelyek a megerősakolásokkor törtek fel belőled. Lássuk be, itt mégiscsak egy szörnyeteg létéről vitázunk!

- Nem, nem ő a szörnyeteg, hanem aki nemzette! Senki sem születhet gonosznak, csak a világ teszi azzá. Ha megvédjük őt az apjától, ő sem válik szörnyeteggé, ártatlan és ártalmatlan lesz, ahogy a misszionáriusok mondanák, tiszta lap, akit mi ketten nevelhetnénk. Megtaníthatnánk neki az olyan emberi értékeket, mint amilyen a szeretet, a részvét, a könnyörület. A mi titkos fegyverünk lehetne Krán ellen, a mi nemes bosszúnk az ősgonosszal szemben, hisz felnőve bizonyítéka lehetne fajunk erejének, és a Kosfejes Úr arcába köphetné az

igazat: íme, ez vagyok, a szörny, aki megtanult embernek lenni! De én csak akkor tudok szembeszállni a kihívással, és ennek a mindannyiunk utolsó reménységévé válható csemetének az apjával, ha te is segítesz, ha mellettem állsz!

Csak néztem a frissen szőtt álmokból és anyai büszkeségből szőtt szenvedélyes lángokat a szemében, a reggeli napfénynek a tető bordázatán átszűrődő csíkjainak vetületét a halvány heges arcán, és azon gondolkodtam, nem-e a méhében fészkelő szörnyeteg beszél-e belőle az ő szájával, nem-e a lárva figyel engem az ő igéző, mogyoróbarna szemeivel. De szerettem őt, atyám, szenvedélyesen szerettem őt, és nem tudtam hátat fordítani neki, pedig minden porcikám azt súgta nekem, a vesztembe rohanok.

- De belegondoltál-e már, hogy ha még el is tudnánk rejtőzni az apja elől, milyen lehet felnevelnünk őt? Milyen lehet egy olyan lény bölcsőjét ringatni, akinek vörösen izzanak a szemei, aki állati irhát hord bőr helyett, és talán békákhoz hasonlóan több lábnyira kiölthető nyelvvel nyalogatná az emlőidet, valahányszor éhes? Azt mondják, a bizalom az alapja minden emberi kapcsolatnak. Ha ez a bizalom valamiért meginog, vagy valaki visszaél vele, az gyökereiben mérgezi meg még a legszebb emberi kapcsolatot is. Krán gonoszsága éppen abban áll, hogy még a csírájában aláassa ezt a bizalmat minden gondolkodó lényben, méghozzá gyakran megalapozottan. De vajon tudnál e bízni valakiben, akinek rovarok voltak az ősei, és lárvákkal szaporodik, még ha ez a valaki történetesen a te fiad is? Képes lennél-e mellette kitartani, ha netalántán kiderül, hogy vérrel táplálkozik, elevenen falj a fel az állatokat, és bábozódással növekedik, napok leforgása alatt teljesen kifejlett példánnyá válva? És vajon mennyire vagy biztos abban, hogy te már felnőttél a felelősséghez, hogyha szükség esetén mégis kárt tenned a gyereken, esetleg meg is kell ölnöd őt, mert veszélyessé válik ránk és másokra nézve? És ha nem is lesz ilyen borzalmas szörnyszülött, vajon neked lesz-e elég türelmed később is előítéletek, gyűlölet nélkül felnevelni őt, anélkül, hogy a szemeiben, a vonásaiban nem az apját látod? Hogy megvéd őt az emberi közösségek előítéleteitől és vállald vele együtt a kirekesztettséget? Nem érdemes annak a porontynak megszületnie akkor, ha gyengédség helyett ütlegetek, becéző szavak helyett átkokat, szeretet helyett bűnhődést kap majd létezése jutalmául, ha belátod, hogy mennyire hasonlít a khatifra, és a saját életedet kellett eldobnod ahhoz, hogy az övé megmaradjon.

Inui szemei továbbra is kérlelően függtek az enyémen, de a mélyükön új fajta magabiztosság szikrája lobbant.

- Hidd el, én már mindezt végiggondoltam! De bízunk kell benne, hogy amit elmondtál, nem következik be! A bizalom és a hit az egyetlen, amit szembeállíthatunk Krán embertelen igazságával. A bizalom, mert ahogy te is mondtad, bízunk kell önmagunkban, bízunk kell egymásban, és bízunk kell a felkészültségünkben. Magad mesélted, hogy kell lennie módszernek, amivel megállítható a khatif, ha valóban nem készült fel annak idején arra, hogy elengedjen, mégis rákényszerült. És a hit, mert a mi példánk is igazolja, az, hogy intellektuálisan helyesen eltervezünk valamit, mint ahogy a magzat elhajtását is elterveztük, még nem biztosíték arra, hogy az valóban így is történik. A világ és az élet sokkal több dolgot tartogat nekünk, semmint hogy azt tervszerűen lemérhessük holmi gondolati szabályok határai közé szorítva. Van tehát esélyünk arra, hogy győztesen kerüljünk ki ebből a csatából, csak hinnünk kell benne! Reménykednünk kell a holnapban, a jövő megjavíthatóságában, abban, hogy a tetteink nem hiábavalóak. Hogy a világot mi alkotjuk, és olyanná tesszük, amilyenné akarjuk. Mellettem állsz hát?

Mély lélegzetet vettem, és csak lassan fújtam ki, ahogy a válaszadásra készültem. De végül eljött a szavak ideje is, nem lehetett tovább halogatni az időt.

- Tudhatnád már, csacska leány! Melletted állok, most és mindörökké, míg a világ világ, és még azután is!

Mi mást válaszolhattam volna neki, atyám? Hittem, mert hinni akartam.

Magam sem tudtam ekkor, hogy hazudtam neki.

Hallom, atyám, odakint az ácsok végeztek a máglya felállításával.

Örülök ennek, mert ez azt jelenti, hamarosan a templomszolgák és az érsek úr is itt lesznek, hogy felszenteljék a máglyát. Ami egyszersmind a végső kegyelem közelségét jelenti a számomra. Hamarosan végleg megszabadulok ennek a gyötrelmes életnek minden kínjától, és a vállamra nehezedő emlékeknek a nyomasztó súlyától. Bárcsak már a máglyán állhatnék!

Fölösleges, atyám, ilyen színpadias szörnyülködéssel nézned rám, az én helyemben te sem kívánnál mást. Ugyan a Sötétség Lakóival kötött alkum miatt nem látszik, de súlyos beteg vagyok testileg az árnyékok mindig óvón ölelő leple alatt. Ha ismerni fogod a helyzetemet, te is be fogod látni, hogy a pusztulásszomjammak jó oka van. Amúgy pedig jól tudom, titokban neked is jártak már hasonló gondolatok a fejedben.

De látom, mostanra téged is jobban érdekel a történetem. Ám legyen, mesélem tovább a történet menetét. Az álmokról mesélek.

Az álmok a nyár végén jöttek, mikor már Inui hasa gömbölydeden domborodott a benne tanyát vert bestia szemmel látható gyarapodásának hatására. Emlékszem, az első álmok vérzivataros csatamezőket, romba döntött, büszke hegyormokra felhúzott fellegvárakat, lemészárolt menekülők ezreit vetítették szemeim elé, utóbb a képek furcsábbakká váltak, és olyan helyszíneket és tájakat mutattak meg nekem, amelyekről addig elképzelni sem tudtam, hogy valóban létezhetnek, mert a pusztán eltöltött életemben addig még nem találkoztam velük, csak képtelen legendákban, meg a falu világotjárt öregjeinek a valószínűtlen kocsmái elbeszéléseiben. Egyszer végeláthatatlan, összefüggő állóvizeket láttam, melyeken karcsú vitorlázatú óriás-ladikók - hadigályák - úsztak, és én utóbb tengerekként azonosítottam őket; máskor füstös, sószagú kikötői lebujszokat, ahol koravén ráncok szabdalta, púderezett arcú kurtizánok öleltek halálravárt tekintettel, remegő kezű rémülettel, kényszeredetten, hogy aztán hajnalhasadásra torkukat metszem; és volt, hogy mákonyfű okozta delejes víziókat láttam, amiket vízipipa gőze felett véltem kirajzolódni. Raboltam, vedeltem, és verekedtem hét országra, pusztá kézzel tépve szét ellenfeleimet. Álmaimban hatalmas voltam, és rettenetes, senki és semmi nem tudott az utamba állni, és én megrészegetve a hatalom és a legyőzhetetlenség érzésétől, felelősség és büntudat nélkül tobzódtam a félelemben, a kínban és a pusztításban, miközben lubickolva éltem ki a legalantasabb élvezeteket sóvárgó perverz vágyaimat.

Egyszer aztán süvítő sivatagi szánumot láttam, amelyik forró homoknak reszelős élű szemcséivel dörzsölte sebesre a bőröm, miközben fojtogatva szivárgott be emámém rései alá, hogy nyál keverte sárral tapassza be számat, orromat. A karaván, amellyel tartottam, már rég beleveszett a húst csontig súroló szélvihar örvénylésébe, de én és a hátasomként használt zabolázatlan fenevad töretlenül törtettünk előre a halálunkat kívánó közegben. Kisvártatva kibukkantunk a homokvihar túlsó oldalán, és a vakító napsütésben elégedetten néztünk vissza a függőleges falként álló, zúgó-örvénylő homokra. Ismét bizonyítottuk kiemelkedettségünket! Azonban ahogy öntelten előre fordultunk a nyeregben, váratlan bűbajos fenoménen, a sivatagi dűnék fellett vibráló délibábon akadt meg a tekintetünk, ami a mi képünket tükrözte vissza a horizontra. A lószabású szörnyetegén dzsad köpenyekbe-kendőkbe öltözött, világító szemű thars képét.

„Hamarosan, thrun..., hamarosan itt az idő, hogy eljőjtek a sarjamért!” - jött a szellembeszéden az üzenet és én üvöltve riadtam fel a Menedék kerevetén.

Az első, amit megláttam, Inui elrévedő tekintete volt, miközben a derékalján ülve szórakozottan a hasát simogatta. A hasa méretre már akkora volt, mint a terhes anyáknak közvetlenül szülés előtt szokott lenni, pedig még legalább egy évszaknak kellett eltelnie a szülésig.

- Közeledik a khatif - mondta ő közömbös hangsúllyal. A hangja mostanában mindig ilyen üres, érdektelen volt. De megváltozott benne sok minden más is; egyre többet aludt, mégis örökké kialvatlan volt, és betegesen sápadt a napfény hiányától, mivel a Menedékből kivonszoltatni egyre kevesebbszer hagyta magát. Egykor ígésző tekintetű mogyoróbarna szemei most véresek és üvegesek voltak, ahogy beesett fekete karikáik gyűrűjéből keresztülnéztek rajtam. Az egykor oly kifejező mimikájú, érzelmeit mindig nyitott könyvként közvetítő arca mostanában kifejezéstelen, flegma arccá vált, nem lehetett sohasem róla leolvasni semmilyen érzelmet. Énekelni, nevetni, hálót és ruhát varrogatni, vagy más szórakoztató emberi tevékenységet folytatni már hetek óta nem láttam. Ha beszélni próbáltam vele, ő csak némán hallgatott, mintha meg sem hallotta volna, esetleg halkan az orra alatt motyogott, de többé már semmi esetre sem osztotta meg velem a gondolatait, a saját véleményét, legföljebb az enyémet szajkózta vissza. De kiveszett belőle az egykori dacos, mindig szurkálódó szellem is, ha megpróbáltam rárivallani, vagy másképp védekezésre szorítani, ő csak bambán nézett rám, és egy hang nélkül kitért az utamból. Időnként olyan érzésem volt, mintha ott sem lenne. Álmaimban, a saját álmaimban időnként még úgy láttam magam előtt, amilyen egykor volt, de ezek az álmok mindig rosszul végződtek: volt, hogy Inui

füsté vált előttem álltában, és én csak kétségbeesetten kaphattam az ujjaim közül kifutó ködje után, máskor mellettem sétálva beszélt, míg hirtelen a hangja el nem némult, és én odatekintve csak az üres lápot találtam ott, ahol egykor ő volt. De egyszer olyan is volt, hogy pusztá sötétséget, rettegést keltő, amorf, mindent belepő sötétséget láttam eljönni érte, és én álmomban üvöltözve hiába próbáltam elperelni tőle Inuit, végül a sötétség mégis elragadta, és örökre magába fogadta. És reggelenként izzadva, levegőért kapkodva ébredtem, azzal a tudattal, hogy talán máris a sötétségé Inui.

Mintha a hasában növekvő gyerek az életerőt, az általam olyannyira szeretett lelket is kiszipolyozta volna belőle.

- Honnan tudod? - kérdeztem tőle.

Olyan sokáig hallgatott, hogy már azt hittem, nem is fog válaszolni nekem, mikor váratlanul mégis megszólalt.

- A baba suttogott hozzám álmában, és megmutatta a közeledő apját. Azt mondta, hogy ő rejtőzködik előle, de te eleven világitótoronyként jelzed neki az utat, hogy hová jöjjön.

A hangjában továbbra sem volt semmi érzelem, még a vád is hiányzott belőle.

Egy pillanatra hideg futkosott végig a hátamon. Ekkor tudatosult bennem, mire volt jó a végig működő drún ráolvasás, és hogy miért váltak egyre intenzívebbekké az álmaim. A khatif és az én elmém között egyre inkább elmosódtak a határok. Ezért engedett hát el engem annak idején, biztos volt benne, hogy úgyis elvezetem az ivadékához. Én voltam számára a jelzőfény, amin át kikémlelheti, mi történik a sarjával. De volt valami, amit talán a khatif sem tudhatott. Én ugyanis az elmúlt hónapokban rájöttem egyes-másra a rejtélyes mágiával kapcsolatban. Biztos voltam benne immáron, hogy én is rendelkezem a drún hatalomszavak vetésének képességével, és hogy ezt a képességet a Fekete Nyelv segítségével tudom aktivizálni. Valahányszor kimondtam egy-két sajátosan szerkesztett mondatot vagy szót ezen a nyelven, és zsigereimet összerántó hatalommal terítettem, annak azonnal hatása lett a környezetemre. Bár azelőtt csak a szolgabírónál tanultam egy kevés grammatikát és retorikát, de az elmémhez kötött szellem - kétségtelenül egy a határ túloldalát megjárt ragan ős büszke kísértete - fennhéjázó dölyffel sulykolta bele az elmembe a saját maga által elsajátított, külvilági szempontoktól idegen nyelvi kategóriákat az elmembe: egyszók, többszók, önszók, holt-egyszók, korcsnyelv, szolganyelv, és így tovább. Azon fáradoztam hát már egy ideje, hogy megtanuljak összefüggően beszélni és gondolkodni ezen a nyelven, mert tudtam, idővel fegyverré válhat a kezemben. Azt hittem, hogy legalább ez lelkesedéssel tölti majd el Inuit, de ő továbbra is csak némán hallgatott, minden érdeklődés nélkül, amikor elmeséltem neki. Pedig ekkorra én akár emberi mivoltomat is képes lettem volna feláldozni, csak hogy megvédhessem őt. Sejtettem ugyanis, hogy a tiltott mágiával való foglalatosságomnak ez lesz az ára. Akkortájt persze még nem tudtam, hogy ez az átok nem így működik.

- Fel kell készülnünk az eljövételére, csapdákat kell felállítanunk neki, hogy ha ideér, le tudjuk fegyverezni - közöltem a lánnyal. Ő továbbra is hallgatott, elengedte a füle botja mellett, amit mondtam. Feljebb emeltem a hangom:

- De lehet, hogy ez sem lesz elég. Talán össze kellene gyűjteni a mocsárban lakó menekülteket, hogy a segítségükkel fegyveres csapatokat állíthassunk fel.

Inui csak ült, és a hasát simogatta, mintha olyan dolgokra figyelne, amit én nem hallhatok. Kezdtém tehetetlen dühöt érezni. Annyira szerettem volna, ha beszélget velem, annyira szerettem volna, ha legalább megpróbálja kinyilvánítani valamilyen formában, hogy figyel énrám, hogy számít neki, hogy jelen vagyok. De a szörny, amely belé fészkelte, és amely mostanra a gondolatait is uralta, megfosztotta őt az akaraterőtől.

- Igen, azt hiszem, ez lenne a legjobb. Talán ezt kellene tennem - fejeztem be egyre kevesebb lelkesedéssel a mondandómat Inuinak. De ezúttal legalább válaszolt.

- Akkor tedd azt - felelte halkan, hangsúlytalanul. Mintha azt mondta volna: „Bánom is én, mit teszel!”

Dühösen szaladtam föl a kijáraton, csak hogy ne is kelljen őt látnom ilyen állapotban. Beteg volt, ez már egyértelművé vált, de már nem csak a teste, hanem a lelke is beteggé vált, és úgy tűnt, ő már nem is akar küzdeni az enyészet ellen. Pedig ha ő nem küzdött, ha ő nem állt mellettem, én sem láttam többé értelmét a harcnak, hisz számomra ő volt az egyetlen, aki reményt adott ebben a sivár életben. Ő maga szónokolt egykor arról, hogy mindvégig küzdeni kell, most mégis meghazudtolta saját magát. Most persze azt kérdezed, atyám, akkor én miért tartottam ki mellette? Mert esküt tettem neki egykor, hogy védeni és segíteni fogom mindvégig,

és bár ő elfeledni látszott ezt az esküt, én mégis emlékeztem rá, és betartottam a szavam, még ha többé nem is állt ez érdekemben.

És... az igazság az, atyám, hogy valahol mélyen még mindig szerettem. Azt hiszem, ez a ragaszkodó szeretet az emberi szellem legnagyobb gyengesége, hisz elködösíti érzője látását, aki elsiklik szeretetének tárgyának hibái felett, ezért nem képes szembenézni a ténnyel: akit szeretett, valójában már rég nincs jelen, hanem csak a helyébe lépő szörnyeteg iránt érez szeretetet. Tudom, semmi értelme nem volt ennek az érzelmemnek, és minden józan megfontolás szerint el kellett volna felednem a lány iránt érzett minden valaha átélt érzelmemet, de mégsem tudtam csak úgy magam mögött hagyni. Sőt, talán még kétségbeesettebben próbáltam bizonyítani, mit érzek iránta, reménykedve abban, hogy mégis megtörhetem a kettőnket elválasztó átkot. Igaz, mostanra egy jó adag gyűlölet is keveredett az iránta érzett szenvedélyemhez; gyűlölet aziránt, ahogy bánik velem; gyűlölet aziránt, amit önmagával tesz, ahogy cserbenhagyja minden közös álmunkat, minden egykori reményünket. És a legrosszabb az ehhez párosodó állandó büntudat volt: nem tudtam eldönteni, hogy vajon csak én vallottam kudarcot a lelke megóvásában, vagy eleve bárki más; szerető, szülő, vagy gyermek is ugyanúgy tehetetlenül nézhetné a helyemben, ahogy elemészti magát?

Ezerszer elátkoztam azt a napot, amikor hagytam neki elvetni az angyalcsinálás műveletét, amikor igenis ki kellett volna tartanom amellet, hogy kikotorjuk a méhét. Bár akkor is szörnyű megrázkódtatás érte volna, de akkor legalább túlélhette volna. De most már egyre kevesebb esélyt láttam a megfelelő megoldásra, és el sem tudtam volna képzelni, mit tehetnék még a megóvása érdekében. Csak tehetetlenül nézhettem, ahogy az általam egykor rajongva szeretett kis virágszál szép lassan elhervad, elsorvad.

De mit tehettem volna, hogy megváltoztassam érdektelen viselkedését?

Hisz már őt is csak a szenvedés kötötte ehhez a világhoz.

Hisz már őt is megcsapta Krán fagyos lehelete, mely jéggé fagyasztja az emberek szívét. Elvégre minden áldozatból idővel tettes, minden prédából ragadozó válik. A gonosz mindenkit megfertőz, akivel találkozik. Ez Krán legfőbb törvénye.

Tudod, atyám, a Leghatalmasabb Úr, aki ezt a világot az erősebb jogán uralja, az ő végtelen előrelátásában egy űrt helyezett el minden ember lelkének mélyére. Ez az űr ismerői véleményétől, hasonlataitól függően olyan: mint egy feneketlen szakadék, mint egy végtelenbe fúrt kút, mint egy mindent mélybe rántó vízőrvény, mint egy áldozatára leső, földbe ásott szörny szája körüli homoktölcsér, vagy mint a firmamentumot a bölcsek szerint elhomályosító pokolfekete csillagok. De bármihez is hasonlítják, egy dolog örök benne; az, hogy idővel mindent elnyel a szája körül: boldogságot, szeretetet, önbecsülést, együttérzést, reményt, bizalmat, és csak a gyűlöletet, a félelmet, az önsajnálatot és a kicsinyességet hagyja meg gazdájának, valamint egy nehezen körülhatárolható, állandó sóvárgást. Áldozatai még azt is elfeledik, hogyan kell élni, és a Kosfejes Úr kegyetlen tréfájának következtében még áldottnak is tartják ezt az állapotot, mert úgy hiszik, maguk választották ezt.

Ez a növekvő belső űr számos formában jelentkezhet, van, aki önmagát gyűlöli, mások az Isteneket káromolják, megint mások embertársaikat, esetleg szeretteiket, magát a világot, vagy más, kevésbé körülírható fogalmakat, mint az állandóság szülte kötöttségeket, vagy éppen a változás által eleresztett szabadosságot. Olyan szenvedélyesen gyűlölnek, mintha ez lenne az életük célja, pedig mindössze arról van szó, hogy az elnyelt álmok és érzelmek hiányában olyan sivárrá vált a lelkük, hogy abba már csak egyedül a gyűlölet tüze tud különlegességet, szenvedélyt vinni - ideig-óráig. S a legrosszabb, hogy a legtöbben észre sem veszik ezt, hanem végtelen fennhéjázásukban meg vannak győződve róla, hogy amit tesznek, az nem is gyűlölet, hanem józan paraszti ész szülte, helyes következtetés, az észérvek diadala a balgaság felett. Persze ezek az emberek azt felejtik el, hogy a logikát a Dzsinnnek és a hazug Daimónok tüzes poklában fedezték fel, mint egy hatékony szellemi kínzóeszközt, amivel az elkárhozott emberi lelkeket gyötörhetik. Hidd el ezt nekem, atyám, én már csak tudom. Hisz én is azoknak a démonoknak a szolgálatában álltam életem utolsó szakaszában.

És ez az űr előbb, vagy utóbb mindenkit elemészti, a kérdés nem az, hogy megteszi-e, hanem, hogy mikor. Maga a halál sem más, mint az a pillanat, mikor ez a belső űr teljessé válik, végleg elemészti az emberi lelket. Így válik előbb vagy utóbb mindenki a Sátánisten számára szabadon kiszolgáltatott, elevenen sétáló halottá még életében. Most talán épp Inui volt soron.

Hisz végső soron a méhébe fészkelődött szörnyeteg sem volt más, mint ennek a végtelen, mindent elemészti űrnek az egyik anyagi manifesztációja.

És mert ez a kórság ragályos, ezért én is egyre hevesebben kezdtem gyűlölni. Gyűlölni azt a szörnyeteget, aki tönkretette Inui életét azzal, hogy megfertőzte a Fekete Húsával. Gyűlölni a khatifot, minden szenvedésünk okozóját.

Mindenesetre az elkövetkező napokban mindent elkövettem, hogy megpróbáljam Inuit felvidítani, ha épp nem a csapdák felállításán munkálkodtam. Próbáltam társasjátékokra rávenni, vicceket mesélni neki - habár pocsék komédiás vagyok -, vagy épp anekdotázni és mondákat mondani neki, pedig az én regős képességem az övének nyomába sem ért.

Amikor pedig mindezekből az ötletekből kifogytam, és beláttam hiábavaló kísérleteim kudarcát, keserű düh készítette elszántsággal, szinte megszállottan láttam neki, hogy kétségbeesett haragomat izomszakasztó munkába öljem. Enni hoztam a lánynak, karókkal kipárnázott vermeteket ástam, hogy aztán elfedhessem őket, ügyes kis szerkezettel -működtethető, fogazott szájú harapócsapdákat fadarabokból, súlyra megszoruló hurkokat, áldozatukat magasba rántó, sásból font köteleket vettetem ágakon át, köröskörül áthatolhatatlanná téve a Menedéket övező láp még járható részét.

A testem az elmúlt, dolgos munkával végzett hónapok alatt kezdett megemberesedni, szíjas izmok kezdtek dagadozni sápadt bőröm alól, természetben és növésben is szépen gyarapodtam, ám e sok agyafúrt csapdának a felállításában mégsem támaszkodhattam csak a magam erejére. Ekkor döntöttem úgy, hogy a szavaim erejéhez fordulok, és néhány jól irányzott, megválogatott mondattal felderítem, hogy kik rejtőznek a környező mocsarakban velünk együtt. Bűbájom hatása készületlenül ért: szavaimra körökben terjedő hanghullám gerjedt, ami töretlenül áthatolt a tompa természetben, és csak az értelmes, lélekkel rendelkező emberekről verődött vissza visszhang formájában. Így nemcsak azt tudtam, hogy hányan és merre vannak, de azt is, hogy milyen messze, és miféle szellemi állapotban leledzenek éppen.

Amit a hangok alapján kivettem, az nem volt épp kecsegtető. Mindenki, aki életben maradt, az Inuit megtámadó haramiákhoz hasonlóan züllött, földönfutó figura volt. A legtöbben senkinek sem kellő, saját társadalmukból kivetett, elüldözött emberek voltak; szökött bűnözők, gyógyíthatatlan betegek, bolondok, nincstelenek. A legtöbbjükre szabad halált mondtak ki a nemzetségfők, aki érte őket, büntetés nélkül megölhette őket, és mert előtte - igaz, később is - sokaknak voltak kárára, ezért sokan is kívánták halálukat. Másokra tabut mondtak ki, még a saját családtagjaik, egykori barátaik is kötelesek voltak keresztülnézni rajtuk, ha véletlenül összefutottak velük, mintha ott sem lennének. Egy kevesükre, a fertőző betegekre a sámánok tettek delejes billogot, hogyha lakott településhez közelednek, vegyen erőt rajtuk őrző vitustánc. És végül, volt egy pár olyan ember, aki önszántából, saját akaratából vállalta a száműzetést, belefásulván a civilizált emberközösségek kétségbeesésű, hazugságokkal és képmutatással teli világába, és mivel soha nem kötötte őket semmi az emberekhez, könnyű szívvel váltak meg tőlük. Ők egy tisztább, igazabb világ ígéretét látták a másoknak büntetésként járó mocsárban.

Ironikus hát, hogy éppen ezek a száműzöttek, a társadalom által kiselejtezett, életképtelennek nyilvánított senkiházi páriák maradtak egyedül életben az egész elpuhult, önhitt kényelemben élő, haláláig az önámító tespedtség burkába zárkozó népből.

És őket kellett most rávennem, hogy egy seregbe vergődve, minden képességükkel és elszántságukkal egy beteg lány és a méhében hordozott fürtelem segítségére siessenek, és ha kell, az életüket adják értük.

Az első, akit felkerestem, a legtekintélyesebb mocsárlakó, a sámán volt, valami Tugoj táltos. Amikor felkerestem, a vadon egyik legátjárhatatlanabb, legrettentőbb részén élt, egy apró szigeten. A környező vidéken három láb magas, kráni ördögművelővel vegyes ostromverő túskebozót-falakból készült, koncentrikus körökben gyűrűző erődrendszer nehezítette az átjárást, maga a sziget pedig több rétegben a talaj fölé emelkedő növényesáttal volt befedve. És itt nem költői túlzásról van szó, atyám, hanem szó szerint értendő a növényesáttal szó, amelynek növényből álló falain nem nőtt ajtónak vagy ablaknak használható rés, csak ha a gallyakat akaratlagosan mozgatni képes sámán is úgy kívánta. A tövisfalakon belül a sátor hő-, és szélfelfogó falait egyenletesre növesztett páfrányok, bokrok, és cserjék sorai adták - ilyen sorrendben. Beljebb égbenyúló fák rovásírásos hánccsfeiratokkal ékes törzsei szolgáltatották az Egyisten katedrálisaiban látható mellékhajókhoz hasonló beosztású oszlopsorokat, a magasban egybefonódott ágazatú lombkoronáikon hatalmas, a fényhiány ellenére is dús lombzat és frissen maradó levelek, moszatok paplanrétegei fogták fel az esővizet és az egyéb égi áldást - kivéve a szigetméretű sátor közepén álló füstelvezető kéménylyuknál, ami egy, a szárazföld

közepén álló nagyobb tisztás felett nyílt. Ezen a tisztáson állt egyébként a Világfa egyik kisebb - de még így is háznői törzse - rokona is. A váratlan látogatók feltartására az egész lombsátozt át-, meg átszövő, vastag indákkal tekergőző húsevő növények, önerőből mozgó vérszívó polipgyökerek, taposásra harapócsapdaként összezsúpoló emberfogó virágok, barlangokban őshonos folyondárok, és érintésre robbanó óriási pöfetegek lettek rendszeresítve. Őket ezernyi, tudattágításra és mérgezésre egyaránt alkalmas anyagokat szolgáltató, de errefelé nem életképes növény misztikusan életbentartott mintapéldánya egészítette ki. A környéken tucatnyi különböző fajtájú madár rakott fészket egyeseket a húsukért, másokat a tojásukért, megint másokat pusztán kedvtelésből vagy arkán okokból idézett meg a sámán -, a sziget körüli mocsarakban aligátorok rejtőztek a nádszálak között - ezekről csak később tudtam meg, hogy időnként eleven pallóként, a sziget és a szárazföld között átvezető hídként is állnak a tövisvár urának rendelkezésére, ha az úgy kívánja. A biztonsági rendszerhez ezen kívül még ezerféle errefelé megélő rovar és csúszómászó is hozzátartozott, némelyik ezek közül mint például az odúkban éldegélő méhek - jövevénymegállító funkció túl gyakorlati haszonnal is rendelkeztek: hozzátartoztak a változatos étrend kialakítóhoz. A sámán úgy értett valamennyi környéken élő állat nyelvén, hogy mindet rá tudta venni az együttműködésre.

A birtokot és az átkozott vadaskertnek tűnő konstrukciót maga a sámán elfekével vetekedő mágikus hatalma verte bilincsbe és alakította ilyenné, és ő maga volt az, aki immáron százötven-kétszáz éve egyetlen farkasfalka társaságában lakta. Be senki emberfiát nem engedett már vagy százötven éve, és ő maga sem tette ki a lábát magánbirtokából csaknem ugyanennyi ideje. Azt, hogy egyáltalán még él, a drún keresőmágia alkalmazása előtt csak onnan tudtam, hogy a környező pusztákon mindmáig legendák élnek a világtól elzárkózó, remeteként élő öregsámánról, akinek az állatok viszik az élelmet és a híreket a nagyvilágból, és aki valami rejtélyes okokból közel másfél évszázada neheztel a környező vidékeken élő raganokra. Ez utóbbi tényt onnan lehet tudni, hogy mindenkit, aki ügyes-bajos dolgaival megpróbálja tiszteletteljesen felkeresni a táltost, nemhogy segítség és jószerecske, hanem csúnya balsors kezd kisérti hamarost, ezért a végén már hangos szóval és drága áldozatokkal könyörögnek az ősöknek és a mogorva vénember mindent látó szellemének, hogy nézze el meggondolatlan balgaságukat, aminek hatására zaklatni próbálták elszigeteltségében, és hagyja őket a továbbiakban legalább önerőből boldogulni. Ezernyi népmese és rémtörténet járt szájról szájra a raganok közt bátor, halálmegvető hősökről, akik mégis megpróbálták áttörni a sziget túlvilági erők segítségével épített védelmét, és megtörni a sámán magányát, hogy haragjának okára rájöjjenek, valamiképp kiengeszteljék, vagy hogy alkalmasint a tanítványává szegődjenek. Egy történet sem szól azonban arról, hogy valaki sikerrel járt volna. Nagy hiba volt ez, hisz öregsámán nélkül a közelben élő nemzetségek igencsak bajosan tudtak megélni, hiszen a krániak eljöveteleig köztük élő ifjúsámánok egyike sem volt elég tehetséges és hatalmas, hogy minden vesztes elháríthatott volna. Mint erről a falum pusztulása is ékesen tanúskodik. A mi sámánjaink még azelőtt meghaltak, hogy egyáltalán rádöbbenhettek volna, miféle csapás érte őket.

Tehát, mint mondtam, atyám, közel százötven éve egyetlen ember sem volt rá képes, hogy felkeresse otthonában az öregsámánt. Én azonban nem emberi varázserővel rendelkeztem. Hanem khatiffal.

Amikor közeledtem a csudás szigethez, finom, műértő kezek faragta, félig a földbe ásvó csónakhoz hasonló tanúfákra lettem figyelmes, amelyek szabálytalan időközönként, rendszertelenül emelkedtek ki a földből a szigetet határoló vidéken. A kopjafák finoman erezett fája burjánzó növényi ornamentikával díszített faragványokkal volt ékes, mintáiba ősi ragan rovásírásos varázsigéket véstek. Festve soha nem voltak, a rájuk vésett feliratok valahogy mégis sötét fényekkel derengeni tűntek. Egyikőjük sem látszott korhadtnak vagy repedezettnek, nem telepedtek meg fájukban a szűk és az egyéb fatörzslakó rovarok, és általában, az idő vasfogának egyetlen harapásnyomát sem mutatták, pedig némelyikük már legalább kétszáz esztendősen lehetett. Az oszlopok a szigetlakó sámánokat érdemtelenül zaklató, és emiatt élve innen soha nem távozó külvilágiak sírhelyeit jelölték - már amennyiben sírhelynek számít egy olyan földalatti nyugalóhely, amelynek lakója sohasem halt meg igazán.

Tudtam, ha más körülmények között érkeztem volna, valószínűleg soha nem hagyhattam volna el élve én sem a mocsarat. De most csupán néhány, a Fekete Nyelven megfogalmazott, testemet hideg gyengeség hullámokkal végigrázó mondatra volt szükségem, és a máskor oly vendégmarasztaló iszapos föld régi barátként üdvözölt, és zokszó nélkül átengedett számomra szilárdvá vált, amúgy képlékeny felszínén. Nem csimpaszkodtak bokámba maguk a föld felett tekergőző kúszónövények sem, és messze elkerülték testemet a máskor eleven húsról oly

kiéhezetten vetődő ragadozók is. A mocsárlakó madarak, amelyek a sámán parancsára a tövisvárban raktak fészket, a közeledtemre fűrge rajokban felröppentek, és hatalmas rovarfelhőkre emlékeztető sűrűségű kötelékekben szálldostak most fenyegető sebességgel irányomba, hogy mellettem elsuhanva csőreikkel vájják szét a húsomat; csak azért, hogy a következő pillanatban egy szavam hatására megriadt madárkáként libbenjenek félre az utamból. Hasonlóképp kitértek az utamból a haragos aligátorok is, ellenben a szigetet övező mocsaras dagonyán csak úgy tudtam átkelni, ha szavaimmal kettéválasztottam a vizeket, és így a két oldalamon szilárd folyadékfalakként álldogáló tajtékfodrok között száraz lábbal kelhettem át a hirtelen kiszáradt tómederben. A szigetet övező tövisfalakon egy másik szavam vágott rést, eldörrenése után a három láb magas, egyenletes kőfalnak tetsző növényháló egy közel emberszéles csíkban elszáradt és kirepedezett, majd előbb forgáccsá, utóbb porrá omolva szitált a földre. A csaknem egybefüggő növénytőfalal mindezek után már nem volt igazi gondom, habár, ahogy szavaim hatására kétségbeesett sietséggel szétvált előttem, az a furcsa érzésem támadt, hogy értelmes élőlénnel állok szemben.

És már bent is jártam az örök félhomályba burkolódzó, leginkább egy fenyves erdőszakasz lombjai alatti területnek, vagy még inkább egy tömjénfűstös, sötét katedrálisbelsőnek tűnő növénytőfal burkában. Egyes helyeken vékony csíkokban süttött át a lombokon a vérvörös késődelutáni díszekbe öltözött Nap, ezeken a helyeken ezernyi sugárdárda járta át a félhomályban homályos árnyakként mozgolódó haszonnövények és állatok testeit. Másutt a lombok még ennyi rést sem hagytak, itt a rovásírásos hánctörzsványokkal ékes fatörzsszlopokat a lelógó moszatfátylakon átszivárgó haragoszöld derengés vont a túlvilági nimbuszba. A fák törzseinek legteteteje felől érkező kerepelő hangokat oda felkötött, szelek mozgatta gallyak és faágak egymásnak és a törzseknek verődő rúdjai okozták. A földön szétterülő avarszőnyeg halk, sustorgó ropogással adta a birtoklakók tudtára közeledtemet, míg ugyanezt a zizegő rovarok riadt elhallgatással. Mégsem mert senki sem az utamba állni, ahogy a sziget belseje felé, a sötétségbe borult erdőtőfal fatörzsei mögül ködös lidércfényként átszivárgó villódzó zöld lángok, és a lobogásuk ütemére dübörgő tompa dobszó forrása felé vettem az irányt. Rövid haladás után már meg is érkeztem a legendás Tugoj táltos otthonának közepére, a Világfa ágai alatt elterülő nyitott fedelű tisztásra.

Legnagyobb döbbenetemre úgy tűnt, hogy a sámán egyáltalán nincs tudatában a jelenlétemnek. A természetellenes fénnel lobogó máglyányi táborító közelében, térdepelve ült a pusztaság földön, és kifordult, csak fehérjét láttató szemekkel, habzó szájjal vonaglott a kezeiben tartott, vadul püfölt szalagos-csörgős dob hangjaira. Tudtam, látótranszba révedt. A vállamba mélyesztett rúd gyógyító és szerencsehozó hatásán túl egyfajta, a Névadás Szeretésekor megkötött helyhez - a szellemi szülőhelyhez - viszonyított belső iránytűként is viselkedett, valamint kezdetleges búváros detektorként jelezte a környezetünkben munkálkodó rontásokat és áldásokat. Ezért tudtam, a sámán körül most olyan iszonyatos szakrális energiák áramlanak, amelyek elevenen pörkölnének meg mindenkit, aki csak botor módon hozzáér. Bőrből és sásból készült, saját maga varrta, hímzett szent szövegekkel ékes ruhái szintén szalagokkal, csontfaragványokkal, madártollakkal és szőrfonatokkal voltak díszítve; fejére szarvasagancsokkal díszített, eltátott pófájú medvefő csuklyát húzott, melyben még mindig benne lehetett a sisakként használt állatkoponya, s melynek karmos mancsokkal a nyaknál összefogott medvebőr testbundája köpenyként borult a vénemberre. Maga a vénember ezernyi ránc szabdalta, csapzott szakáll és bajusz keretezte, a transztól görcsbe rándult, torz grimaszba feszült arca a medvekoponya szájából meredt a Felsőbb Világokba. Sárga ragadozófogai még éltes kora ellenére is hiánytalanul megvoltak - már amennyire ez a habos nyállal kivert, lucskos, zsíros szakáll mögül látszódott; zavaros kapkodással ide-oda rebbenő tekintetű, sűrű szemöldökkel határolt mandulavágású szemei alá éles szarkalábakat barázdált az idő. Az előtte némán lobogó zöld tűz tej fehér, fullasztó füstködöt eregetett, melyet belélegezve azonnal tudtam, hogy szárított növények égetésével nyert hallucinogén anyagokkal van tele. De a legijesztőbb mégsem a sámán átszellemült, vadállatmaszkhoz hasonló arca volt, hanem a zöld máglya körül békés nyugalommal üldögélő, világító tekintetű farkasok voltak, amelyek a tüzet visszatükröző, majdnem emberi szemeikkel értelmet sugárzó figyelmes kíváncsisággal lesték választott gazdájukat. Ahogy a természetellenes jelenetet néztem a sötétségből, egy pillanatra kirázott a hideg. A maga módján a sámán is éppoly életidegen természetellenes fetelem volt, mint a khatifok.

Ahogy egy fatörzs mellől; az alakomat beborító faárnyékokból figyeltem a jelenetet, hirtelen figyelmeztető morgásra lettem figyelmes a jobb oldalam felől, a mindent elrejtő sötétségből. Odanézve egy vicsorgó,

piszkosfehéren foszforeszkáló bundájú toportyánhímre lettem figyelmes, aki acélkék szemeivel engem vizslatott. Egy pillanatra megfagyott ereimben a vér, és ösztönösen is azt vártam, hogy az állat mindjárt nekem ugrik, legnagyobb megkönnyebbülésemre mégsem történt semmi ilyesmi, ezért a már gondolatban megfogalmazott hatalomszavak gyomrot görcsbe rántó kimondására sem volt szükségem. A farkas, ahelyett, hogy közelebb jött volna hozzám, inkább csak félreérthetetlenül emberi mozdulattal intett nekem a fejével, hogy kövessem. Azzal válasza sem várva megfordult, és elindult a tisztástól egy kicsit távolabbra álló fatörzscsoport irányába.

Én jobb ötlet híján követtem, és kisvártatva egy dombszerű képződmény oldalában nyíló odúhoz lettem vezetve általa. Az odú kerek szájánál mozgolódó gyökerek vártak arra, hogy elkapjanak és összeroppantsanak minden illetéktelenül behatolni szándékozó idegent, mellette a domboldal fekete földkupacában megsárgult farkascsontvázak gyökérkacsokba szorult, félig elásottnak, vagy inkább földberántottnak tűnő sziluettjei rémlettek. Én mégis csak egy szót szóltam, és a barátságtalan bejárat meghunyászkodva kettényílt előttem, és beengedett a dombocska üreges belsejébe berendezett kör alaprajzú, nem túl magas tetejű kuckóba. Ahol egy növényi rostokból font gyékényekkel és nemezzsönyegekkel kivackolt, lakályos kis menedékre találtam, közepén egy kövekkel körberakott tűzhellyel, melynek melegen pattogó tüzén egy ragulevessel teli bogrács fortyogott vidáman. A falakat körben különféle szárított növények, agyagedények, pattintott-kő eszközök és házi öntésű rézből készült szerszámok, valamint sózott húsok és állatbőrök takarták. Láttam néhány igazán ősinék tűnő fegyvert is, mint például egy szekercét, egy visszacsapó íjjal és vesszeivel teli tegezt, valamint egy szigonyt. A meghitt kis lakóhelynek megörülve rögtön kényelembe helyeztem magam, és egy puha szőnyegre ülve türelmesen váraкоztam arra, hogy a sámán megunja örökkévalóságig elhúzott transztáncos rítusát, és végre fogadni tudjon. Mivel azonban ez a pillanat csak nem akart egyhamar megjönni, és lassan már órák óta váraкоztam hiábavalóan, kezdtem megunni a hiábavaló vesztegelést, ezért újdonsült éhségemet is csillapítva levettem a bográcsot a tűzről, és egy fonott kosárvázú, de agyagból égetett kis hőszigetelő tálacsát, meg a hozzá tartozó öblös fakanalat előkeresve szedtem magamnak a főzeléksűrű levesből, majd nyugodtan falatozni kezdtem.

- Ki mondta neked, hogy otthon érezheted, vagy hogy nyugodt szívvel kiszolgálhatod magadat? - csattant az odúbejárat irányából a rekedt, mégis határozott hang.

- A tény, hogy sikerült véghezvinnem mindazt, ami mindezidáig egyetlen anyaszülte lénynek sem sikerült. Hogy sikerült ép irhával, egyetlen karcolás nélkül betennem ide a lábam, Öregapám, minden bűbájos mesterkedésed ellenére is. A tény, hogy hatalmamban áll legyőznöm téged.

Ebben a feltevésemben eddigre igazán bizonyos voltam. Bár az évszázados varázstapasztalat és a kitanultság a sámán mellett szólt, én idefelé jövet mégis annyira könnyedén átsétáltam a legendákból ismert halálos csapdákon, hogy tudtam: a drúnok által adományozott hatalmam még ilyen gyenge, kezdetleges formában is felette áll az övének.

- Milyen volt a Szellemek Ösvényére lépni, Öregapám? - kérdeztem a hagyományoknak megfelelő formulában, hogy előbbi szavaim élet tiszteletteljes udvariassággal vegyem el.

- Öregapád a rosseb! - mordult rám a hagyományos válasza fittyet hányva a sámán - Mi közöd neked ahhoz, hogy mit csinálók a rítusaim alatt? Azt hiszed tán, csupán azért, mert idetoltad a képed, már rögtön dirigálhatsz is nekem?

- Nem Öregapám, nem hittem semmi ilyesmit. Kérésekkel és kérdésekkel jöttem csupán hozzád, bízva abban, hogy a végtelen bölcsességed megoldást szolgáltat kínzó kételyeimre - hajtottam tiszteletteljesen fejet az öreg előtt.

A sámán egy pillanatig elképedt arckifejezéssel nézett rám, aztán hitetlenül fujtatott, és lemondóan megcsóválta a fejét. A bal szeme barna, a jobb oldali piszkossárga volt.

- Bolond vagy te, édes fiam, ha minden badarságot elhiszel, amit az öregebbek mondanak neked.

Én sem bölcs, sem nagytudású nem vagyok, csupán egy mogorva, az életbe belefáradt vénember, aki valahogy sikeresen megúsza, hogy a mindenkit lóvá tevő sors bármit is nyújtson neki. Soha nem ismertem igazi családot, dolgos életet, csupán azt tanultam meg, hogyan állíthatom a szellemeket a szolgálatomba, hogy azok végezzék el helyettem a mindennapok ügyes-bajos dolgait. Akik idáig elzarándokolnak, azok általában akarnak tőlem valamit, és ez általában a hatalmammal áll kapcsolatban, de amúgy félnek és irtóznak tőlem.

Számukra én csak egy mosdatlan, bűdös és mocskos, rigolyás vénember vagyok, aki az élete nagy részét állatok és víziókeltő párlatok társaságában tölti, és érdekesség és csupán annyi van a személyiségében, amennyi éppen elég, hogy az oktondi vadak és a növények látszólag érdeklődve meghallgassák, ha magában morog. Szeretöm is csak egy akadt az életemben, egy nőstény vérfarkas, aki veszettségében elpusztította magát a rohamai egyikének ideje alatt, még vagy nyolcvan esztendeje. És te engem nevezel nagytudású és bölcs tanácsadónak? Hisz még azokhoz a mindennapi dolgokhoz sem konyítok, amelyekkel egy magadfajta lurkó könnyedén megbarátkozik! - rázta haragosan a fejét az öregsámán, és azzal maga is leült egy gyékényszőnyegre, és sárga, gombás körmű ujjával egy fakanálért nyúlva belefogott, hogy maga is nekilásson a már kihűlőfélben levő ragunak. Úgy tűnt, a továbbiakban tudomást sem vesz rólam.

En egy ideig türelmesen vártam, hátha mégis rákérdez, mi járatban vagyok errefelé, de mivel ez hosszú, hangos szürcsöléssel teli percek után sem történt meg, kezdtem úgy látni, mégiscsak rajtam van a kezdeményezés sora.

- Osztán tudsz-e róla, Öregapám, hogy mi folyik a mocsáron túli földeken mostanság? - tettem fel a velős kérdést.

Az öreg bosszankodva felnézett rám félig sárga, félig barna tekintetével haragosan összeráncolt szemöldöke alól. Már amúgy is mocskos szakállán vastag cseppekben folyt végig a zsír.

- Miért, te talán tudod? Hisz már vagy egy fél éve nem mozdultál ki a gruthi lápból! - szögezte le a tényt, ezzel egy csapásra elosztatva kétségemet mágikus szaktudásával kapcsolatban. Megnyugodva folytattam a beszélgetést, tudván, hogy jó helyre jöttem. Az öreg szeme még mindig mindent lát a nagyvilágban.

- Tehát akkor arról is tudsz, hogy a khatifok előzőnlötték a földjeinket, és most egyikőjük arra készül, hogy ártalmára legyen egy népünkbeli való leánynak. Öregapám, te vagy a nép felkent sámánja, nemzetségeink misztikus őrzője, gyermekkorodtól fogva arra neveltek és tanítottak, hogy vajákos hatalmaddal a rászorulóknak segítségére legyél, és közvetítsd kéréseinket a szellemek világához. Ugyan a legendák szerint elzárkóztál tőlünk párszáz esztendeje, de úgy látom, még mindig figyelemmel kíséred titkon a népünk sorsát, és talán rejtve befolyásolod végzetünket, ha ilyen járatos vagy a jelen mindennapok világában. Tudom, hogy ha tiszteletteljesen megkérek, segíteni fogsz nekem.

Tugoj táltos továbbra is szűrős szemmel nézett rám.

- Te komolyan azt hiszed, hogy csak azért kísérem figyelemmel a naprakész állapotokat, mert akárcsak egy cseppet is érdekel a sorsotok? Hát nagyon tévedsz! Azért vagyok kénytelen mind a mai napig figyelgetni a külvilágban történő eseményeket, mert tudom, hogy tőletek, ha csak rajtatok múlik, soha nem lennétek nyugtot. Mindig idetolnátok a képeteket, ha valami olyan gondotok, bajotok van, amiből szerintetek nem tudtok egyedül kilábalni, aztán még ti lennétek megsértődve, ha érdektelenségre hivatkozva elzavarnálak titeket, és csak az ősök tudják, miféle aljas fondorlatokra, áskálódásra lennétek képesek ellenem. Csak addig vagyok biztonságban tőletek, amíg féltek tőlem, és ezért nem mertek nekem támadni. Ahhoz azonban, hogy ezt a félelmen alapuló tiszteletet kivívjam köztetek, sajnos előbb ilyen kényszerű óvintézkedéseket vagyok kénytelen tenni. Nálatok még a remetének is hatalmasnak és befolyásosnak kell lennie, hogy megválthassa a nyugalma tőletek. Mert azt hiszitek, pusztán azért, mert annyian vagytok, mint egy kiéhezett toportyánfalka, máris jogotokban áll dirigálni mindenkinek, hogy miként is kellene vezetnie az életét. Felfordul a gyomrom a ti úgynevezett „civilizált” világotoktól. Őszintén szólva még örültem is, hogy a khatifok elsöpörtek benneteket, így legalább nem lesz veletek többé semmi gond, és az életemben először egy kicsit zavartalanul maradhatok a ti állandó, nyüzsgő zajongásotoktól.

Hitetlenkedve meredtem a zsörtölődő öregemberre, soha nem hittem volna, hogy egy sámán szájából valaha ilyen szavakat hallhatok.

- Mit vétettünk hát ellened, Öregapám, hogy ennyire meggyűlöltél minket? Mi miatt haragszol reánk annyira, hogy inkább szívesebben látnál minden ragant rúttal elpusztulva?

Tugoj táltos szája egy pillanatra haragos viccsorba torzult, ezzel ismét láttatni engedve a pizskossárga ragadozófogakat. Felemás szemei haragosan villogtak.

- Még kérdezed? Kirekesztettetek a saját közösségektől, csak azért, hogy a szellemek síkján szolgáljak nektek, folyton zaklattok, hogy helyettetek dolgozzak, aztán hálából sem köszönetet, sem szeretetet nem kaptam soha senkitől a fajtátokból. Én számotokra csak az a rút és félelmetes öregember vagyok a mocsárból,

aki kivívta önmagának a Toportyán-szigeten való élés jogát, és vele az öregsámáni címet, de még ezzel együtt sem tiszteltek engem annyira, hogy törődjetelek velem. Mielőtt elzárkóztam tőletek, folyton csak hozzám járt mindenki a problémáival, folyton csak azon dolgoztam, hogy nektek jobbat tegyek a világot, és mit kaptam cserébe? Semmit! Amikor egyszer, egyetlen-számán kivételesen nekem lett volna szükségem segítségre, csak gúnyosan kinevettetek, és könnyelműen magamra hagytatok. Hisz azt elvárjátok, hogy én legyek a ti legvégső támaszotok, de azt már nem, hogy ez a támasz kivételesen rátok legyen utalva fejezte be kifakadását az öregember, és mondandóját alátámasztva megvetően kiköpött egyszer maga mellé a földre, majd visszafordult a bográcsához.

Én csak elgondolkodva figyeltem, amint továbbra is magában zsörtölődve, halkan az orra alá motyogva piszmog a kanállal, és ismét levegőnek vesz engem. Azon törtem a fejem, hogyan vehetném rá mégis arra, hogy segítsen. Végül rájöttem, itt nem észérvekkel, hanem emberséggel kell diadalmaskodnom, Inui példáját követve.

- Mi volt az, amiben a mi segítségünkre lett volna szükséged? Mi volt az, amiben nem támogattunk téged?

A számán csak szúrós tekintettel meredt egyenesen maga elé, szándékosan kerülve a tekintetemet, hangosan csámcsogva rácsálta az épp szájába került falatokat, és közben valahol a múltban járhatott. Nem válaszolt.

- Hogy akarhatod, hogy segítsünk rajtad, ha nem mondd el, mi a bajod? - faggattam továbbra is kitartóan az öreget, mert éreztem, jó nyomon vagyok. - Aztán meg panaszkodsz, hogy nem figyelünk rád eléggé? De hát hiába is figyelnék, hisz úgysem lehet egy szót sem kihúzni belőled! Most itt a lehetőség! Mondd el, mi nyomja a szívedet!

A számán tekintete egy időre elrévedt, mint egy olyan emberé, aki olyasféle dolgokra figyel, amelyek valaha rég, valaha messze estek meg. Aztán annyira halkan, hogy szinte alig értettem szavát, megszólalt.

- Valaha, mielőtt öregsámán lettem volna, én is csak egy ember voltam, mint mindenki más. S mint az emberek legtöbbszörének, nekem is volt családom. Volt egy csepp kishúgom, egy későn született leányka, aki nálam húsz évvel fiatalabb volt. Beteges, vézna, zárkózott kisleány volt, de igazi fényt hozott az életünkbe. Mindig megmosolyogtatta az embert, mindig annyira kellett vigyázni a törékeny kis vonásaira, hogy az ember érezhette, valakinek a világnál is jobban szüksége van rá.

Itt elhallgatott. A szemeibe fájdalmas üresség költözött. Egy percig némán vártam, hogy folytassa, de miután nem tette, magam kérdeztem bele.

- Mi történt vele? A húgoddal? - nógattam.

A számán ráncos, összeaszott arca most egészen vénnek tűnt. Mintha magánál az időnél is öregebb lett volna.

- Akkortájt, amikor én megkaptam az öregsámáni címet, a húgom talált magának valakit, aki feleségül vette. Rettentően boldog volt, hogy valaki éppen őt, a mindig beteges, egyszerű kis asszonykát választotta élete párjává. És hamarosan meg is hálálta ezt a szeretetet egy gyermekkel, akit a férjének hordott ki. Soha nem is láttam még nálánál boldogabb embert, amikor azokban az időkben láttam, míg terhes volt. Úgy érezte, végre neki is van célja az életben, valami, ami értelmet ad a létezésének. Jó feleség és odaadó anya akart lenni. Már azt tervezte, miként fogja majd valamikor ő maga is az esküvői szertartáshoz kísérni a gyerekeit. De ez soha nem következett be.

Megint elhallgatott. És meg mernék esküdni rá, atyám, akkor és ott könnyek csillogását láttam a táltos szemeiben.

- Tudtam, milyen gyengécske asszony, ezért erősítő főzeteket és gyógyteákat itattam vele, hogy elbírja a szervezete a gyerek kihordását. Mégis mindig rimázkodott, hogyha netán történne vele valami, vigyázzak a gyerekére, és ne hagyjam, hogy bármi baja essék. Én mindent elkövettem érte, gyógyító erejű rítusokat tanultam és készültem, hogy a gyermekszülő ágynál mellette állhassak, és szükség esetén a segítségére siethessek vajákos hatalmammal. De sajnos ez sem volt elég. Egyszer épp egy szomszédos, a mocsár átellenes pontján emelkedő faluba szólított a kötelesség, amikor idő előtt megindult a vajúadás. Hiába szaladt lélekszakadva a futár, már nem érhetett el engem időben, s a húgom nélkül, egy egyszerű bábaasszony segítségével vágott bele a szülésbe. A gyerek, egy aprócska, sírástól vörös fejű kisleány megszületésekor azonban valami elpattanhatott benne, mert elkezdett vérezni, és onnantól fogva egyre csak ömlött belőle a vér, megállíthatatlanul. Aznap hajnalra a húgom meg is halt. S mivel a szokásjog szerint ilyenkor az apának az

újszülött csecsemőt is meg kell ölnie, hát a férj e nehéz szívvel bár, de kötelességtudóan megtette ezt. Majd dolga végeztével felvágta a saját ereit, és ezzel végleg magvát szakította a vérvonalnak.

Itt egy időre megint elhallgatott. Nehezen találta meg a szavakat a mondanivalója befejezéséhez.

- Én csak aznap estére értem haza. Csak álltam némán és döbbsen ott a ház előtt, és tehetetlenül hallgattam az odasereglett embereket, amikor izgatott kedélyességgel elmesélték, hogy mi történt a rokonaimmal. Mintha valami regős balladát ecsetelnének, úgy mesélték szinte bizarr élvezettel a tragédiát. Mintha nem is élő, érző emberekről szólna az elbeszélés, hanem arctalan pletykafigurákról. Mérhetsen önvéddal vettem tudomásul, hogy mindez nem történt volna meg, ha időben ott vagyok velük. Először nem is akartam elhinni, ami történt. Hiszen csak alig egy pár napja voltam oda, mert a szomszédos faluban a birkákat megtámadta egy rejtélyes kórság, amit egy mocsárféreg csípése terjesztett. Egy egyszerű kergebirkakór! Ezért kellett nekik meghalniuk. Azt hittem, mentem meghasad a szívem. Azt hittem, menten megőrülök. Nem tudtam elhinni, hogy ilyen értelmetlenül ért véget mindhármuk élete! Ha legalább a gyerek életben maradhatott volna, és én vigyázhattam volna rá, mint ahogyan azt megígértem az anyjának! De hát az örült tradíciók miatt neki is meg kellett halnia!

Tugoj táltos a mondanóját már valósággal üvöltve fejezte be. Az arcán kimondhatatlan indulatok viharzottak, az izmai rángatóztak, vonásai másodpercenként különféle görcsös grimaszokba rándultak, és egész testében remegett. Hirtelen valóban elkezdtem félni tőle, ahogy ilyen állapotban láttam, azt hittem, menten szétveti valami belülről fakadó természetfeletti feszültség. Pedig még nem fejezte be a mondanivalóját. És ezúttal beszéd közben hevesen hadonászott.

- Én csak annyit akartam, hogy beszélhessek valakivel erről! Annyit akartam, hogy legalább egyvalaki, egyetlenegy ember ráérjen és meghallgasson engem, hogy valaki vegye a fáradságot és megértse, miért vádolom magam, miért okoz nekem ilyen iszonyatos fájdalmat a dolog! De senki nem ért rá! Elkezdtem körbejárni azokat az embereket, akik egykor eljöttek hozzám segítségért, akiknek megoldottam valami ügyesbajos dolgát korábban, amikor olyan nagy szükségük volt rá, és akiket ezért a barátaimnak hittem. De tudod, mit válaszoltak? „Majd beszéljünk egy kicsit később, most van itt a szántás ideje, hajtani kell az ekét, vagy kiesünk a határidőből!”, „Most kell kimosni és kitergetni a dagasztott ruhákat, mert utána beborul az idő, és nem fognak megszáradni! Nem tud ez várni?”, „Most kell megfőzni a vacsorát, mert utána fáradtan hazajön a munkából az uram, és ha nem talál idejében étet, megnézhetem magam! Kiverné a lelket is belőlem! Sajnos nincs időm mások baját meghallgatni, van nekem magamnak is elég bajom!”, „Most kell megnyírnia birkákat, mert utána a jövő héten vásárba kell őket hajtani, és akkor már nem lehet ilyesmivel foglalkozni!” Érted? A birkák miatt nem értek rá velem beszélni! Azok miatt a birkák miatt, amikért a húgomnak és a családjának meg kellett halnia! - a sámán vad dühöngése közepette felborította a mostanra kihűlt raguval teli bográcsot, ami hangos csörömpöléssel a földre esett. A szétfolyó étel hatalmas pocsolókba gyűlt a szőnyegeken, mocskos foltokat hagyva mindenben. Ez némileg lehiggasztotta a táltos kedélyállapotát, de a korábbi veszett düh helyébe most egyszerű, hideg gyűlölet költözött.

- Aznap este bennem is meghalt valami. Aznap este megfogadtam: soha többé nem segítek senkinek sem a raganok közül; soha nem leszek javára azoknak a szívtelen embereknek, akik miatt meghalt a húgom, és akik cserébe még csak egy pár órát sem tudtak szánni rá, hogy végighallgassanak, hogy meggyónhassam valakinek a bűnömét. Ha nekik a birkáik fontosabbak, hát akkor éljenek együtt a birkáikkal! Visszatértem a mocsárba, és ettől kezdve senkit sem engedtem be a Toportyánszigetre. Ha valaki nem volt elég okos, hogy magától eltakarodjon, és konokul továbbra is megpróbált zaklatni engem, akkor azt megátkoztam vagy halálra sújtottam. A nemzetségfők és a kissámánok egy pár évvel az elzárkózásom után megpróbálták megostromolni ezt a helyet, és erőszakkal kirángatni belőle, de a tetemeik azóta is itt várakoznak a tanúfák alatt arra, hogy szólítsam őket. És azóta a nap óta egyetlen öregsamán sem őrzi a népet. Ezért pusztulhattak el a te drágalátos falvaid a khatif invázió alatt, mert senki nem készítette fel őket rá. Mert eltaszították maguktól az egyetlen segítő kezét, amelyik megvédhette volna őket. Mert nem állták ki az emberség vizsgáját. Maguknak ásták meg a sírjukat!

Egy ideig jéghideg gyűlölettől izzó tekintettel méregetett, majd visszafordult a figyelme a bocskorát is átázató kiborult étel felé, és magában átkozódva elkezdte feltakarítani annak maradványait. Én egy ideig némán merengtem a szavain, megértve, micsoda kint is jelenthetett számára a százvalahány évig elhúzódó magány. Látnod, atyám, ezért ilyen lényeges és tiszteletreméltó a te elszántságod, amivel meghallgatod a magamhoz hasonló nyomorultak sirámain és gyónásait. A pusztá hallgatásod, az üres, értelmetlennek tetsző

szavak is elegendőek lehetnek, hogy megmentsek életek ezreit a pusztulástól. Hisz a raganok azért haltak ki a Fekete Országúton, mert nem hallgatták meg egyetlen ember együttérzésért könyörgő szavait. Ezért nem közvetítette senki az ősök szavait. Ezért pusztult el mindenki. Pusztán néhány szón múlt a különbség élet és halál között! Próbáltam megérteni, mit is jelentett mindez, a sámán régóta esedékes vallomása rám nézve. Úgy tűnt, burkolt fenyegetést kaptam, figyelmeztetést, hogy ha nem takarodok el, magam is úgy járhatok, mint a tanúfák alatti üregek lakói. De ekkor Inuira gondoltam, aki egyedül, védtelenül várakozik rám valahol a mocsárban.

- Öregapám, látod, én meghallgattalak. Most mégis elpusztítanál engem is?

A sámán megvetően végignézett rajtam.

- Ez a te hallgatásod csak olyan, mint sírja a virág! Akkor kellett volna ott lennie valakinek, amikor szükség lett volna rá. Amikor a húgomnak szüksége lett volna rá.

Hirtelen vakmerő ötletem támadt, ahogyan heves sietséggel érveként kapkodva folytattam a sámán meggyőzését.

- Látod, Öregapám, én is erről beszélek. Arról, hogy akkor kell segedelmére lenni valakinek, amikor annak a legnagyobb szüksége lenne rá, mert utána már késő. És most nekem lenne segítségre szükségem, hogy megvéddhessek egy magatehetetlen, önmagára vigyázni képtelen leányt és a még meg sem született gyermekét egy khatif haragjától. Egy olyan terhes lányt, mint amilyen a te húgocskád volt, amikor meghalt. És neked lenne szíved magára hagyni őt? Mit szólna hát akkor ehhez a húgod? Hogy te, Öregapám, rá hivatkozva cserbenhagytál valakit, aki hozzá hasonlóan bajban volt? Aki számára te jelentheted a legvégső reménységet?

A vénember nem szólt semmit, csak idétlenül grimaszolgatott, ide-oda mozgatva, meg-megfeszítve az állkapcsát, közben vívódó tekintettel meredt maga elé. Éreztem, jó nyomon járok.

- Jöjj hát velem, Öregapám! Ideje megbocsátanod önmagadnak, ideje, hogy véget érjen az önként vállalt száműzetésed. Ideje eltemetni a halottakat, és újra élni. Jöjj velem! Talán a tekintélyed egymagában elegendő lesz ahhoz, hogy az ügyem mellé állíthassam a lápvidék bujdosóit, és sereget kovácsoljak belőlük a fenevad megfékezésére. Jöjj velem, hisz ugyan mit veszíthetnél?

Tugoj táltos fáradtan, öregén nézett rám, tekintetéből most annyi keserűség és lemondás sütött, hogy szinte megsajnáltam. Annak ellenére, hogy ő hagyta veszni a népemet pár hónapja.

- Hogy mit veszíthetek? Az önbecsülésemet. A nyugalمامat. A lelki békét, amelyet az a tudat okozott, hogy hittem, helyesen cselekedek, amikor egy hálátlan, önző sokaságot magára hagytam végórájában. Komolyan azt akarod, hogy most mindezt feladjam, csupán azért, mert te meghallgattál? Figyelmesen álltam a tekintetét.

- Igen. Ezt szeretném. Hisz akkor talán soha többé nem kellene egyedül lenned, és gyötörnöd magad. Hisz akkor talán végre meg tudnál szabadulni a gyötrő önvádtól. Hisz a lelked mélyén te is ezt akarod. Szeretném, hogy legyen valaki, aki megbocsát neked, ha már a húgod maga ezt nem tehette meg. Hogy végre valaki áttörje a magányod mindentől elszigetelő burkát.

A sámán egy ideig még töprengve állta a tekintetemet, azon vívódva, mit is válaszoljon. Aztán mégis megszólalt.

- Legyen hát! Veled megyek.

Ezzel megnyertem legelső, és legfontosabb hívét az ügyemnek. A többi ehhez képest már könnyen ment.

Másodiknak az Inuit egykor megtámadó haramiákat kerestem fel, újfent bizonyítva előttük a hatalmam. Azok, a legutóbbi találkozás eredményétől, harmadik társuk szörnyethalásától már eleve rémülten, s most hatalomszavaimat látva, lélekben megtörve meghunyászkodtak, és igen hamar a szolgálatomba álltak. Ezek után már a többi, haramiákból, rablókból, gyilkosokból, betegekből, bolondokból álló sokaság összehívása és egységbe kovácsolása már nem is tűnt olyan nehézkesnek. Volt, akit a lelkiismeretére hivatkozva, vad érvelésekkel, agitációkkal nyertem meg az ügyemnek, és volt, akit fenyegetésekkel, zsarolással kényszerítettem együttműködésre. Jöttek mindenfelől a kitaláltok, a hazátlanná vált sorsüldözöttek a lápból, jöttek az élők; és a sámánnak hála jöttek a tanúfák alatt pihenő halottak is. Jöttek a farkasok, az aligátorok és a mocsarak madarai is, és népes rovarfelhők rajzottak az égen.

Végre az immáron népessé duzzadó seregem segítségével készülődtem a khatif fogadására. Embereim segítségével hatalmas fatuskókat húztunk fel kötélen a fatörzsekre, hogy a közjük lépő óvatlanokat két oldalról lezúdulva összeroppantsák. Kezdetleges, farönkökből és fonott vesszőfalakból készített palánkokat emeltünk, amelyeket aztán a sámán által hozott ördögmórával és a tövisbokrokkal erősítettünk meg. Köveket hordtunk össze, hogy mesterséges - pillanatok alatt leomlasztható - vízdagasztó gátakat húzzunk fel a környező víztestek szájára, ezzel kívánságra elborítható ártereket hoztunk létre. Érintésre robbanó óriáspöfetegeket növesztettünk a stratégiailag meghatározott pontokon. Még több harapócsapdát állítottunk, vassúlyomokat szórtunk szét, hurkokat feszítettünk ki, és karóval kipárnázott vermeket ástunk. És még ezernyi hasonló furfangos csapdát állítottunk az álmaimban egyre többször jelentkező Fekete Lovasnak.

Azok az éjszakai álmok is egyre iszonytatóbakká váltak.

Az egyik éjjel azt álmodtam, hogy álmodom. Álmaim álmában a nyugati havasok zord sziklabércei között vágattam, valahol Krán Külső Tartományában. Küldetésben jártam, a törzsem által kirótt feladatot hajtottam végre éppen, s ellenséges birtokon vágtam keresztül pokoli ménem hátán, mint a meginduló pusztító seregek előfutára. Mindenünnen veszélyt sejtő érzékeim természetellenesen kiélesedtek a rettegéstől, s éberségem pattanásig feszült idegállapotba hergelt. Minden árnyékban, minden szélsuhogásban ellenséget láttam, minden sziklahaj lat az életemre tört. Úgy hittem, minden támadást felkészülten várhatok, hisz létezésem kezdetei óta szüntelen harc volt az életem, és eddig még képességeim sosem hagytak cserben. Mégis abból az irányból érkezett a halálos csapás, ahonnan a legkevésbé vártam. Éreztem, amint zsigereimet váratlanul egy iszonyatos görcs rántja össze, és a kín letaglóz engem, ezért gyötrelmemben lezuhanok a lovamról. Együtt éreztem a khatiffal az ereimben lángra gyúló lázas fájdalmat, azt a kimondhatatlan, örlődő szenvedést, ami kiszorította a szuszt a tüdőmből, és mozgásképtelen bénultságra kárhoztatott valahol egy keskeny hágó kopár sziklasírrá szűkülő falai közt. Éreztem az elmémbe hasító reszelős élő agóniát, amely tehetetlenül remegő hústömeggé gyalázta szentélyként tisztelt testemet. A testet, amelyet születése óta elviselhetetlen indulatok és energiák feszítettek belülről. És éreztem, amint a khatif haldoklik.

Aztán éreztem, amint öntudatlan, az élethez már csak megszokásból ragaszkodó elméjét megtöltik egy harmadik személy gondolatai és emlékei. Egy másik khatifot láttam, éppoly hatalmasat és retteneteset; mint ő, de valahogy már megfáradtabbat, éltesebbet. Ez a másik khatif már nem volt képes oly büszkén és magabiztosan megbirkózni az élet nyújtotta sziklakemény kihívásokkal, mint fiatalabb társai, és érezte, nincs már messze a nap, amikor hibázni fog. Hibázni pedig Kránban annyit jelent, mint meghalni - vagy még rosszabbat. A Leghatalmasabb Úr csak a legerősebbeket jogosítja fel az életre, gyengének lenni, vagy a követelményeknek éppen csak megfelelni főbenjáró vétségnek számít. Hisz a Kosfejes Úr csak a Kiemelkedetteket tartja méltónak a létezést jelentő üdvösségre, és aki nem tör a társai fölötti hatalomra minden létező eszközzel; aki nem próbál meg szüntelen az önmaga teremtetten ellenségek fölébe kerekedni, az nem is próbál meg kiemelkedni, azaz többé válni önmagánál. Kránban az erkölcs fogalma az önmagát igazoló hatalmat takarja, a jogot, hogy az erős azt tehet a gyengébbel, amit csak kényében-kedvében kíván. Ezért válhatott Krán a halott istenek és a kipusztult fajok legutolsó, legszívósabb, a létezéshez legmakacsabbul ragaszkodó példányainak gyűjtőhelyévé. A földi pokollá, amelyet szörnyeteg urai szándékosan formáltak a saját hasonlatosságukra.

Ilyen, az élethez makacsul ragaszkodó förmedvény volt a vén, de még mindig szilaj khatif is. Tudta, ha hamarosan el nem hullik valami pusztító háborúban, saját társai fogják rituális keretek között kivégezni, hogy húsát elfogyasztva ismét erősítsék a faj nemzedékről nemzedékre apadó misztikus erejét. Nem hibáztatta őket, hisz helyükben maga sem tett volna másképp. Egy lánc csak annyira erős, mint a leggyengébb láncszeme, és nincs már messze az idő, amikor a leggyengébb láncszem ő maga lesz. Ő maga is részt vett fiatalon számtalan hasonlóan kitelt idejű harcos tiszteletére rendezett dicsőség-toron, hisz a törzs minden halottjának földi maradványait a még nemzés előtt álló fiatalok kapják meg, hogy az elfogyasztott Fekete Lélek erőt fakasszon az ágyékukban érlelődő sarjak húzában és velejében. De a vén khatif többé nem vehetett részt ilyen torokon, hisz már rég túljutott azon az életkoron, amikor még utódot nemezhetett. A maga idejében nemzett ivadékokat ő is, nem is egyszer, de az már régen volt, hihetetlenül régen. A hatalmi gyilkosságok rendszerében neki már csak az áldozat szerepe juthatott. Úgy döntött hát, hogy méltóságát és büszkeségét csak úgy őrizheti meg, ha egy legendákba illő hőstettel maga állít emléket önmagának, és ezzel egyszersmind törzse tekintélyét és

hatalmát is megnöveli valamelyest. Eljött az idő, hogy vérgőzös álmai beteljesítésével újjáteremtse önmagát. A saját ágyékából fakadt sarjakon keresztül.

Hihetetlen vállalkozásra szánta el hát magát. Egymagában, törzstagjai segítségével és tudta nélkül vágott neki az útnak, ami a Külső Tartományok még éppen csak elviselhető életkörülményű vidékeiről a Tiltott Határon túli Belső Tartományok életidegen bugyraiba vezetett. Lopva, sebtében elsuhanva vágott át tucatnyi Birodalmi-, Szövetséges-, és Szabad Tartományon, ezernyi egymással is szüntelen harcban álló nép, klán és faj szállásterületének számító vidéken. Tudod, atyám, a legtöbb külvilági úgy hiszi, hogy az Örök Ország egy területileg összefüggő, egységes vidék. De ez tévedés, mert Krán jobban hasonlít valamiféle hatalmas élő organizmusra, mint amilyeneket a titkos alkimista laborjaimban vizsgálgattam okuláre lencséje alatt, mielőtt bűnös életembe bele nem szolt a végzet. Az egyes tartományok olyanok az Ország-állat testében, mint a sejtek, míg közöttük egy-egy kihalt, életre alkalmatlan háborús ütközősáv a sejtfal. Ezekben a kihalt mezsgyékben vonulnak fel az egymással szüntelen hadban álló tartományi seregek, valahányszor úgy érzik, ismét megszárolniuk kell egymást a Kosfejes Úr nagyobb dicsőségére. És a Kránnak nevezett borzalmas élőlényben minden sejtek közül a legrettenetesebbek a világ testén fekélyes sebhelyként burjánzó Tiltott Tartományok, ahol a korok hajnalán a Fekete Hold becsapódásakor Hasadék szakadt a világokat elválasztó határfalakon. Ezen Tiltott Tartományok egyike volt Sramsass-Daqqín, a Fekete Kút. A feneketlen szakadék, mely a mítoszok homályába rejtőző, szunnyadó ősaquir, a Könnytelen Öreg hazája. A kiismerhetetlen és feltételezhetően mindenható Mérhetetlenül Vénséges

Nagyúré, akinek létét a korok hajnala óta mindössze az bizonyítja, hogy nemes vérrel hígítja fel mindazok leszármazottjainak véré, akik a tiszteletére belevetik magukat a mélységbe.

Ide tartott hát az elszánt öreg khatif, a mi khatifunk atyja, és útja során számtalan ütközetben és párharcban, ezernyi cselvetésben és ravasz intrikában bizonyíthatta, hogy a koros khatif nem azonos a hitvány khatiffal. Olyan akadályokon kellett átvágnia, ahol mindenki más elbukott volna; olyan réseket talált meg ellenségeinek védelmén egymagában, amelyeket egy egész törzs sohasem láthatott volna meg. Egymással farkasszemet néző Birodalmi Légiók és Szabad Rendek felvigyázó tekintete mellett haladt el; különféle hatalmi formációk egymást keresztező kusza érdekeinek ütközési pontjait használta ki, hogy a konfliktusok zavaros forgatagában szabad átvonulást nyerjen egyik vagy másik féltől; kíméletlen, egymással marakodó titánok mindent eltaposó óriási lábai alatt bújta át. Olyan dolgoknak volt szemtanúja, amelyek egy nálánál kevesebb lényt rögvest hagymázás örületbe kergettek volna, de ő csak rendíthetetlen elégtétellel vette szemügyre őket, mint újabb bizonyítékait a Leghatalmasabb Úr végtelen bölcsességének. Assahúrban izzó rúnákkal ékes monolitok árnyékában vonult el, míg körülötte országnyi méretű, még a történelem előtt lezuhant Égi Hajók ősi csontvázgerincei emelkedtek az egekbe, mint valami gigászi, Merkabák használta állattemető tetemei. Ubar Uledben végtelen rozsdavörös sziklasivatagok kengőzős párlataiban kószált, s éhségét Káosz-Samambrag fertőszentélyeiben tenyésző ázalagok húásával csillapította. Ijjakasszanban lobogó haját vulkánok fortyogó katlanjai világították meg, míg őt magát lángtestű örökgyermek hívogatták játszani. Har Huddathban fagyott jégsipkákkal fedett vad hegyormokon élőmlő gleccserek hátára kapaszkodott fel; Koroviában fenségesen zord, méregzöld fenyvesek éjszakában magasló törzsei között vágatott, miközben fojtogatóan sűrű, áthatolhatatlan tejfehér ködök fenyegették örök elnyeléssel. Drah földalatti birodalmának kihalt tárnáiban hatalmas sziklazabáló férgek j árak a nyomában, míg ő erős sodrású mélységi folyókon tutajozott a sziklanép szállásterületei között. Mazsapariban elevenen tekergőző liánokkal és húsfaló növényekkel teli dzsungelen verekedte keresztül magát; Ixiszben pengeéles kristályfalú labirintusban bolyongott napokig. Krod-Khaurban rothadó, a létből időről-időre ki-kifakuló élőhalottak seregeivel viaskodott, Nath-Ragathban hátsát hidegvérű óriáshüllők pengeéles karmai tépték szét. Shaolor Égi Tartományában délibábból és fellegekből szőtt palotában vendégeskedett, és csillagfényből született légies testű szeretők csábították természetfeletti, végzetes éteri kéjre. Útja során megtanulta, hogy tisztelje a Fekete Szívárványt, és hogy különbséget tegyen a Teljes Sötétség különböző árnyalatai között.

Végül ott állt egymagában a Fekete Kút szájánál. Mire idáig ért, megfáradt már, de meg nem tört. Tudta, hogy ha előlről kellene kezdenie útját, ugyanezt tenné újra, meg újra, akár mindörökké. De tudta azt is, hogy ha már idáig eljutott, vétek lenne visszafordulnia. Ott állt a feneketlen szakadék szélén, nézte a végtelen mélységet, és próbálgatta az egyensúlyát. Szemei előtt egykori életének emlékei peregtek, látta önmagát ezernyi csatában és

küzdelemben, látta önmagát ifjan, dicsősége teltében, mikor még azt hitte, övé lehet az egész világ. Látta magát, amint beteljesíti a sorsot, amit önmaga tervezett önmaga számára; látta magát követni a végzetet, amely ide, a szakadék széléhez vezette őt. S azon kapta magát, hogy még itt is mérlegel, tervezget. Elképzelte, milyen lehet, ha majd ivadécai a vérük felhígulásakor ráébrednek arra, mit is tett, milyen áldozatot is hozott értük. Elképzelte, amint a törzs tagjai közt legendák keletkeznek majd életéről, hősiek tetteiről; legendák, amelyek idővel kétségtelenül túllépik majd a törzsi kereteket, és elterjednek majd szélteben-hosszában a Kosfejes Úr ege alatt. És mivel az életösztön még mindig elevenen égett benne, futólag még azt is elképzelte, milyen lenne visszafordulni innen, és dicsőségben visszatérni népéhez, hogy személyesen mesélhessen nekik mindarról, amit a törzsi szálláshely és a Fekete Kút közötti vidékeken látott. Hisz mennyi tapasztalatot, mennyi bölcsességet tudna így is átörökítenie ivadékaikra!

De nem. Ha visszafordulna innen, nem lenne méltó egykori önmagához. Nem lenne méltó a tiszteletteljes hírnévhez, amely neve felemlegetéséhez párosul. Nem lenne méltó a sorshoz, a megálmodott végzethez, amely a Kút fenekén várja. Ideje hát ugrani! - gondolta, és belevetette magát az ismeretlenbe.

És zuhant. Egyre csak zuhant, egyre mélyebbre, miközben körülötte lassan kialudt a fény, és eltompultak a zajok. Zuhant, napokig, hetekig csak zuhant, míg elméje már nem volt képes más élményt felfogni a létezésből, mint a zuhanás szenzációját. Zuhant, mint egy, az égből lángoló Égi Pörölyként aláhulló, megpörkölt szárnyú bukott káosz-angyal. És zuhanásának soha nem lett vége.

De ivadécai, köztük a mi khatifunk is, megérezték- a pillanatot, amikor nemzőjük belevetette magát a Fekete Kútba. Megérezték, mert elméjüket kitöltötte annak minden emléke; velejükből az általa bemutatott áldozat nyújtotta ajándék: sűrű nemesi vér buzgott fel, s ősi, időtlen idők óta kihálásra ítélt hús sarjadt. Megérezték, mert vele együtt ők is haldokoltak, ahogy tette azt a mi khatifunk is a sziklafalak közén. Megérezték, mert lelkükben felébredt őseik szelleme, és gondolataik között ott kísértett atyáik elfeledett nyelve. És ettől a pillanattól kezdve testükben elviselhetetlen indulatok és energiák örvénylettek, belsejükben kimondhatatlan erők és soha nem tapasztalt szenvedélyek feszültek egymásnak. Többekké, magasztosabbakká váltak mindenkinél, de ez a kiemelkedés a józan eszükbe került, hisz tudatuk többé nem volt képes elviselni mindazt a töménytelen hatalmat és tudást, amelyet a szentségtelen metamorfózis okozott. Fortyogó testnedveik és sarjmirigyeik kitörésre készülő vulkánokhoz hasonlóan túlcsoordultak, ösztöneik azonnali kiélést követeltek. Lelkükben kiélhetetlen éhség támadt, éhség, amely magukhoz hasonló húsrá vágyott, húsrá, amely képes magába fogadni a petéiket. Húsrá, amelytől oly régóta meg lettek fosztva a Változás Törvényei követelte örök önfegyelem és harcészültség miatt.

Üvöltve ébredtem a Menedék óvó méhében, és még percekig csak sokkos delíriumban remegtem, miközben ömlött rólam a jéghideg veríték, és gyomromból kikíváncozott az előző este megevett vacsora. Ettől kezdve tisztán értettem, miféle legyőzhetetlen lelki hurrikánok és eltéríthetetlen mentális erővonalak vonzzák-lendítik a khatifot az áldozataihoz. Borzongva néztem az erről mit sem sejtő Inuit. Reméltem, az ártatlan tudatlansága okozta biztonságérzet segíteni fog neki a gyógyulásban. Mint ahogy reméltem, hogy a sámán gyógyító bűbája is képes lesz segíteni neki.

De úgy tűnt, a lány terhessége még az oly sokat tapasztalt Tugoj táltost is kibillentette a lelki egyensúlyából, és tanácstalanná tette. Miután először mutattam be őt Inuinak, a sámán egy, a terhes anyáknál gyakran alkalmazott ráolvasással próbálta meg kideríteni a lány és a baba egészségi állapotát. Ennek érdekében egy melegvízzel teli lavórt hozott be a Menedékbe, aminek a tetejére egy a lavór szájával azonos sugarú szitát egyensúlyozott. A lavór oldalán és a szita gyűrűjének külsején egymást kiegészítő jelek voltak felfestve. Az öregsámán Inui kerevetje mellett megállva a kezembe nyomta a szitát, és megkért, nyújtsam a lány domborodó hasa fölé. Aztán a lavór vizet előre-hátra mozgatva belekezdett egy ősi ige mormolásába, és fennakadt szemekkel nézte az ütemesen hullámzó vízfelületet, míg az ki nem hűlt némileg. Mondókája végére érve kilötyintett egy kevés langyos vizet a kezemben tartott szitára. Mihelyst a víz cseppjei a szitán át a lány hasára hullottak, a sámán kezében tartott lavórban a maradék folyadék víztükre hirtelen lidérces fénnel derengeni kezdett, és a sápadt fényben egy hátborzongatóan elevennek tűnő kép jelent meg. Bár már anyám mellett gyakran láttam hasonló praktikákat alkalmazni a kissámánokat, most mégis megborzongtam a kép láttán.

- Hihetetlen - jelentette ki Tugoj táltos, aki szemmel láthatóan szintén megdöbben. A lavór víztükrében ugyanis egy eleven női test belsőiségei látszottak, mintha valaki felboncolta volna Inuit, hogy szemrevegye a

méhében fészkelő babát. Ez eddig még nem is lett volna olyan szokatlan, hisz a mágikus ráolvasás célja éppen ez volt. De az ilyenkor szokásos kép helyett most csak egy szurokfekete, tojásszerű gubót láttunk ott, ahol rendes körülmények között a mélyburoknak kellett volna lennie. - Mintha az ivadék nem akarná, hogy láthassuk.

- Mit jelent ez? - kérdeztem a lavórt félretevő, helyette a lány hasát óvatosan tapogató sámánt. Rettentően zavart, hogy Inui nem látszott érdeklődni még most sem a körülötte folyó dolgok iránt. Látszólag nem érdekelté még a baba állapota sem.

Tugoj táltos egy darabig magában morgolódott, kisimította a haját a fekvő lány homlokából, pár megnyugtató szót suttogott a mozdulatra válaszul bágyadtan rátekintő Inuinak, majd kihívott engem a Menedék előtti tisztásra, s csak aztán válaszolt.

- Talán semmit. Talán mindent: Ennél a pontnál megáll a tudományom - csóválta a fejét.

- Akkor ennyi? Feladjuk? Lemondunk róla? - fakadtam ki, talán a kelleténél egy kicsit hangosabban.

- Azt egy szóval sem mondtam - nézett fel a sámán. - Mindössze arról van szó, hogy a hagyományos módszerekkel itt semmire sem megyünk. De egy világért sem akarnálak lebeszélni arról, hogy folytasd a lány életéért folytatott küzdelmedet.

- Azt helyesen is teszed, Öregapám, hisz nem is tudnál lebeszélni róla, még ha valamelyik bűbájodat is használnád ellenem. Mert meg fogjuk gyógyítani Inuit. Én hiszek benne, és ajánlom, higgy te is - fenyegettem a sámánt kinyújtott mutatóujjal.

- Mindannyiunknak a hitére szükség lesz, ha valóban győzedelmeskedni akarunk. És akár hiszed, Öregapám, akár nem, én győzni akarok.

Tudtam, hogy a szemeim most éppoly lázasan csillognak, mint ahogy Inuié tette azt valaha, a betegsége előtt.

- Ha hiszel benne, akkor úgy is lesz - bólintott az öregúr, majd megint elkezdte az állkapcsát feszengetni.

Egy pillanatig ugyanazt az elszánást láttam a tekintetében, amit magam is szerettem volna érezni.

Inui állapota azonban egy cseppet sem javult az elkövetkezendő időkben, sőt, ha lehet, még a sámán segítségével ellenére is rosszabbodott. Egyre inkább olyan benyomásom támadt, hogy Inui elkezdett kifakulni az életből. Szinte minden pillanatban vártam, amint végre bekövetkezik az elkerülhetetlen, és a hirtelen ismét felsejlő emberi tudata ráébred arra, miféle állapotban is van valójában, majd óvatlan önismerniében kárt tesz magában, hogy végezzen a már így is haldokló testével. De vagy a szíve alatt hordott förmedvény tartotta erősebb elemilincsben, mint ahogyan azt én hittem, vagy a tulajdon akaratereje, elszántsága volt hatalmasabb annál, mintsem sejtettem, mert bár szélességben egyre csak növekedett, ő mégsem próbált meg öngyilkos lenni. Így esett meg, hogy a tizenharmadik holdhónapban, amikor már a hasa akkora növekedett, hogy már szinte egy ötéves fiúcska is elfért volna benne, és már a visszerektől, valamint a saját súlyától Inui lábra sem bírt többé állni, én elkezdtem komolyan aggódni a növekedés tempója és mérete miatt. Mikor áll meg a növekedés, mekkora az a méret, amelyet egy emberi szervezet még el bír viselni? Miféle lény lesz majd az embrió, ha már az anyaméhben ekkora? Talán egy hengeres testű, összetekeredett féregre emlékeztető lárva, ami kígyóként fog kisiklani a méhszájon? Valamiféle félóriás csemete, amit csak Inui hasának a felmetszésével lehet kioperálni? Egyáltalán, biztos, hogy a khatif nem egy serdülőkorban járó, alacsonynövésű sacron? Hisz ez megmagyarázná a szürke bőrét, mert a legendák szerint ezeknek a hegylakó óriásoknak a faj a rendelkezik hasonló vonásokkal.

Közben lassan megéreztem a közeledő tél, és a kíséretében érkező kegyetlen hideg vasfogát, s a mocsárban élésem óta először láttunk befagyott víztükröket, reggeli deret, hulló hópelyheket, jeges déli szelet. Az őszi berek elkezdte hullatni ripacsszínre váltott gúnyját, és az emberek is egyre mogorvábban, fázósabban húzták össze maguk körül a meleg pokrócot, miközben a Menedék körüli táborüzeknél dideregtek. De a legijesztőbb az volt, hogy a mocsár mélye újra életre kelt, mint valamiféle álmából ébredő, óidőkből ittragadt tűzokádó sárkány, és mérgező gázok víz alól feltörő buborékaiban és naftagejzírek ezreiben lehelte az égre az időnként önmagától meggyulladó, a sötétségben csalóka lidércfényeket eregető miazmás párlatokat. Jól tudtuk, hogy ha egy ilyen, mérgező gázokkal teli füstfelhő elkapja valamelyikünket, akkor az valószínűleg ott helyben megfullad, még ha nem is kap lángra, mint egy eleven fáklya. S a delejes gőzfelhők megjelenése után időről időre rejtélyes földrengések rázták meg a lápvidéket, amelyeket talán a gázok föld alatti robbanásai okoztak.

Mintha még maga az anyaföld is a végítéletre készülődött volna. Aztán eljött az éjszaka, amikor az utolsó álom is meglátogatott.

Újra a khatif bőrében éreztem magam, és egy kihalt, szürkésfekete hamuval lepett pusztaságon vágtattam keresztül pokoli hátasom nyergében. Az egyhangú síkságot csak időnként törte meg néhány elszenesedett újként meredező fatörzscsonk, vagy egy olvadozó, lucskos hóval teli sáv. A fel-feltámadó jeges szél, ami a Déli Pusztaságok felől hozta magával a jégtáblák hidegét, apró hamugöröngyöket és kásás hórögöket sodort magával, s az egész vidéket a Kárhozat Sivatagjának poklához tette hasonlatossá. Pedig szívem mélyén tudtam: a ragan alföldet látom.

Kisvártatva távoli erdőfoltokra lettem figyelmes a horizont sávjában, vagy legalábbis sűrű, nem elszenesedett fákkal telített földdarabra. S e földdarab felett halovány, színes fényködök villództak az ágkoronák közt és vízenyős égbolton, mint valami poklot ábrázoló gobelinképen. Tudtam, hogy a gruthi lápot látom.

- Lám, kicsi féreg, most végül mégis találkozunk! - hallottam a khatif szellembeszéddel közvetített üzenetét.

Hideg verítéket izzadva ébredtem a Menedék fénytelen sötétjében. Most azonban valahogy mégsem tűnt áthatónak a sötétség, ahogy szemem hozzászokott a fényviszonyokhoz, a látóteremben halovány kék színekben izzó kontúrokban kirajzolódtak a föld alatti lakótér körvonalai. Egyedül Inui látszott ebben a kék háttérben izzó vörös, sárga és zöld színekben pulzálni, hatalmasra nőtt hasában azonban átláthatatlan fekete folt maradt a méhburok. Soha azelőtt nem tapasztaltam még ilyet, és a rémálom szülte pánikom, ha lehet, még csak fokozódott e furcsa élmény hatására. Talán hisztérikusan vagdalódzani is kezdek, ha Inui nem szólít meg halkan a sötétből.

- A szemeid. Vörösen izzanak.

Eltartott egy pillanatig, amíg felfogtam a szavai értelmét. Azon töprengtem, mit is jelenthet ez. Talán a khatif fizikai közelsége még több képességét ruházta át rám a bennünket összekötő mágikus kapcsolaton keresztül. Hisz emlékszem, az ő szemei is így izzottak.

- Félek téled - folytatta halkan, mozdulatlanul a kereveten fekvő Inui. Felállni magától már rég nem tudott. S az is meglepett, hogy őszintén beszélni hallom. Nem is tudtam már idejét, mikor fordult elő ez utoljára.

- Én is félek magamtól - válaszoltam keserűen rövid gondolkodás után. - Félek attól, amivé válhatok. Félek az idegentől, aki visszanéz rám a víztükörből minden pirkadatkor, miközben mosakodok. Félek a szörnyetegtől, amivé vedlenem kell idebent - mutattam hüvelykujjammal a saját mellkasomra, mielőtt ráébredhettem volna, hogy a lány úgysem látja a mozdulatot -, hogy megállíthassam azt a másikat, amelyik odakint garázdálkodik. Félek a felelősségtől. Most is, nézd csak meg: emberek tucatjainak parancsolok, mint egy afféle hadúr, egy olyan háborúban, amelynek megnyerésében nem is hiszek igazán. Talán maholnap estére mind meghalunk itt, és mindez az én felelősségem lesz. Én hoztam ide az embereket. Én hitettem el velük, hogy együtt győzhetünk. És ha ez nem elég?

- Most már nincs idő ezen gondolkodni. Eljött a megmérettetés ideje. Most már be kell fejezned, amit elkezdted! Itt élünk vagy halnunk kell, nincs többé visszaút!

- Tudom. De ez nem teszi könnyebbé a dolgomat. Bárcsak másként alakulhatott volna minden! - keserűen néztem Inui arcának hőképlenyomatát. Olyan szürreális és valótlan volt. Szerettem volna kinyúlni, és megérinteni őt. Szerettem volna tudni, hogy valódi, és nem csak egy villódzó folttömeg. De féltem: mi van, ha az érintésem elpusztítja őt? Mi van, ha az érintésemre kialszanak azok a fények? A hőtartományban bágyadtan pislákoló szemei az én szemem perzselő karbunkulusait keresték, arcán a fáradtság és a végkimerültség jelei mutatkoztak meg. A kezeit kinyújtotta felém, és megszorította az enyémet. Én némi vonakodást követően engedtem neki.

- Nem is tudom, mit csináltam volna, ha te nem vagy mellettem. Ha nem állsz ott a hátam mögött mindig, segítőkészen akkor, amikor bajban vagyok. Olyan sokat adtál, és én olyan keveset tudok nyújtani cserébe - suttogta Inui. Most egy pillanatra megint olyan volt, mint régen, mielőtt még megbetegedett volna.

- Nem igaz. Te adtál nekem sokat, azzal, hogy a társaságom voltál. Te segítettél, azzal, hogy nem kellett egyedül lennem. Szeretném, ha meggyógyulnál! - válaszoltam neki. Egy pillanatig megint egymás tekintetét vizsgáltuk, én az övének fakó hőképét, ő az enyém világító zsarátnokait. Mindketten jól tudtuk, hogy nem fog többé meggyógyulni.

- Szeretném, ha vigyáznál a gyermekemre, ha már én nem leszek itt! Ígérd meg, hogy felneveled, tanítod őt arra, miként lehetne jó ember, becsületbeli ragan belőle! Hisz nálad keresve sem találhatnék jobb példaképet a számára! És tanítsd meg az istennő tiszteletére is!...

Úgy tudom, atyám, a hittudorok máig vitáznak arról, vajon Arel vagy Ellana egyik aspektusa-e a raganok körében tisztelt névtelen istennő

-...Ígérd meg, hogy óvod őt mindentől, ahogyan azt velem is tetted! - szorította meg erősen a kezemet a lány.

- Megígérem - válaszoltam halkán.

- Akkor boldogan halok meg! - válaszolta, és eleresztette a kezemet. Szemeit lehunyta, látszólag rögtön elaludt.

Lassan, csendesen lépdeltem ki a szabadba, hogy szemrevételezzem az embereimet, és elvigyem nekik a rossz hírt, miszerint a khatif már itt van a szomszédban. Legnagyobb meglepetésemre, a Menedék előtti tisztáson, ami most a tóba benyúló félsziget kiszélesedő, szigetszerű végének partvonalát körbevevő karóvár központi udvara volt, a sámánt találtam csak egyedül, ahogy egy tábornóz fényénél üldögél és pipázgat, bal kezével egy mellette fekvő farkas füle tövét vakargatta. Csak most töprengtem el azon, hogy a toportyánok talán nem is a kísérői, hanem a leszármazottjai - már ha igaz az, amit a vérfarkas szeretőjéről és a sámánok bőreváltó képességeiről mondott.

- A többieket már kiküldtem az örposztokra magyarázta kérdő tekintetemet látva az öreg. - Ma éj szaka ismét megelevenedett a berek - fejével körbeintett.

Valóban, most, hogy a szavai alapján felfigyeltem, láttam, hogy mindenféle lidérces fényű fényoszlopok szelik ketté az éjszakát. A természet hangja, az állatok riadt ricsajai megélnkültek, és mindenféle fortyogó víz és füttyülő gejzírek, halk pukkanások és robbanások zajai hallatszottak. Megborzongtam, ahogy belegondoltam, mit is jelenthet ez.

- Gondoltam, biztonságosabb, ha nem együtt, egy helyre összesűrítve várunk, hisz így nem kaphat el egyetlen kitérés sem mindannyiunkat egyszerre - folytatta az öreg. - A kapcsolatot közöttünk a szellemek fogják tartani.

Tudtam, hogy a védelem legelső sorait, az élőhalottakat és a vadállatokat a legkülső védelmi körökbe, a mocsár határába küldte. Némi elégtételt éreztem afölött, hogy a khatifnak nem lesz könnyű dolga. Hamarosan ő is megtanulja, mit is jelent ragannak lenni, és raganokkal szembeszállni.

- Tudod, hogy csak játszik veled - váltott hirtelen témát a táltos. - Azt mondja, amit hallani szeretnél. Azt játssza, hogy még mindig ő az a lány, akit szerettél. Azt hiszed, hogy ő más, különb, mint a többi hozzá hasonló, pedig éppúgy fegyverként használja ellened a gyengeségét, mint az összes többi. Kihasznál téged.

Szavai maró korbácsütésként csaptak végig rajtam. Hirtelen megértettem, mit is érezhetnek a kedveseik kegyéért a fél világot vérbe fojtó diktátorok és hódítók. Megértettem, hogy én most ugyanazt teszem kicsiben, mint amit ők nagyban, a politika nyílt színterén: emberek életét áldozom fel egy olyan ügyért, amely valójában a legbelsőbb magánügyem kellene, hogy legyen. Emberek halnak egy olyan célért, amely valójában csak az én patetikus egóm célja. Raganok küzdenek azért, hogy az én magánbosszúm a gyűlöletes khatifon beteljesedjék. Hogy bizonyíthassam viszonzatlan érzéseimet a lánynak.

- Talán - bólintottam. - De ezt én választottam így.

- Miért? - kérdezte az öreg.

- Mert esküt tettem. Mert esküt tettem, hogy megvédem. Mert esküt tettem, hogy kitartok mellette.

- De ha ő már nem tartja magát ehhez az eskühöz? Ha visszaél vele? Ha eldob, miután már mindent megkapott tőled, amire vágyott? - faggatott tovább az öreg.

- Akkor sem tehetem meg, hogy magára hagyom. Az eskük nem szerződés, hogy kölcsönös feltételeken alapuljanak. Az eskük ígéret. Ígéret, amelyeket az eskütevő önmagának tesz, és amelyet belső indítatásból kell beteljesítenie, nem külső kényszerből. És ezért kell nekem még most is tartanom magam az adott szavamhoz. Mert az még mindig áll, még ha Inui talán már nem is az, akinek mondja magát. Ha a szörny már fel is falta a lelkét.

Azt nem mondtam ki, amire legbelül gondoltam. Nekem senki másom nem volt Inuin kívül. Ő volt az egyetlen, aki még a régi életemhez, az emberségemhez kötött. Számomra ő állt a legközelebb ahhoz a fogalomhoz, amit más családnak, hozzátartozónak nevez. Ugyan hová, kihez mehettem volna, ha őt cserbenhagyom? Nem volt más választásom, mint kitartani mellette. A végsőig.

Egy pillanatig néma csendben figyeltük a lidérces kakofóniával zengő lápvidéket. Aztán a sámán zárta le a beszélgetésünket.

- Irigylem a lelkierődöt, fiú!

Ekkor, mintegy végszóra, felharsant mögöttünk, a Menedék belsejéből egy szívszaggató női sikoly. Egy pillanatra a vér is megfagyott az ereimben. Még a szokásosnál is jobban elsápadt ábrázattal néztem össze a sámánnal, aztán megfordultam, és lélekszakadva elkezdtem rohanni a Menedék bejárata felé.

- Várj fiú, csak a vajúdás kezdődött meg! - kiáltott utánam Tugoj táltos, de addigra én már bent voltam a házikó falai között. Inui ott kapálódzott a fájdalomtól levegőért kapkodva. Megfeszült arccal, eltátott szájjal nézett rám meg a sámánra, ahogy beértünk, és az öreg világot gyújtott. Homlokát fájdalmasan ráncolta össze.

- Jó, hogy jöttök... Úgy tűnik..., megjöttek az első fájdalmak. Érzem, hogy...uh... tolakodna kifelé a baba - lihegte kapkodva a lány. Hirtelen elbizonytalanodtam, pedig a mostohaanyám mellett sokszor volt már alkalmam szüléseknél segédkezni. Azok mindig valahogy mások, valahogy idegen, személytelen eseményeknek tunk, ahol csak véletlenül asszisztálhattam. Most azonban olyan ideges voltam, mintha a saját gyereket szülnék. Nem sikerült megőriznem a tárgyilagosságomat, hogy hideg fejjel gondolhassam végig a tennivalókat. Hirtelen azt sem tudtam, mit is kellene csinálnom. A táltos megérezhette ezt, és bátorítólag a vállaimra tette a kezeit.

- Fiú, te most nem maradhatsz itt! Rád odakint van szükség, mint a mocsárlakók parancsnoka. Irányítanod kell őket, ha megérkezik a khatif. Menj, én majd vigyázok a lányra. Hidd el, itt jó kezekben lesz.

Ezt a pillanatot választotta Inui, hogy még egyszer felsikoltson.

- Biztos, hogy ezt akarjátok? - kérdeztem elbizonytalanodva, ahogy a sikoly elhalkult.

- Igen, hallgass a táltosra! - lihegte Inui.

- Menj, vedd át a parancsnokságot! Ne kelljen még egyszer mondanom! A khatif bármelyik percben itt lehet! - förmedt rám a vén sámán, és én már, uzsgyi, ott sem voltam. Szorongva léptem ki a vizenyős fényű, lidérclángokban fürdő későőszai éjszakába, és növekvő gombóccal a gyomromban figyeltem a hullani kezdő hópelyheket.

A vajúdás második órájában visszaérkezett a lápból a csapdákon keresztül vezető vékony ösvényen át egy töpörödött, összeaszott kis öregasszony, akinek torzonborz, atkákkal teli őszfehér haja, szürkehályogtól vak félszeme, és arasznyi hosszúságúra nőtt pengeéles körmei voltak. Valamikor állítólag bábaasszony, vajákos és boszorkány volt, manapság már csak amolyan hóbortos javasasszonyként és jövőmondóként éledgett. Évtizedek óta zavaros látomások és víziók gyötörték, és ezért kellett végül is a mocsárba menekülnie, s itt amolyan elfogadott, a közösség nélküli közösség által tisztelt orákulummá lett. Évente egyszer-kétszer elzarándokolt hozzá még a falusi népek bátrabbja is, hogy szerelemhozó főzeteket, szerencsehozó talizmánokat, jótanácsot, vagy szép álmokat kérjenek tőle. Ha épp nem volt elborult elmeállapotában, akkor többnyire meg is kapták tőle ezeket a dolgokat. Mivel annak idején az anyám is elismerően beszélt róla, hát többé-kevésbé nyugodt szívvel hagytam kettesben Inuival, míg én a sámánnal és a legderekabb mocsári martalócleányekkel haditanácsot ültünk. Bár a bizalmamon sokat rontott a bibircsókös anyóka befelé menet odavetett ajánlata, miszerint jövőt fog mondani a gyerekeknek a méhlepény és a köldökszínór állapotából. Inuit is megbűvölhette valahogy, mert a lány sikolyait többé nem hallottuk odakint.

A haditanács a kifelé meredező, kihegyezett karók gyűrűjében, a Menedék félszigetéből nőtt rönkvár egyik falszakasza előtt, egy, a friss hótakaróban latyakos lyukat olvasztó tábortűz körül zajlott. A jelenlevők jómagam és három seregarancsnokom volt, ezen kívül a Szellemek Ösvényén hozzánk csatlakozott pár ember. A láp rögtönzött stratégiai térképét kavicsokból és gallyakból raktuk ki a földre. Szóba jöhető taktikáink kidolgozásánál előzőleg nagy segítségünkre volt néhány megboldogult nemzetségfő és halála óta hőssé vagy totemmé magasztosult szellemős, valamint a sámán által újra életre hívott halott sereg egykori vezére is. Az egyik megjelenő szellemősben egykori gyámomra, a szolgabíróra ismertem. Mostanra viszont már csak azon morfondíroztunk, hogy vajon melyiket is hajtsuk végre a kidolgozott védelmi tervek közül.

- Elzártunk minden szárazföldi utat, s dereglyékkel meg lápi kenukkal őriztetjük a főbb vízi utakat és a gázlókat. A mocsár már természetes állapotában is halálos csapda egy kívülrőljöttnek, de a mi elrejtett

khatiffogóink egyenesen áttörhetetlen erőddé teszik. A vajákosok praktikái, és a leprásaink által megfertőzött dögvészes itatók még azelőtt legyűrük a bestiát, mielőtt még elérné az első őrszemeket. A leggyengébb, már amúgy is halálravárt láplakókat sorsoltuk ki magunk közül a legkülső őrszotokba, ha meg nem is tudják állítani a fenevadat, de legalább meggyengítsék azzal, hogy feltartóztatják, míg a többiek odasereglenek. Mindenkit úgy osztottunk be, hogy legalább is látótávolságban legyenek egymástól, így ha valahol feltűnik a khatif, percekben belül tudni fogják a többiek is jelentette önjelölt seregszereplőink, egy baltával faragott arcvonású, számos rablóhadjáratban veteránként edzett haramiavezér, aki saját bevallása szerint kilenc évesen ölt először embert, és mostanra, mire elérte a harminchatot, három ujját, nyolc fogát, a bal arcféltekéjét és vele együtt a szemét, meg a jobb fülét áldozta fel különféle összecsapásokban. A testén több volt a heg, mint az ép felület, és még a bal lábára is bicegett, de ezeket az elrettentő sérüléseket mégis úgy hordozta, mintha valamiféle kitüntetések lennének, és nem elhibázott párharcainak szégyenbélyegek. Én inkább azon csodálkoztam, hogy nem pusztult még soha bele a seblázba ilyen körülmények között, mint ami itt, a mocsárban körülveszi. Szívós barom lehetett. Beszéd közben kedvenc fegyverével, egy szögekkel kivert csatacsillaggal játszott, annak láncra függesztett golyóbisfejét pörgette körbe-körbe a függőlegesen álló nyél körül, anélkül, hogy a rúd végét felemelte volna a talajról. A rablóvezér övén ott függött az ökörszarv kiírt, mert ha a drún mágia megzavarná valamiért a vajákosaink hatalmát, és megszakadna a kapcsolat a többiekkel, akkor még mindig maradnia kell a hagyományos útnak a sereg irányításában.

- És persze az énáltalam segítségül hívott szellemi lények is nyitva tartják a szemüket - szólt közbe saját rekedt hangján Tugoj táltos, aki jelenleg a hátára szíjazott tegez nyílon kívül egy rovátkázott nyelű fokossal és egy csontnyelű nyúzókéssel is fel volt fegyverkezve. Medvefejjel keretezett arca harci színekkel lett befestve, elrettentő harci maszk gyanánt. Hátára kedvenc dobját szíjazta fel, mintha egy bőrpajzs lenne.

- A járóhalott szolgálaim pedig készen állnak, hogy ha a khatif feltűnik valahol, percek alatt ott teremjenek. De a legbiztosabb módja az lenne az ellenség kiszűrésének, ha kezdettől követni tudnánk minden lépését. Éppen ezért állítottam csatasorba a familiárisaimat. Az állatok érzékein keresztül remélhetőleg hamarabb, még az első határposztig való eljutása előtt kiszűrhatjuk a Fekete Lovast, és követni tudjuk a haladási irányát, mondjuk, egy madár vagy egy farkas szemein keresztül. Sokkal hatékonyabban tudjuk koncentrálni az erőinket, ha jó előre felkészülünk a fogadására.

- A macosokna' má' folyi' a nyála! - jegyezte meg a falkamesterünk, egy torzonborz, tetőtől talpig dús, barna szőrzetű, kis ember, aki évek óta megtagadta, hogy emberi ruhadarabokat hordjon, és a szóbeszéd szerint kis kedvenceivel, az állatokkal hált. Állítólag kitett gyerek volt, és csecsemőkorában a farkasok szoptatták. Bár később a környező faluk egyikének lakosai rátaláltak, és megpróbálták szobatisztává tenni, de ez nem igazán sikerült nekik. Beszélni még csak-csak megtanult, de a társadalmi együttélés rigolyait nem volt hajlandó elsajátítani, ezért inkább visszatért a vadonba. Amit mondott, az közönséges emberi beszéddel körülbelül a következőt jelentette: „Az állatok pedig jól ki lettek éheztetve!” Mondatával azonban nem a sámán familiárisaira utalt, hanem arra a három medvére, amelyet a Menedékkal szomszédos földdarab, az egyetlen befelé vezető ösvény mellett felállított ketrecekben őriztünk.

- A na gedramelák bemokánykodí' parlagra, na macosok megszimatozjá', lesz trancsírozá', mint az odútejjel nyalna héka szinte bocskora óta. Bundás nuku rúdház kigyakni - fejezte be mondandóját, ami az ő szóhasználatában körülbelül a következőt jelentette: „Ha a khatif eljut ideig, és az állatok meglátják, úgy fognak rárontani, mintha mézzel lenne bekenve, és egész életükben csak erre a nyalakodásra vártak volna. Nekem majd csak a ketrecet kell kinyitnom.”

- És a kikészített csapdák is mind tökéletes állapotban vannak. Az elmúlt pár órában egyetlen kósa vad sem tévedt beléjük. És a földrengések sem mozdítottak ki mostanában semmit - érkezett a valahogy távolinak és sírhidegnek tűnő torokhang a sámán, Tugoj táltos torkából. De elrévedő tekintetéből, zavaros arckifejezéséből megállapíthattuk, hogy valójában a csapdamesterünk, egy felesége és gyermeke halála után elbujdosott ácsmeszter beszél belőle, aki jelenleg mérföldekkel arrébb, egy eredetileg vadlesnek összeeszkábált fatorony csúcsán leskelődik. Szavait egy a sámánnal szellemi összeköttetésben álló borz lelke közvetítette.

- Akkor tehát mostantól nincs más dolgunk, mint várni - összegeztem a hallottakat jómagam. - Ha egy kis szerencsénk van, a khatif felnyársalja magát valami csapdán, még mielőtt bármelyikünknek dolga akad vele. De ha meg is próbál átgázolni a csapdák rengetegén, az elég ideig feltartja, és nekünk bőven lesz alkalmunk

lecsapnunk rá. Ha pedig előbb megpróbálja megkeresni a járható ösvényt, akkor nincs más dolgunk, mint hogy újtát álljuk, és megpróbáljuk letéríteni a csapdák közé.

Mintha a magabiztos szavaimra próbálna rációfolni, hirtelen vadul megremegett a föld, s én egyensúlyomat veszítve zuhantam a hátam mögötti hóba. Körülöttem hirtelen felharsanó pániksikolyok, jajgatás, trágár kiabálás zajai vegyültek a földmorajba, s mindennek a recsegve-ropogva engedő fa, a széthulló kőhalmok, meghasadó, gázokat eregető föld és a felriadó vadállatok zsivaja adott kontrasztot. Madarak ezrei röppentek az egekbe. A legtöbbjüknek már régen el kellett volna vándorolnia a Sheralan melegebb éghajlatot jelentő vidékeire a zimankó közeledtével, de a táltos mágiája itt tartotta őket, mint használható eszközöket. A rázkódás csak alig egy fél percig tartott, de ezalatt egy egész élet pergett le bennem. A fejemben egy pillanatra megfordult a gondolat, hogy a Mérhetetlenül Vénséges Nagyurak - az ősaquirok - egyike érezteti így a rosszallását a tervünk iránt, de ezeket a baljós gondolatokat, amilyen hamar jöttek, olyan hamar ki is vertem a fejemből. Végül a remegés megszakadt, de mintegy folytatásaként bugyborékolva, vad gőzgejzíreket eregetve ismét életre kelt a mocsár. Mindenfelől töredező gallyak, lezúduló fa-, és kötömegek, jajveszékelés és tompa robbanások hangjai jutottak el hozzánk, s imitt-amott új lidércfáklyák világították meg az ég alját. Pánikszerű gyorsasággal pattantam talpra.

- Mindenki jól van? - kérdeztem a körülöttem feltápászkodó vezérkartól, miközben tekintetemmel a Menedék gallytetejét kerestem. Hála az ősöknek, még épségben állt, Inui nagyapja erős kis kuckónak építette.

- Mindenki - vágta rá Fél szem, s talán folytatta volna még, ám ekkor a maradék tekintete megakadhatott a sámanon. Én is ekkortájt fordítottam a figyelmemet az öregember felé, és döbbsenten néztem a festék alatt is valahogy természetellenesen sápadtnak tűnő arcát, a homlokáról lecsorduló vért. A szája szélén vérhabos nyál csordult ki, a felemás szemei zavarosan forgolódtak az üregekben. Most aztán tényleg vérfagyasztóan nézett ki az öreg.

- Megszakadt a kapcsolat négy emberrel - suttogta. - De már meg is találtam hármat ezek közül. Az egyikőjük Nyestkezű volt, a nyakát szegte, amikor leesett egy fáról. Döbbsent és értetlen, még csak most érkezett meg a szellemek világába, s nem tudja, mi történt vele. Még nem fogta fel, hogy halott. A második Hosszúláb. Őt a névadó lába hagyta cserben egy pillanatra, ahogy megbicsaklott a remegésben. Estében egy verembe zuhant, és felnyársalta magát a karókra. Mielőtt meghalt, még volt egy pár tiszta pillanata, hogy felfogja, miszerint el fogja hagyni a Közép Világát. A harmadik Nyúl szívű, akinek a lábára esett egy fa, és emiatt nem tudott elszaladni, ahogy kitört mellette egy hasadékból a gáz. Megfulladt. De Harcsabajszot sehol sem találom, pedig épp mondani akart valamit, mielőtt megkezdődött a rengés - közölte a sáman.

Engem a frász kerülgetett, és mintha ezernyi hangya mászkált volna végig a hátamon, ahogy hallgattam a mondanivalóját. Harcsabajsz a testesebb haramia volt, aki megtámadta Inuit, és akit a legelső frontvonalba küldtem örködni, ahol a legkevesebb alkalma van keresztbe tenni nekem. Az emberek ragadványneveit a mi kis lánypárduc közösségünk adta, hisz voltak közöttünk olyanok, akik már nem is emlékeztek a saját igazi nevükre. A sáman még a névszentelés rítusát is elvégezte rajtunk, és egy pár óvó amulettet is szétosztogatott közöttünk.

- S a többiek?

- Sok a sebesült, vannak, akik csontjukat törték, és olyanok is, akikre ráesett valami, beestek egy friss repedésbe, vagy beszorultak valahová, és most nem tudnak mozogni. Némelyik csónak felborult. Számos csapda kioldódott, és az állatok legtöbbjével is elvesztettem a kapcsolatot - folytatta az öreg.

Növekvő pánikkal hallgattam a szavait. Képzeletbeli tekintetem előtt egy pillanat alatt omlott össze minden haditervünk, és vele minden reményünk. Hát ennyire haragszanak ránk az ősök? Egy pillanat alatt összedöntik minden felépített védelmünket? Hirtelen rádöbbsentem, milyen abszurdnak tűnhetünk a khatif szemében mindannyian. Izgága, nagy reményeket dédelgető parányok, amelyek végső soron mind elpusztulnak Krán engesztelhetetlen igazságának kinyilatkoztatása után, mint az eltaposott bolhák. Hisz senki nem bír daldal-maskodni a Legyőzhetetlen Úr felett. De a legrosszabb meglepetés még csak ezután jött, ahogy hallottam az öreget szinte fájdalmasan felszisszeni.

- A rossebbe! Zavart érzek az Ősök Világában. Tucattjával alszanak ki a szellemi jelzőfények! Sorban egymás után elhallgatnak az őrszemeink.

Szavai hallatán úgy megdöbbsztem, hogy egy pillanatig szóhoz sem jutottam. El sem tudtam képzelni, miféle erő az, amelyik még a halottak szellemeit is képes elnémítani egymás után. A mocsárlakó, a vadállat és az elevenetem őrszemeinkről nem is beszélve.

- Kikkel szakadt meg a kapcsolat? – ocsúdott fel legelőbb a haramiavezér, Félszem, ahogy felfogta a sámán szavainak jelentőségét.

- Törött Karó, Szörnök, Kopott Irha - sorolta felakadt szemekkel a véráztatta homlokú vénember. - Nem, most újabbak: Rekedt Farkas, Vasharapó, Zúgó Szél és Ricsajkeltő.

Míg beszélt, én és a haramiavezér halálra váró képpel összenéztünk, izzó szemeimmel az ő egy szemét kerestem. Láttam, az ő tekintetében is megértés csillan. Az elhallgató szellemek egymáshoz viszonyított helyzete egy légvonalbeli egyenes vonalát rajzolja ki a mocsár képzeletbeli térképén. Egy útvonalat. Egyszerre fordultunk a megadott irányba, ahonnan eközben egy sorozatnyi óriáspöfeteg felrobbanását kísérő ropogó zaj hallatszott, miközben megcsapta fülünket a sámán további káromkodása.

- Hogy a rosseb enné meg! Elvesztünk, emberek! - kiáltotta.

- Hogy érted ezt, öreg? - kérdezte Félszem. Csak ekkor vettem észre, hogy Bundás, a vadember elrohant, valószínűleg, hogy a vadállatketrecek szemügyre vegye.

- Megtaláltam Harcsabajszot. És a többieket is, szép sorjában - a táltos szinte köpte a szavakat.

- És? - kaptam szaván az öreget.

- Meghalt ő is, meg a többiek is. De nem fogjátok elhinni, mi az, amit utoljára láttak - mondta Tugoj táltos, és ezért inkább megmutatta.

Mormogott valami érthetlent az orra alatt, és tett egy furcsa kézmozdulatot, aminek zárásaként valami állati zsiradékból készült festécsíkot húzott a szemem fölé, majd a tenyerét elhúzta a szemem előtt. És már fel is tárt a látóterem előtt az első haramia utolsó pillanata:

...A hirtelen szemeim előtt felderengő kép egy nálam magasabb ember szemszögéből mutatta meg annak utolsó perceit. Harcsabajszó épp súlyos természetbeli problémákkal küzdött izgatottsága miatt, ezért könnyíteni indult húgyhólyagján, amikor a rejtekéből szolgáló bokor előtt elvágtatott egy a semmiből előtűnő gigantikus fekete árny. A szélesebb lény pokolfekete üstökű fején egy vérvörösen tatóngó, pengével felvágott nyíltsebre emlékeztető szemrés világított, habzó pofájában agyarak sorakoztak. A nyergében ülő förmedvényből még ennyit sem volt ideje Harcsabajszónak kivenni, amikor hirtelen halk, mégis valahogy gerincrepesztőnek tűnő hang csattant fölé, amely végigvágott a haramia testén, kifordította a beleit és a szemeit, majd az örök sötétségbe - no meg némi mágikus űrbe - taszította...

...A második jelenet a kissámáni átok miatt elsorvadt férfiasságú Törött Karó halála volt. Ő békésen rágcsált néhány gyökérdarabot és a mocsanatlan nádat figyelte, mikor valamiféle csörömpölő zajra lett figyelmes a háta mögöl. Megfeszített íjhúrként elpattanó idegekkel ugrott fel és emelte partizánját dőfésre a hátulról várt ellenségre csak azért, hogy a következő pillanatban döbbsztem nézhessen a mellkasából előrobbanó kopjaféjre...

...A Szörnöknek csúfolt kopasz, betegesen sápadt nő, aki már nem csak testszörzete és bőre nagyobb részét, de ujjai és fülei felét is elvesztette a szárazpestben, süket lévén, nem hallotta meg időben a közeledő patkódobogást. A sámántól kapott, kagylóból készített halló-amulettet épp levette, mert az kidörzsölte a már amúgy is viszkető bőrét. Így már csak a hátulról érkező ütést érezte. Úgy halt meg, hogy fel sem fogta, mitől hasadt szét érett dinnyeként a koponyája...

...A tetőtől talpig szakadt rongyokba burkolódzó, hajlott hátú, megállapíthatatlan nembe és fajba tartozó Kopott Irha látta a közeledő fekete árnyat. Tudta, gyorsan kell cselekednie, amikor kioldotta az első gerendacsapdát. A behemót szörnyőség mégis akadály nélkül elsuhan az ösvényen anélkül, hogy akárcsak meglegyintette volna bár melyik, a lesújtás közben a levegőben elakadt nehezék. Amikor az ösvény vonalára végszükség esetére fenntartott óvintézkedésként megásott, kihegyezett karókkal kibélelt árok fölé ért, a szörnyűséges négylábú monstrum egyszerűen szökött egyet, mint az ugróbolha, és könnyedén átugrott az oda-készített csapda felett. Kopott Irha a látványtól úgy megdöbbsztem, hogy elképedve sétált ki a nyílt csapásra, mert legalább hátulról látni szerette volna az eltűnő szörnyeteget. Ekkor zúdult le rá a drún hatalomszóval késleltetett csapóhatású gerendacsapda ismét meglendülő fatörzshalma, irdatlan tömegével péppé zúzva a földre taglózott, törmelék alá temetett figurát...

...A masszív tőfogó gátat felügyelő Rekedt Farkas a saját maga által elejtett állat szőrméjébe burkolódzva, fázósan összehúzódkodva várakozott, és a vacogó fogain keresztül préselte ki azt a kevés forró lehetőséget az arca előtt dörzsölgetett kezeire, ami még a kilyuggatott nyakán át a szájába jutott, ha egy kendővel elkötötte a gégemetszés helyét. Mikor meglátta a közeledő förmedvényt, nem volt rest, és kioldotta a gátat leomlasztó keresztgerendát - de a jövevény mennydörgésként dörrenő hangjának következtében nem csak az a rész szakadt át, ami az ártéren átvezető útszakaszt elárasztó vizet volt hivatott áteresztetni, hanem a Rekedt Farkas lába alatti kötőmeg is összeomlott. Rekedt Farkas pedig kétségbeesett kapálódzással zuhant a mindent elsöprő vízár hullámaiba, csak hogy a következő percben belefulladás a nyitott légútjain át a tüdejébe zúduló folyadékba...

...A csöffadt arcú, csupa elrothadt vagy kivert fogú Vasharapó, aki talán a legnagyobb termetű ember volt a mocsárban, egy kiegyenesített nyelvű kaszával a kezeiben őrizte az út egyik szakaszát. A megbeszélés szerint a feladata az lett volna, hogy az út két oldalán álló óriáspöfetegek irányába hajtsa a khatifot, aztán, menedéket keressen a sorozatos robbanások elől. Ügybuzgóságában nem várta meg, amíg a szökőár hajtotta jövevény a közelébe ér, hanem ösztönösen harcra emelt kaszájával elébe szaladt. A fekete tömegű háts-lény le sem lassított, hanem egyszem, az orra közepéből előremeredő, tulokméretű szarvával felöklendezte a nagydarab, de bárgyú embert, majd a pöfetegek irányába lökte. Vasharapó még érzékelte a zuhanást, ahogy a gömbölyded növényi húsokhoz ért, majd utolsó gondolatként néma elégtétellel nyugtázta, ahogy szétveti őt az első robbanás, ezzel megkímélve őt minden további fájdalomtól...

...A gyomorfekélyes Zúgó Szél, akit természetesen nem az időjárási jelenségről neveztek el, a szóbeszéd szerint szénégetőboka felügyelő volt, mielőtt erőszakos természete és egetverő arroganciája következtében a mocsárba nem kényszerült. Most egy szekercével a kezében várta a pöfetegmező robbanásai felől szélesebben közeledő betolakodót, hogy egy szakszerű, és ezerszer próbált suhintással letaglőzza azt. Úgy tűnt, hogy az idegen gyorsabban száguldott át a mezőn, mint ahogy a robbanások repeszei elérhették volna. De Zúgó Szél biztos volt benne, hogy ő képes lesz cselekedni ott, ahol az elődjei kudarcot vallottak. Ezért is érte őszinte meglepetéssel, amikor a mellette pokolfekete szélviharként elsuhanó csíkból egy durván megmunkált harci bárd pattant ki, és vízszintesen tartott, előremeredő pengéjével nem csak a gyakorlottan tartott szekerce nyelét törte ketté, de egyszersmind Zúgó Szél fejét is lecsapta...

...Ricsajkeltő volt az egyetlen, akit régi ismerősként üdvözölhettem itt a mocsárban, pedig csak alig volt két évvel idősebb nálam. A hidr'g küldi szolgabíró, aki a kenyéradó gazdám volt a bábaasszony halála után, egy esztendeje tépette ki a nyelvét a kölyöknek hamis tanúskodásért és megrögzött hazudozásért. A szeplős arcú, füleiben csonttüket, nyakában bőrszíjra fűzött medvetalpat hordó szélhámos, aki megbélyegzése után bosszút esküdött a világnak, a mocsárban eltöltött idő után sem lett kevésbé szeleburdi, vagy rendíthetlenebb jellem, mint azelőtt. A szeme azonban még mindig olyan volt, mint a sasé. Ezért is küldtem egy, a Menedéket körbevevő tavon úszó kenuban, egy tegez íjjal a kezében khatif-lesre. Mikor meglátta a közeledő fekete árnyat, aminek kengázos lehetőséget eregető pofájából olykor lángtájték lobbant, Ricsajkeltő fiatal élete minden gyorsaságával és lendületével eresztette feléje az első nyílvesztőt. Azonban a jövevény ellen ez sem volt elég gyors. A kilőtt vesszőt még röptében kettétörte és szétforgácsolta egy a fekete-vörös fergeteg irányából érkező ellenvesztő, majd rögtön ez után Ricsajkeltő arra eszmélt, hogy egy koromfekete acélhegyű vessző csapódik a torkába, és üti át a koponyáját a tarkójáig, míg ő maga vízbe csapódik...

Épp véget ért a kölcsönzött látótransz, amikor Félszem felüvöltött mellettem.

- Az ösökre! Itt a végítélet!

A szemeim előtt szétfoszló vízió homályködén át néztem, hogy miről is beszél a haramiavezér. Hisz a khatif még csak nem érhetett ide ilyen rövid idő alatt, a még aktív csapdák és a kitartó őrszemek gyűrűjén keresztül! - gondoltam. De ekkor megláttam, hogy Félszem nem a félszigethez vezető földnyelv, hanem a-nyílt víz felé mered. S akkor, követve a tekintetét, én is megpillantottam a khatifot. Amint a nyílt víztükrön vágat keresztül.

Igen, atyám, jól halottad, nem nyelvbtlásról van szó. Mert a rémálmaimból már olyan jól ismert khatif valóban ott közeledett felénk szélesebben a Menedéket körülvéző tőszem víztükrének felszínén, olyan kényelmesen lovagolva hátsán, mintha sziklaszilárd talajon haladna. A tó jégkásás felszínén fodrokat és pillanatnyi patkólenyomatokat hagyott az állat le-lecsapó patája, azonban a víztükröt még nem borította összefüggő jégpáncél, s így látszólag semmi sem indokolta a vágató kráni csatáló sziklaszilárd vízfelszíni

útvonalát. A démoni vadállat látványosan fújtatott közeledése közben, azonban orrlükeiből immáron nem pára és mérgező gőz vágódott ki, hanem sárgás lángnyelvek. Élő bizonyítéka volt annak, hogy a drún mágia mi mindenre jó.

S a pokolfekete monstrum nyergében ott ücsörgött maga a gyűlölt khatif. Felemás arca még mindig szürke bőrűnek látszott, és kőkemény elszánáson kívül más érzelmet nem fejezett ki, jéghideg tűzzel égő szemei még mindig vöröslöttek az éjszakában. Jobbjában nehéz harci bárdot tartott, talán arra készült, hogy csapásra emelje.

- Ha szemtől szemben állunk a halállal, és ő az arcunkba köpi: jönnünk kell; mi nem hátrálunk meg, és nem engedünk neki ! Viszonozzuk jéghideg tekintetét, és büszkén vállaljuk a megméretetést, mert tudjuk, hogy leszármazottaink emlékeiben örökké élünk, és ajkukon fennmarad a nevünk! - a szavak önkéntelenül tódultak az ajkamra, s máig sem emlékszem, hol tanultam őket. Talán a drún mágiával a lelkemhez kötött ragan ős utolsó tanításai voltak ezek, ahogy önkéntelenül megnyilatkozott végzetünket látva. A mondatot már Fekete Nyelven fejeztem be, szinte köpve a szót:

-Kirzatz! (Gyülekező!)

Ahogy kimondtam a végszót, a testembe mintha hideg pengék vágtak volna, orromból megeredt a vér. Hatalommal telített szavam visszhangot vetett a köztes síkokon, és legyőzhetetlen késztetést keltett a lábpan széjjelszóródott bujdosókban, hogy mindannyian siessenek a Menedék, és ezzel a közeledő khatif elébe. A félszigetet övező tó mentén állomásozó haramiák, akiknek látókörébe még beletartozott a vízen vágató förmedvény, hirtelen felajzották nyilaikat, és egységesen löni kezdték a khatifot. Nyílvesszeik hegye a légsúrlódásra begyulladó naftával átitatott rongyokba volt csavarva, és mind hosszú lángcsóvát húzott maga után. A khatif mindössze egy-egy hatalommal telített szót üvöltött el minden irányba, és az addig oly magabiztos lövészek - no meg a környezetükben található összes tereptárgy és növényzet - pozdorjává zúzódba robbant a földre. A víz jó hangvezető, a halál pedig hirtelen vendég szokott lenni errefelé. Ő pedig le sem lassulva folytatta az útját a tavon át.

- Megvesztél fiam? - üvöltött mögöttem a sámán. - A hatalomszavad delejes hatása annyira elvakítja az embereket, hogy azok önkéntelenül is belesétálnak a saját csapdáinkba! Akik pedig ottragadtak valahol, azok meg fognak tébolyodni a késztetéstől, és reggelre megfagynak, mert amíg a többiek elfoglaltak, addig senki sem fog a segítségükre sietni! Mind meg fognak halni!

Megremegtem a szavai hallatán. Hinned kell nekem, atyám, nekem nem ez volt a szándékom! Nem akartam elpusztítani a saját embereimet! Én csak ösztönösen Inui védelmére akartam kelni. Mit tudtam én, hogy a drún nyelven kimondott szavaim elveszik az emberek eszt!

- Öregapám, ha van valami, amit tenni tudsz, kérem, most próbáld meg, vagy nekünk végünk! Ahogy a sámánhoz rimáncodtam, még láttam, hogy a félszigetre vezető szárazföldi sávon fut felénk Félszem néhány haramiatársa, hátuk mögött

Bundással. Egy pillanattal később megláttam azt is, ami miatt megfutamodtak: a hátuk mögött, a földnyelv náddal takart szárazföldi tövének két megtermett, a félelemtől és a fájdalomtól félőriült, habzó szájú barnamedve csörtetett, hangos üvöltéssel a világ tudtára adva vérszomjukat. A harmadikat sehol sem láttam, ez vagy azt jelentette, hogy ő nem szabadult el, vagy azt, hogy másfelé vette az irányt, vagy esetleg már nem is él. Hátérbb, a lidércfényeket lobogató mocsár felől távoli gázrobbanások és sikolyok hangjai hallatszottak az éjszakában. Ahogy körbenéztem, hirtelen megértettem: minden elveszett. Annyi felkészülés, annyi munka, annyi küzdelem, és mind hiábavaló volt. Mind itt pusztulunk, még a hajnal eljövedele előtt. A khatif jött, látott, és győzött. És mi a saját fegyvereink, a saját csapdáink áldozatai leszünk.

És ekkor, atyám, váratlanul csoda történt. Igen, csodának kell neveznem, mert ami történt, arra jobb kifejezés nem létezik. Ugyanis a víztükrön keresztül vágató khatif hátasállat patái előtt hirtelen furcsa fények villantak a tófelszín alatt. A következő pillanatban fortyogó buborékok kezdtek a vízfelszínre törni ott, ahol egy pillanattal később a lendület hajtotta szörnyetegnek kellett áthaladnia. És mielőtt a ló vagy a lovasa reagálhatott, vagy útirányt változtathatott volna, máris egy víz alatti gejzírhez hasonló gőzoszlopban lövellt a magasba a mélyből feltörő naftagőz. A khatif belevágtatott a gőzoszlopba, és a démoni hátas pofájából ki-kicsapó lángnyelvecskék belobbantották az egész gázfelhőt. A vakító fényű robbanás azonnal belepte a közeledőket, és elvakított minden szemtanút. Mire a lángnyelvek egy pillanattal később lecsillapodtak, már sem a lovat, sem a lovast nem lehetett látni.

- Kegyes ősök! - suttogta a döbbenettől elkerekedett szemekkel a táltos. De hasonlóképp döbbenten meresztgettük a szemeinket mi (azaz Félsem és én) is, minden pillanatban arra várva, hogy a víztükör felszínén lobogó lángokból előlépjön a rettenetes idegen. Ehelyett azonban egy sokkal sürgetőbb és riasztóbb veszedelemmel találtuk szembe magunkat az oldalunkról közeledő barnamedvék képében.

- Fussatok, ha kedves az életetek! - üvöltötte a megvadult vadállatok előtt szaladó haramiák egyike, Rest Bagoly. Nevével ellentétben most sem restnek, sem okoskodónak nem tűnt. Bundás, a farkasivadék falkamester, aki az oldalán szaladt, eddigre már rég levedlette a tagolt beszédre való készségét, és meztelen alakja állatként morogva rohant a csapat élén. A harmadik menekülő (hogy pontosan ki lehetett, azt ilyen sötétben nem láttam) sajnálatos módon nem bizonyult elég gyorsnak, és amikor már a félszigetre vezető vékony földsáv utolsó métereit tette meg, az egyik háta mögé kerülő medve rávetette magát, és leteperte a földre. Azt hiszem atyám, te szerencsés ember vagy, hogy soha nem kellett olyan hangokat hallanod, és olyan látványt végignézned, mint amilyeneket a haramia nyújtott élete utolsó pillanataiban, amikor a veszett medve elevenen széttépte.

- Rest Bagoly! Vezesd a rablöhurokhoz! Félsem! Sápadtarc! Készüljetek a fogadásukra, és zárjátok be a kaput! - üvöltötte az utasításokat Tugoj táltos, aki a pánikszerű kavarodásban is megőrizte a hidegvérét, és magához ragadta a parancsnokságot. A vademberrel nem törődött, tudta, azt ilyenkor amúgy is az állati ösztönei vezérik, se nem lát, se nem hall, és legfőképp: nem fogad el parancsokat. Maga a sámán pedig parancsai kiosztása után érthetetlenül zagyválva mágikus rítusba kezdett.

Rest Bagoly hamar felfogta, hogy mit is kívánnak tőle, és lélekszakadt vesszőfutása közben úgy rohant, hogy pályája ívének végén egy érintésre kioldó hurokcsapda álljon, ami a Menedék szigetszerű földbuckájának kiszélesedő bejárata előtt volt elrejtve. A második medve, amely az alatt is folytatta vérszomjas hajszeját, míg társa a szerencsétlenül járt haramiát marcangolta, megállíthatatlan lendülettel csörtetett a nyomában, és valószínűleg utol is érte volna, ha az utolsó pillanatban Rest Bagoly egy végső erőbedobással el nem rugaszkodik a földről, és át nem vetődik a hurok felett. Az oktondi, habzó szájú medve, aki ilyesféle csapdára nem volt felkészülve, egy másodperccel később mellső mancsával belelépett a kikészített hurok belsejébe, akaratlanul is beleakadt, a hurokhoz illesztett kötél megfeszült, majd az erre válaszul kioldódó ellensúly rántására az állat hihetetlen vonításszerű morgással a hátára perdült. Egy pillanattal később a hurokkötél másik végéhez illesztett nyírfatörzs tovább rántotta, és mire az állat észbe kapott, törött gerinccel lógott fájdalmasan nyüszítve egy, a csapda féktengelyéül szolgáló, a töltés Menedék felőli végén meredező csupasz fűzfatörzs mellé kifeszítve.

Én és Félsem ezalatt a Menedék köré felhúzott rögtönzött rönkvár fából ácsolt nagykapujához rohantunk, ami a tervek szerint a khatif eljöveteleig nyitva kellett, hogy álljon, és két oldalról megragadva elkezdtek betolni a súlyos alkotmányt. Bundás, és a nyomában támolygó Rest Bagoly épp beestek az ajtón, és mi egy pillanatot sem várva betaszítottuk mögöttük a bejáratot. Egy szívdobbanással később a helyére csúszott a kaput lezáró keresztgerenda is, és így épp egy töredékpillanaton múlt, hogy a kívülről a fagerendáknak dőlő embermarcangoló medve nem szabadult be az erődünkbe. Méltatlankodását vérfagyasztó bögéssel fejezte ki. A kapun belülre csak épp, hogy élve beért Rest Bagoly hangos sóhajtással az összetaposott hótól kásás földre csuklott, mint egy marionett-bábú, akinek elvágták a zsinórjait, és idegességében elokádtta magát. Bundás ezalatt egy oldalsó földsáncra ugrott fel, és onnan vadul ugrálva, eszetlen vadállatként makogva és morogva dühítette a kifelé dőlő hegyes karókkal körbezárt erődön kívül rekedt medvét.

S a tó felett még mindig lobogott a hóhullámokat eregető gőzcsóva. Hatására az eget borító vizenyős fellegekből elkezdett szálingózni a kásás hó.

- Öregapám! Mi van a többiekkel? - kérdeztem a véres fejével is kötelességtudóan transzba esett sámánt.

- Haldoklanak. Reggelre meghalnak mind! - suttogta rekedt hangján az öreg. - De legalább a farkasokat és az élőhalottakat sikerült visszarendelnem az erőd falaihoz. Készüljetek, mert a halak szemeivel úgy látom, hogy a tó mélyére csak a kráni ló teteme süllyedt le. A khatif földi maradványait sehol sem találom.

Szavai hatására én egy másodpercre elszedültem, és majdnem elájultam. Hát azt az ördögöt sehogy sem lehet megfékezni?

Eközben hangos dobbanásokkal vetette magát neki az odakint üvöltő medve a kapunak, ahogy őrzöngve dobálta magát. A fagerendázat fülsértően recsegett-ropogott, de kitartott. Őszinte tisztelettel gondoltam a

csapdamester-ácsunkra, aki a munkálatokat végezte, és olyan masszívra tervezte a rönkerődöt, hogy sem a földrengés, sem a medve nem tudta kikezdeni. A másik, a fűzfánál törött gerinccel kipányvázott állat fájdalmasan és egyre bágyadtabban bögött, hangja percről percre gyengült. Félszem eközben Rest Bagolynak segített feltápászkodni a földről, akinek még mindig a nyavalya törte a testét, és úgy remegett keze-lába a soktól, hogy azt hittem, menten szörnyethal. A bolond Bundás pedig továbbra is a földsánc tetejéről idegesítette a medvét. Tudtam, hogy ez így nem mehet tovább, a medve - pláne, ha dühítik - bármelyik pillanatban áttörheti a kaput, és akkor nekünk itt végünk. Tennünk kellett valamit.

- Öregapám! Ha tudsz valami ráolvasást, ami lecsillapítja a bolond állatokat, akkor most mondd rá erre a kettőre! - intettem a kezemmel a medve és a vadember felé. Talán még mondtam volna valamit, ha ekkor nem hallok meg egy kétségbeesett női sikolyt a Menedék irányából. Egy pillanatra mindent elfelejtettem, hogy ki vagyok, hogy hol vagyok, hogy mi is a feladatom, s csak egy szó égett kristálytisztán a tudatomban. Inui!

Már épp azon voltam, hogy mindent és mindenkit magam mögött hagyva eltisztulok a hadszíntérről, és berohanok megnézni, hogy is van a vajúdo lány, amikor hirtelen fájdalmas, visító állati hangok és valamiféle dulakodás zajait hallottam meg a kapu irányából. Bundás pánikszerűen elüvöltötte magát, leugrott a földsánctól, és örült gyorsasággal elrohant a sziget tó felőli, a bejárattal szemközti hátsó részéhez. Ahol a palánkvar karófalán belül még mindig álltak a szigetet eredetileg borító fűzfák és égerfák. Döbbenet fordultam meg és próbáltam kivenni a szemembe hulló hópelyhek ködén át, hogy mi is a hangok forrása, amikor egy leginkább egymáshoz súrlódó kövek és fém által kiadott hangos koppanáshoz hasonló zajjal forgácsokká szakadt az erőd masszív bejárata, és mögüle véres cafatokban zuhant be az a néhány még lüktető húsdarab, ami az imént még a tomboló medve volt. A szétrepülő farepeszek véres sebeket karcoltak rajtam és a kapu előtt maradó többi emberen - a két haramián és a sámánon -, de úgy láttam, ebből csak Rest Bagoly sebe a komolyabb, akinek a gyomrát vágta fel egy deszkadarab. A feltáruuló kapurészen át láttam, hogy a másik, fűzhöz szegezett medve faoszlopostól beledőlt a mocsárba. És a kapu közepén ott állt egymagában a khatif.

Az ábrázata rémisztő volt, s pusztán rátekintve megfagyott az ereimben a vér. A gázrobbanás egész cafatokat tépett ki a húsból, fél álkapsát összeroncsolta az eséstől, amúgy is szürke bőre megfeketedett és darabokban hámolt, ahol a tűz megperzselte. A testéből undorító, sötétbarnának tetsző folyadék, valami különösen sűrű vér csöpögött - mit csöpögött, ömlött! Egykori szőrmeruhájából szinte semmi nem maradt, csupán a vastag bőr fegyveröve, és némi ágyékkötőszerű bőrnadrág-maradvány lógott róla, láthatóvá téve szörnyű hegekkel teli testét, mellkasából nyílttörésesen kiálló törött bordáit. De a jobb kezében még mindig ott szorongatta a rettenetes csatabárdot.

- San kun gashrath, Nahime! („Kicsi féreg, eltaposlak! ") - mondta fenyegetően a khatif, ahogy izzó szemeivel felém nézett. És én, atyám, életemben először farkasszemet nézve a végzetemmel, viszonoztam a pillantását. Mellettem a táltos suttogott valamit alig érthetően.

- Hanúj, kedvesem, készülj ! Hamarosan megyek, csatlakozok hozzád a Szellemek Ösvényén! Máig sem tudom, vajon Hanúj a húga, az unokahúga, vagy netán az emberfarkas szeretője volt-e. Feltűnt, hogy a sámán hátán beszakadt a rituális dob marhahólyag ütőhártyája. Ekkor értettem csak meg: Tugoj táltos a saját életével fogja megváltani magát a korábbi közönyössége bűnétől.

Félszem ezt a pillanatot választotta ki, hogy eleressze vért hányó, halálgörcsbe ránduló társát, Rest Baglyot, két kézbe ragadja a csatacsillagját, torokszakadtából elüvöltse magát, mint valami sarokba szorított állat, és öngyilkos rohamra induljon a kapuban feltűnő iszonyat ellen. Az ősök sem tudhatják, mi is üthetett ekkor a szegény ördögbe, talán csak bosszút akart állni elhullott társaiért, talán a bátorságát akarta bizonyítani, tudván, hogy ezúttal nem kerülheti el a sorsát, talán csak büszkén, emelt fővel szeretett volna a szellemek honába lépni, mindenesetre rettenthetetlenül szaladt, hogy halálra sújtsa a bestiát.

A célját soha nem érte el.

Figyeltem, atyám, végig figyeltem a khatif tekintetét, ahogy farkasszemet néztem vele, így jól láttam a reakcióját a haramiavezér közeledésére. Nem villantotta felé a szemét, még csak nem is pislogott, mindössze egy hanyagul odavetett káromkodást ejtett meg feléje a Fekete Nyelven. Én több, mint öt lábnnyira álltam tőle, de még így is éreztem a szavából áradó hatalom szelét, a rú fémlapja újra hideg repeszként égett a bőröm alatt. Félszemű úgy szakadt széjjel, mint akit az orkánt tép szertesztét, apró cafatokra hullott testrészei sűrű csont-, és vérfelhőben fröccsentek a sziget hátulja felé, hosszú, táguló szögű vérpermet-csíkkal hintve meg a havat. A

khatif azonban meg sem inogott a drún hatalomszó kimondásának hatására, mint ahogy azt én szoktam hasonló esetben, s mint ha mi sem történt volna, lassan, céltudatosan elindult felém. Mint aki csupán egy zavaró rovarot csapott agyon.

Ki tudja, mit tett volna velem, ha el is ér, ekkor viszont a háta mögül a sötétben világítónak tetsző szemű vadállatok, kiéhezett farkasok törtek elő a félszigetre, és rávetették magukat a monstrumra. Megérkeztek háta sámán első segítő társai. Az élőhalottak csak azért nem értek még ide, mert az állatokhoz képest ők száználmasan lassúaknak tunk.

Az első pillanatban azt hittem, győztünk, s a vadállatok önmagukban elegendőek lesznek ahhoz, hogy leteperjék a jövevényt, aki valósággal eltűnt a falkájuk alatt, ahogy a súlyuktól földre dőlt. Azonban, ha ezt vártam, hát keservesen csalódnom kellett. Mert bár a khatif a földre dőlt, mégsem adta fel a küzdelmet, hanem foggal-körömmel nekiesett a vadállatoknak, mielőtt azok átharaphatták volna a torkát. Tugoj táltos rekedt torokhangon kántált valamiféle pusztító varázslatot, ahogy a széthullott tábortűz maradványainál szeretett toportyánjai sorsát leste potyogó könnyekkel és továbbra is szivárgó fejsebbel. A következő háromnégy percben mindössze vad morgások, veszett vinnyogás, szakadó inak és törő csontok zajait tudtuk kivenni, mert a dulakodó testek, a karmok, fogak és megfeszülő többfontos izmok tömege túl átláthatatlan volt a számunkra. Mire észbe kaptunk volna, a szörnyűségesen szétmarcangolt khatif már fel is tápázkodott a földről, és újra megindult felénk. Már amúgy is rút testét éktelen harapásnyomok csúfították el, bal karja töből leszakadt.

Döböntem meredtem borzalmasan megcsonkolt, összemarcangolt testére. Bárki más az ő helyében a földön fetrengett volna kínjában, vagy esetleg el is ájult volna a vérvesztéségtől, ő ellenben még csak meg sem ingott igazán. Helyette azonban most a farkasok vergődtek pokoli vinnyogással a földön, összetört csontozatú, megcsonkolt testük számára szemmel láthatóan pokoli kínokat okozott a haldoklás, ahogy fájdalmukban maguk alá csináltak, és kiöklendezték beleik maradék tartalmát. Állapotukból ítélve akár órákig is eltarthatott, mire végérvényesen kiszenvednek. Ahogy jobban megfigyeltem, észrevettem, hogy az egyik vonagló állat, talán épp az, amelyik a khatif karját is letépte, iszonyatos szűküléssel csonttarajokat, csáprágókat és bőrlebenyeket növesztett a szétroncsolt testéből. Ekkor értettem csak meg, mi is történhetett valójában: a farkas annyira veszettül tépdelhette az idegen húsát, hogy vad mohóságában lenyelhetett néhány darabot belőle, s az állat testében kicsírázott és gyökeret vert a Fekete Hús. Kacsokat és csápokat növesztett a beleibe, most pedig megpróbálja a maga képére formálni az alsóbbrendű életformát. Mellette hasonló metamorfózison estek át az állat társai közül is páran, kivéve egy törött gerincű, valamivel arrébb fetrengő példányt. Késpengeként hasított belém a felismerés: egy khatif helyett egy egész fészekaljra valóval lesz hát dolgunk hamarost!

Látványszülte rémülemnek drasztikus hirtelenséggel szakadt vége: Tugoj táltos szavai nyomán a bátortalan hőés ellenére is vakító mennykő csapott le hirtelen az egekből, dobhártyarepesztő dörrenésével és vakító villanásával süketé és vakká téve engem néhány másodpercre. Mire kitisztult a látásom, és a szállingózó fekete füstön keresztül újra képes voltam meglátni a helyet, ahol az elébb még a Fekete Hús gyötörte farkasok vonaglottak, most csak egy kormos szélű krátert láttam a hóban, benne több megpörkölődött húskupacot. S a füst mögül, mintha mi sem történt volna, előrelépett egy lépésnyit a khatif.

Az öreg sámán ekkorra időzítette volna végső varázslatát, de mielőtt ez bekövetkezhett volna, a khatif hörgő hangon kiejtette utolsó aznapi hatalomszavát is, ezzel hullámot keltve a manahálóban, és mágikus vákuumot idézve az öreg fej e köré. Öröm az ürömben, hogy szemmel láthatólag ezzel a szörnyeteg hangszálai is széjjelszakadhattak, mert a következő pillanatban véres habot és hámló bőrdarabokhoz hasonló belsőségeket öklendezett fel a szájából. Mégsem zavartatta magát, hanem megmaradt kezével felemelte, és útjára engedte rettentő csatabárdját a táltos irányába. Az elhajított fegyver vad sípolással pörögve-forogva szelte át a kettejük közötti távolságot, és egy széthasadó dinnyéhez hasonló hang kíséretében szétrepesztette az öreg fejét. A sámán megcsonkult teste hátralendült a tábortűz parázsló maradványaiba, amiben belezuhanta után rögtön lángra kapott. Tudtam, ettől a pillanattól fogva nem csak ő, de az összes többi láplakó is halálra van ítélve, hiszen a táltos hatalma nélkül többé senki sem fékezi meg az élő húsrá kiéhezett élőhalottakat, akik pokoli szenvedélyükben a kevés túlélőre fogják vetni magukat, és mindet széttépik.

És a khatif egyre csak jött felém, pontosabban a mögöttem húzóódó, földbe ásott kunyhó felé, ahonnan - csak most jutott el a tudatomig - ismét hallatszódta a vajúdás sikolyai.

Ekkor örült sikoltozással vetette valahonnan oldalról a khatifra magát a félörült állattá visszavedlett, de valamiképp emberfeletti bátorságot merítő Bundás. Pusztá foggal és körömmel esett neki a kráni fenevadnak, és tépte-harapta, ahol csak tudta, mégsem győzhetett: a szörnyű idegen egy jól irányzott ütéssel bezúzta a koponyáját, és a vadember kilocsant agyvelővel vágódott bele a latyakos hóba. Kiontott testnedvei mocskos szélű, gőzölgő krátereket lyukasztottak a hóba. Ezeket a krátereket, és a khatif agyvelőtől mocskos ujjait nézve döbbsentem rá, hogy gyakorlatilag én maradtam az egyetlen életben maradt ember az egész udvaron. Ahogy a tó felett lángoló gázláng villódzó lidércfényében szétnéztem, az egész borzadályos sziget-erődben csak széttépett, megcsontkított tetemekeket láttam, amelyeket szép lassan elborított a hó. A kapu előtt az eltört gerincű, mennykőcsapást túlélő farkas próbálkozott némán, hogy legalább a még mozgó két mellő lábára állhasson, és halk, csendes nyüszítéssel vette tudomásul, hogy tehetetlen koloncként maga után húzott teste ebben is megakadályozza. Orromat betöltötte az égett hús semmivel össze nem keverhető bűze, a vastag fekete füstcsíkokat eregető sámán tetemének legnyilvánvalóbb emlékeztetője, s fülemet megütötte a vajú Inui fájdalmas nyögdecselése. S csak ekkor jutott el a tudatomig, hogy a bal karom zsibbadt érzéketlenséggel lóg a törzsem mellett, és a kezemről valami meleg és folyékony csurog alá. Lenézve észrevettem, hogy a szétrobbant erődkapu egyik szilánkjára állt bele az alkaromba, és az forgácsolta szét a csontomat, de az eltelt percek brutális könyörtelenségében annyira ledöbbsentem a soktól, hogy észre sem vettem, amikor megsérültem.

Ez volt az a pont, amikor elvesztettem a hidegvéremet. Felkaptam a földről a sámán kezéből kiesett rovátkált nyelű fokost, és azt felkapva vad üvöltéssel vettem magam a lassan közeledő khatif elébe. Nem éreztem mást iránta, mint színtiszta, nyers gyűlöletet, őrvírt, vad vérszomjat. Ez a szörnyeteg idejött, és elpusztított mindent, amit valaha ismertem. Ez a borzadály romba döntötte az egész lápot, lemészárolta az összes ismerősemet, megsebesített engem, és csak az ősök tudják, miféle pokoli átkokat idézett rám, amitől kisápadt a bőröm és világítanak a szemeim. Ez az emberszörny vetkeztette ki Inuit az emberi mivoltából, hogy aztán testileg-lelkileg megnyomoríthassa. Tönkretett és megmérgezett mindent, amihez csak köze volt. Ettől a szörnyetegtől rettegtem hosszú hónapokon, átvirrasztott éjszakákon át. Ez a szörnyeteg kísértett lidérces álmaimban, amikor tízszer, százszor, ezerszer felriadtam az éjszaka közepén. Ez a szörnyeteg elvett tőlem mindent, mindent, ami az életem volt. S ez a szörnyeteg még mindig életben van, és az általam szeretett lány felé akarja venni az irányát.

Bevallom, atyám, mert máig sem szégyellem, bármit is mondjon az egyház tanításai, de akkor nem éreztem más vágyat, mint a színtiszta gyilkolási kényszert az ezerszer megátkozott, kráni földről szalasztott pokolfajzat iránt, aki a megcsúfolása volt mindennek, ami az életben szent. Igen, atyám, meg akartam ölni őt, el akartam pusztítani, a földbe akartam tiporni. Úgy meg akartam kínozni, mint ahogy ő is megkínózott engem, azt akartam, hogy lássam kegyelemért könyörögni, hogy lássam szűkölni, mint azt a gerincét tört farkast ott a kapu alatt. Meg akartam ölni, és nem is csak egyszer, hanem tízszer, százszor, ezerszer. És még mind a mai napig meg akarom ölni.

És tudod, mit, atyám?

Büszke vagyok erre. Büszke vagyok arra, hogy meg akarok ölni egy ilyen szörnyeteget, még ha most el is szörnyedsz istenkáromló szavaim hallatán.

És ez az egyetlen bűnöm, amit soha nem fogok megbánni, vagy meggyónni.

Ami ezután történt, arra némileg zavarosan, összefüggéstelenül emlékszem, ezért csak azokat a pillanatokat idézném most fel, amelyeket kulcsfontosságúnak tartok a történetek szempontjából. Arra emlékszem, hogy miután a vörös köd a szemeim elé borult, én őrvongva, rúg-kapálódzva, a fokossal vadul hadonászva estem neki a khatifnak, és azzal sem törődtem a harci láz dühében, ha közben nekem magamnak bajom esett. Öngyilkos lendületem olyan erővel vetett neki az eddig olyannyira rendíthetetlen szörnyetegnek, hogy az kétségbeesett kapkodással próbált hátrálni. Menekülés közben valamikor beleöklözhetett a bordáimba, és énelőttem egy pillanatra elsötétült a világ, ahogy ezernyi tűt éreztem szurkálni a tüdőmbe, de bár a légzésem nehezzé és fájdalmassá vált, többé már nem hátráltam meg. Foggal-körömmel vagdaltam a fenevadat, ütöttem-vertem, és közben csak tompán, mintegy kívülálló szempontjából éreztem, hogy rekedtre üvöltöttem magamat. Éreztem, hogy időnként én magam is kapok bikákat letaglózni képes pofonokat, hogy az orromból forró vér ömlik, hogy a szám megtelik törött fogak szilánkjeivel, és a nyelvemen is meleg, sós folyadék ízét érzem szétáradni. Éreztem, hogy a látóterem előtt szikrák pattognak és én valahogy furcsa, cuppogó hangokat vélek hallani,

ahogy valaki a szemembe öklöz. Éreztem, hogy valami savanyú epe árad a torkomba, ahogy a gyomromba fejelnek. Mégsem adtam fel az eszeveszett birkózást.

Aztán valahogy a khatifnak mégis sikerült a földre tepernie, és miközben ő vadul rugdosott engem, én végső kétségbeesésemben trágárságokat üvöltöttem felé Fekete Nyelven. Bár már a bennünket összekötő mágikus kapcsoknak rég nem kellett volna állnia, hisz a khatif kimerítette minden misztikus erőtartalékát, a szavaimnak mégis hatalma támadt az anyagi síkon, és a szörnyeteg fájdalmas grimasszal vonaglott hátrafele tőlem, arra adva lehetőséget, hogy egy pillanatra kifújjam magam. Aztán legnagyobb meglepetésemre a bibircsókos, kócféjű öregasszonyt láttam a szörnyeteg felé vetődni, és arasznyi körmeivel az inaiba metszeni, de hirtelen támadt segítségemet hamar vérbe fojtották: a khatif gyakorlatilag egyetlen hirtelen mozdulattal kitörte a nő nyakát. Ezt látva újra elborított az esztelen düh, és végső erőtartalékaimat összeszedve megpróbáltam feltápáskodni, hogy végre agyonverjem a szörnyeteget. De a művelethez már nem maradt több ép porcika bennem.

S ekkor valami távoli, hátborzongató kísértetsikolyhoz hasonló hang harsant az éjszakában. Olyan volt, mint amikor a jeges déli szelek süvítenek be télen a zárt ablaktáblák vékony résein. A hang szinte jéggé fagyasztotta a lelkemet, és tehetetlen kőbálványként döntött le a lábamról, majd a földhöz szegezett. Ekkor úgy éreztem, vége mindennek. De a khatif utolsó csapása csak nem sújtott le rám.

Mihelyst kitisztult a látásom, megláttam, hogy őrá miféle sorsot mért az előbbi hátborzongató hang.

Mert miközben én a kráni tharsot csépeltem eszeveszetten, se nem látva, se nem hallva környezetemet, addig ő a roham hevességének következtében hátrálásra kényszerült. Hátrált visszafele az udvaron, hátrált kifele a pozdorjává tört kapu roncsain, hátrált a kidöntött medvecsapda és a fűzfák romjai mellett, egészen addig, míg a Menedékhez vezető járható földnyelv melletti csuszamlós mocsárrészhez nem ért. Ennek, a szárazföldnek és a mindent elnyelő lápnak a határán egyensúlyozott, amikor velem, és a mostanra kitekert nyakú öregasszonnyal viaskodott. Ennek a határáról próbált meg visszatámolyogni, mielőtt az a hátborzongató sikoly nem támadt. És az engem földhöz szegező sikoly lendítette végül is túl a szilárd talaj határán, bele abba a hatalmas kiterjedésű posványba, amely az imént egy egész gerincétört medvét képes volt minden nyom nélkül elnyelni.

És most e mocsárban süllyedt egyre lefele, tehetetlenül nyújtózva a szörnyeteg. És minden mozdulatával egyre jobban siettetette saját süllyedését.

Izzó vörös szemei még mindig hideg szenvedéllyel meredtek rám, ahogy belátta, kapkodása hiábavaló. Szétroncsolt arcán még ekkor sem látszott más, mint nyers, kegyetlen indulat. Amikor nekiestem, reméltem, hogy a pusztulása előtt szenvedni látom, de mégsem ez történt. Látszólag olyan közönyösen, olyan fölényes nyugalommal vette tudomásul saját közelgő halálát, hogy szinte megalázva éreztem magam. Igen atyám, még ilyenkor is megalázott, amikor gúnyos szenvtelenséggel elmerült a mocsokban, és örökre alászállt a lenti légnélküli sötétségbe.

Mielőtt végleg belefulladhatott volna a mocsokba, még egyszer megszólalt a szétszakadt hangszálai ellenére is. Legnagyobb döbbenetemre úgy tűnt, tiszta, akcentus nélküli ragan nyelven beszél, a saját anyanyelvemet, amely a nomádok hyunghai nyelvcsaládjának egyik khorssal hígított dialektusa volt. Természetesen a mondandóját anyagi hang nélküli szellembeszéddel közvetítette, bár erre csak jóval később döbrentem rá.

- Mindketten felmagasztosultunk e megmérettetésben, és végre elszakíthattuk alsóbbrendű érzelmi kötelékeink bilincseit. Mindketten többé, erősebbé váltunk hát e harcban egykori önmagunknál, és elnyertük a Leghatalmasabb Úr kegyét, az áldott tisztaságot. Mostantól te vagy a thars, és én végre becsülettel járulhatok a dieurok elébe. Mostantól felelősséggel tartozol a rangodért és a hozzá tartozó becsületért. Mindketten helyesen cselekedtünk tehát - azután vége lett.

Először öltem gondolkodó lényt életemben, de ettől fogva hamar rákaptam a gyilkolás ízére. Ahogy felfogtam, hogy vége, hogy végre sikerült megölnöm a rettegett khatifot, első reakcióm a hitetlenkedés volt. Csak lihegtem ott kimerülten a földre borulva és vártam, hogy bármelyik pillanatban kiderül: tévedtem, és az aquir kiemelkedik a mocsárból ott, ahol az előbb elnyelte a föld. De a percek csak teltek, hosszú órákká nyúlva, és a sárréteg meg sem moccant. Végül sikerült annyi energiát összegyűjtenem, hogy felfogjam annak a hangviharnak a jelentőségét, ami végül ledöntötte a szörnyet a lábáról.

Inui! Hirtelen mintha elfújták volna minden fájdalmamat és kimerültségemet. Úgy rugaszkodtam fel a földről, mintha az életem függne attól, hogy mit teszek a következő pillanatban. És bizonyos értelemben így is volt.

Mielőtt ismét összecsuklottam volna, a kezembe kaptam egy, a csata hevében talán éppen Rest Bagoly, vagy a medve által szétcincált tetemként véget ért életpályájú haramia által elhagyott husángot, és a segítségével támolyogva megindultam az Inuit óvó lak felé. Bár több bordám és a bal karom is eltörött, a bokám kificamodott, belső vérzések égették lázban a testemet, a szemeim bedagadtak, több fogam is kitörött, és tele voltam horzsolásokkal, mégis úgy siettem a Menedék felé, mintha a legjobb testi kondícióban lennék. Kétségbeesetten csörtettem át a szétdobált tetemeneken, az aktivizált embercsapdákon, a romokkal teli csatamezővé vált mocsáron. Lélekszakadva futottam át a botomra támaszkodva a fűzfák alatt, amik a Menedék szigetének határát jelölték. Aztán odaértem a földbe ásott kunyhó bejáratához, és hirtelen összeszoruló szívvel éreztem meg a bent rám váró bizonyosságot. Már nem volt miért sietnem. Nem hallottam ugyanis a vajúdás hangjait.

Lassan, mély levegőt véve indultam el lefelé a viskóba, felkészítve magamat lélekben a látványra. Korábban, mikor még csak elméletben fontolgattam a lehetőséget, azt hittem, ha eljön az ideje, bögni, vagy üvölni fogok. De semmi ilyesmit nem tettem. Nem éreztem fájdalmat, megkönnyebbülést, szomorúságot vagy dühöt, ami azt illeti, nem éreztem egyáltalán semmit. Csak mintha a világ lett volna egy kicsit sötétebb, árnyékosabb, mintha valami eltörött, elpattant volna. Valami véget ért.

Inui ott volt. Nem lehetett könnyű halála. Úgy tűnt, végül mégis egyedül kellett alászállnia a Szellemek Ösvényét beragyogó fénybe. A teste szinte magzatpózba kuporodva feküdt volna a derékaljon, ha nem lett volna a hatalmas hasa. Illetve a szétfrocskolt, kiontott zsigerek halmaza ott, ahol, egykor a hasának kellett volna lennie. Erős húgy-, és fekáliaszag terjengett a kicsiny házikóban, jelezve az áldozat végső kínjainak mértékét. A falakat, a tetőt, mindent beborítottak a szétfrocskenő belsőségek piciny, csöpögő foltjai. Ebből értettem meg, miért volt Inui haláltusává váló vajúdása olyan iszonyatosan fájdalmas: mivel az átlag újszülött természeténél jóval nagyobb csecsemő nem fért volna ki a méhszájon, ezért új utat keresett magának, valósággal szétrepesztve, vagy inkább kirágva magát a hasfalon.

De a legborzalmasabb az ivadék látványa volt. Tudod, atyám, azelőtt sokat próbáltuk kitalálni, hogyan is fog kinézni a khatif fattya, de egészen addig a pillanatig elképzelni sem tudtam olyan borzalmat, mint amilyen akkor a szemem elé került. Legrosszabb rémálmaimban izzó szemű, szürke bőrű, pengefogú kis fattyakat láttam, amik állatüvöltéshez hasonló ordítással bögne; esetleg vízfejű, csökevényes végtagú, áttetsző bőrű, kocsonyás testű lárvákat vártam. De akkor ott lenn a Menedék vérmocskos falai közt mégis valami sokkal iszonytatóbbat láttam: egy gennytől és kiontott belektől szutykos, de puha rózsaszín bőrű, babakék szemű, hullámos pehelyhajú, gödröcskés arcú kisfiút, aki édesdeden játszadozott Inui általa kiontott zsigereivel és közben bárgyún gügyögött, ha épp nem a szurokfekete méhlepényt rágcsálta éhe csillapítására.

A kezem ügyében levő husáanggal ütöttem agyon, a felismerhetetlenségig összeroncsolva sivító testecskéjét, és dinnyeként szétrepesztve a fejét, majd az anyja teteme mellett temettem el a beomlasztott tetejű Menedék sírkamrává változott falai közé, megszegve ezzel Inuinak tett ígéreteimet.

Mint mondtam, atyám, ebben a világban csak kétféle fajzat létezik: gonosz, és még gonoszabb. És én ez utóbbi fajta közé tartozok.

A mocsárból kifele jövet, mocsárlakókból toborzott egykori seregem élőhalottak által zabált tetemei mellett elhaladva végig a halálos ágyán összeszorított szájjal hallgató mostohaanyámra gondoltam, és arra a szerencsétlen, nevesincs asszonyra, aki a világra hozott. Vajon mi játszódhatott le a megboldogultak elméjében, hogy élni hagytak engem, s hogy megpróbáltak emberként felnevelni?

Menet közben végignéztam magamon, és csak nehezen bírtam kiállni, hogy meg ne próbáljam a saját húsomat szétmarcangolni. A betegesen szürkévé sápadt bőröm mostanra elkezdett szarusodni, egyre több felületen hozva létre olyan rinocéroszbőrhez hasonló érdes rétegeket, mint amilyen a khatif testét fedte. Kacagni támadt kedvem, amikor ráébredtem, mi volt az az ősi titok, ami arra készítette népünket, hogy a szülés közben elhunyt anyák gyermekeit is elveszejtsék. Csak ekkor ébredtem rá, miért maradt működésképes a torkomból fakadt drún mágia a khatif végzete után is. Eszembe villant az a földbeszúrt kráni hadijelvény is, amit a kút kávája mellett láttam, és amely - most már biztos voltam benne - egy másik aquir rejtekhelyét volt hivatva megjelölni.

Az enyémet.

Igen, atyám, jól hallasz, bár nekem még évekig tartott, míg a bizonyosság mellé adatokat is szereztem. Ó, de látom, téged nem ez aggaszt. Ne rettegj, ne sápadozz ilyen látványosan, ha el akartalak volna pusztítani téged és a társaidat, már rég megtehettem volna. Akár ezt az egész épületet elsöpörhetném a föld színéről, mégsem teszem. Nem azért jöttem ide.

Hallgasd tehát te is türelemmel tovább az elbeszélésemet.

Mint mondtam, adatokat kellett szereznem. Rokmundi és hergoli alvilági szervezetekkel építettem ki szoros viszonyt, és dzsád mestertolvajokkal hozattam el Pyarron romjai közül azt a kevés titkos írományt, ami a fajtámról szól. Úgy voltam ismert, mint a szentségtelen könyvek és a tiltott grimóriumok megszállott gyűjtője. Tébolyult kutatásaim közepette a leghírhedtebb titkos testvériségek mestereitől tanultam. Ők azt hitték, csak a hatalomvágy miatt török titkaik ellesésére, pedig sokkal praktikusabb okom volt minderre: az önmagam jobb megismerésére sarkalló tudásszomj. Évek hosszú gyakorlásával sajátítottam el a titkos fóliánsok megégett szélű pergamenlapjaira felvett szövegek nyelvezetének olvasatát, hogy segítségükkel megértsem valódi természetem, és az okot, ami miatt ezen a világon vagyok. Az okot, ami miatt annyi embernek meg kellett halnia.

És tudod, mire jutottam, atyám?

Hogy hiábavalóan létezem. Életemnek nincs semmi más oka, mint a szörnyeteg Istenek feledékenységé, amely létezésre kárhoztat ennyi évezred után is. Mert atyám, mi mind szörnyetegen vagyunk, a köztünk levő különbségeknek csak az a mércéje, hogy milyen szemszögből nézzük önmagunkat. Az én őseim, azok a qua'kudh rovarok valaha természetvárokhhoz hasonló palotákat emeltek ezeken a földeken, és áttetsző kitinszárnyakon repkedtek keresztül a kontinensen, birodalmakat építve maguknak és Kapukon járva át más világokba. De idejük kitelt, és lassan kihaló fajjává váltak, utolsó képviselőik, ha fenn akartak maradni, kénytelenek voltak kiegyezni a természettel, és ivadékaikat az utód fajok mintájára formázni, hogy lépést tarthassanak a változó világgal. Választhattak volna állatokat is a petéik kihordására, de akkor a lárvák örökölték volna mostohaszüleik intellektusát is, ezért inkább az elfszabású népek irányába fordultak.

A népet, amit létrehoztak, a ti tudósaitok Ghoragnak nevezik, és úgy tartják, barbár törzsekben él, pedig egy ősi civilizáció kései letéteményesei. Ők a katonái, a dolgozói az egykori bolyok helyébe lépett birodalmaknak, és a biztosabb fennmaradás érdekében önállóan is képesek szaporodni, hogy milyen áron, azt fentebb ábrázoltam. És bár jelenlegi formájukban túlonként emberivé váltak, mégis örök kívülállói maradnak a világban. Mert legfőbb bűnük, hogy idegenek ebben a korban.

De eljön majd az idő, atyám, mikor az embereken lesz a sor, mikor a mai népek felett szólaltatják meg a lélekharangot. És akkor a hozzád hasonló jámbor lelkek lesznek a kihalt faj, atyám, s az ágyékukból fakadó ártatlan gyermekek lesznek a szörnyek egy még újabb, idegenségében még iszonytatóbb világ szemében. És biztos vagyok benne, atyám, hogy az emberfaj kései leszármazottai is minden követ meg fognak mozgatni az életbenmaradás érdekében, mint ahogy azt tették Godon birodalmában is, mikor még a gabona növekedésébe is beleszóltak varázslataik segítségével, hogy bővebben teremjék. Uralni akarják majd a természetet, és nem együtt létezni vele. A sarokba szorított, vesztét érző állat a legveszedelmesebb, legelvetemültebb mind közül.

És valahányszor erőszakot tesznek majd a természetén, az ilyen aberrációkat fog szülni, mint amilyen én -is vagyok.

Tudod atyám, az egész iróniája az, hogy én emberek között nőttem fel, és emberként tanultam meg gondolkodni, míg a serdülőkor vissza nem változtatott azzá a szörnyé, aki válójában vagyok. Ezalatt a röpké idő alatt megtanultam gyűlölni a saját fajtámat, és ez a gyűlölet odáig vezetett, hogy vak dühömben meg is öltem az egyetlen képviselőjüket, akitől talán többet tanulhattam volna felőlük, s aki révén leginkább kiismerhettem volna önmagam természetét. Gyakran járnak a gondolataim azóta is a khatif körül, akit annyira megvettem, akitől annyira rettegtem. Ki volt ő? Mi volt ő? Mi volt az értelme a cselekedeteinek? Miért kellett mindezt a borzalmat véghezvinnie? Annak idején azt hittem, nem is voltak emberi érzelmei, hogy eleve szörnyetegként jött a világra, és vadidegen lényként kezeltem, de vajon valóban így volt? Hisz ha nekem lehetnek emberi érzelmeim, neki is kelletek, hogy legyenek. Hisz valaha őt is anya szülte. Talán egykor neki is volt egy bábaasszonya, aki felnevelte? Voltak gyermekkori álmái, hallgatott meséket? Vagy őt már a Gho-ragg törzs képezte gyermekkorától kezdve katonának? És ha így van, vajon mi mindent kellett neki ott, az emberbőrbe bújt fenevadak között kiállnia, míg ilyenné vált? Mit élhetett át, hogy önmagából kivetkőző,

kéjszár, szadista gyilkossá vedlett át? Vajon amikor álmaimban tanúja voltam, amint a khatif nőt gyilkolt le hidegvérrel, talán csak szeretetre vágyott titokban - olyan mélyen, hogy még magának sem vallotta be -, amit csak ilyen formában kaphatott meg? Talán annyira nem tanították meg emberként érezni, hogy csak így tudta kimutatni az érzéseit? Hisz végső soron, mikor megölte azokat az asszonyokat, megváltotta őket a Fekete Hús, a teherbeesés gyötrelmeitől! És ha így van, Inuival vajon mi volt a valódi szándéka? Direkt hagyta életben, hogy megszüljön a fiát, vagy csak véletlen egybeesés, amiért a dolgok így alakultak, és a kölyköt ő is elpusztította volna?

Félre ne érts., atyám, nem azt sajnálom, hogy elpusztítottam a khatifot, hanem hogy nem próbáltam meg idejében ráébredni a valódi indokaira, és megismerni a titkait. Talán akkor az én életem is másként alakulhatott volna, mert elkerülhettem volna azokat a csapdákat, amelyek őt azzá formálták, ami volt.

Voltak más kérdések is, amelyek foglalkoztattak. Ha a khatifoknak ilyen módszereik vannak az elveszett sarjaik felkutatására, vajon engem és a mostohámat miért hagytak futni? Vagy nem is hagytak elkallódni, hanem szándékosan eresztettek szabadon, mert valamiféle céljuk volt velem? Amire talán a khatif is utalt, amikor tharsnak nevezett ki? Akkor ki volt az apám? Talán maga a khatif, vagy valamelyik törzstársa? És vajon hány hozzám hasonló, elveszett, tékozló aquir fiú van még Krán - és a nagyvilág - pokolüregében rejtőzve? Mert ha vannak még hozzám hasonló elveszett gho-raggok, akkor azok éppúgy pusztulást hozhatnak a világra, ahogyan azt én is majdnem tettem.

De a legfontosabb kérdés, azt hiszem, az, hogy vajon hány asszonynak kellett meghalnia az idők folyamán olyasfélén, mint Inui, és hányan vannak még odakint, akik ugyanilyen sorsra vannak szánva, míg a fajtám, az ezerszer elátkozott fajtám végleg ki nem hal? Hiszek benne, atyám, hogy ha idejében figyelmeztetni tudnánk a nagyvilágot az ivadékaik kihordásával együttjáró veszélyre, megmenthetnénk azoknak az asszonyoknak az életét, még ha ezért a fajtám kihalása lenne is az ár.

Sokat gondolkodom az aquir gyerekekről is, akit megöltem hirtelen indulatomban, amikor megértettem, mi is vagyok valójában. Eltöprengem rajta, mivé, kivé lehetett volna, ha hagyom felnőni. Talán ha akkor nem engedek a bennem tomboló eszeveszett dühnek, ha megpróbálok ellenállni a kísértésnek, hogy őt büntessem meg az engem ért sérelmekért, akkor ő lehetett volna az én megváltásom ebben az elátkozott életben. De a szörnyeteg, akivé önmagam formáltam, hogy megfélemezhesek egy másik szörnyeteggel, az ő életét kérte fizetségül szolgálataiért. Bár időnként szeretném hinni, hogy csak a khatif és a köztem fennálló szellemi kapcsolat volt az okozója pusztulásának, és gyilkos kezeimet a mocsár mélyén nyugvó szörnyeteg vezérelte. Máskor úgy gondolom, talán jobb is volt az, hogy a kis aquir még azelőtt meghalt, hogy megtanult volna szenvedni és megtanulta volna gyűlölni önmagát Fekete Húsbörtönéért.

Soha nem gyűöltem senkit jobban a khatifnál, és az istenek ezért a gyűlöletért azzal büntettek, hogy engem is khatifa tettek. Sokáig kutattam még a Titkos Krónikákat, hátha valamiképp megválthatnám magam az átoktól, de soha semmit sem találtam, ami reményre adott volna okot. A világ összes bölcsessége sem tudna kigyógyítani valódi önmagamból. Senki nem tudna megváltani a hústól és lélektől, amibe születtem.

Hogy kutatásaim közben más titkok megismerőjévé is váltam? Hát nem bántam, ha ez a tudáshoz vezető kapuk újabb kulcsává vált. És idővel értelmet találtam, értelmet kellett találnom torz, istenektől elrugaskodott létemben is; ráébredtem, hogy én vagyok a Titkok Őrzője, a Gonosz ivadékából származó szörnyeteg, aki azért létezik, hogy keserű tudásával felvértezve harcra szálljon a többi hozzá hasonló szörnyeteggel szemben, még ha ezért a pokol fenekére kell is alászállnia, és örök kárhózzattal kell is fizetnie. Míg más békés tudatlanságban, felelősségvállalás nélkül éli az életét, addig én a Hideg Világ lakóival kötöttem paktumot, hogy segítségükkel útját álljam a saját fajtámnak. Mert senkit és semmit nem kímélhettem könyörtelen világmegváltó hadjáratomban.

Persze valódi természetemet mindvégig titkoltam, arcomat csuklya és árnyékok takarták el, testemet bő köpeny és kesztyű rejtette. Szeretni soha nem szerettem senkit Inuin kívül, hisz bár emberként gondolkodom, és emberként vágyakozom, de gyűlöletes testem aquirként vegetál, és ezért mindenkit megöltem volna, akit szeretni próbálok. Az olyan torzszülötteknek, mint én, nem jár szeretet, emberi társaság, barátság, csak örök küzdelem. És bár céljaim nemesek voltak, önfeláldozásom pedig helyes célt szolgált, végül mégis ugyanott végeztem, mint a többi hozzám hasonló szörny, a létezés bűnéért a legfőbb büntetést kimérő Szent Inkvizíció kínzókamráiban. Mert bármennyit is küzdöttem, bárhogy is harcoltam a Gonosz ellen köszönet, támogatás,

vagy segítség nélkül, én a kívülállók szemében mégsem vagyok több, mint egy ugyanolyan szörnyeteg, mint amik ellen küzdök.

Kérded akkor hát, atyám, hogy miért nem állok ellent az ítéletnek, miért vallottam magam bűnösnek, miért kívánom mégis a halált?

Mert bűnös vagyok.

Abban a pillanatban lettem bűnössé, amikor megöltem Inui fattyát, azt a kis torzszülöttet. Abban vagyok vétkes, hogy elárultam Inuinak tett adott szavam, hogy elfeledtem az ígéretem, és nem próbáltam meg felnevelni a gyermeket, akiért ő, és annyian mások az életüket áldozták. És mert ezzel a tetteimmel én is elárultam az egykori álmaimat, és én is valóban olyanná váltam, mint akik ellen harcoltam.

Mert bár látszólag győztem, valójában mindent elvesztettem abban a lápi csatában.

Mert elvek nélküli, önnön hitványságával megalkuvó, képmutató toprongy lettem.

Mert a khatif elleni gyűlöletem engem is hozzá hasonlóvá formált, amikor engedtem dühömnek, és a könnyebb utat választottam a gyermek elpusztításával.

Mert attól a pillanattól fogva gonoszként élem az életemet, még hozzá tudatosan vállalt gonoszságban.

Mert a lelkemet jégge fagyasztotta Krán mindent megfertőző gonoszsága.

Mert már csak egyedül a kín tartott életben, mint Inuit az utolsó napokban.

Mert a jobbik felem, az emberi lelkem ott maradt abban a mocsárban, Inui és a baba sírjában, a Menedék falai közt. Ott, Inui barna őzikeszemeinek kísértetével együtt.

Ezek a szemek álmaimban örökké kísértettek, tekintetükben könyörgés és rá nem szolgált bizalom kifejezésével, és kísért a khatif gúnyosan szenvtelen búcsúpillantása, amellyel magával egyenrangúnak fogad el. De kísért engem az összes többi áldozatomnak a tekintete is, akiket a szent cél érdekében feláldoztam, mert úgy hittem, jobban tudom, mi a helyes út a végzetem felé. Mert istentelen gőgömben bölcsőbbnek hittem magam mindenkinél, még az általam meggyalázott égieknél és a tetteimmel elpusztított embertársaimnál is. Miattuk mindörökké kísértetni fog a bűntudat, még ha az eszemmel tudom is, hogy nem tehettem mást. Azt tettem, amit logikailag helyesnek láttam, és nem azt, amit szerettem volna. Ez a logika pedig az engem kísértő százak pusztulását kívánta. És én belefáradtam az ellenállásba, hogy ezekkel a legyőzhetetlen kísértetekkel viaskodjak.

Hát ezért várom a feloldozó halált.

De most be kell fejeznünk, atyám, hisz hallom, hogy már jön a foglár, hogy a hóhérhoz kísérjen. Remélem, volt némi tanulsága csekély történetemnek. De tegyél meg még valamit értem, atyám! Mert meg kell vallanom, nem teljesen önzetlenül meséltem el most neked ezt a történetet, hanem mert viszonzásul kérni szeretnék valamit tőled, amit csak egyedül egy paptól kaphatok meg. Arra kérnélek, imádkozz helyettem is Inui lelkéért! Én soha nem tehettem, hisz rám nem hallgattak soha az Istenek. De egy olyan emberre, mint te, bizonyosan hallgatnak. Kérlek atyám, imádkozz azoknak a halálnak született, az ördöggel eljegyzett asszonyoknak a lelki üdvéért